

ГОЛЛІ БЛЕК

Лялькові
КІСТКИ

@somethinguglyukrainian

Переклад на українську мову здійснив телеграм канал «ukrainian lovely book»

(<https://t.me/ukrainianlovelybook>)

Даний переклад створений для ознайомлення та не має ніякого права використовуватися в комерційних цілях. Всі права належать автору.

Якщо Ви бажаєте десь поширити даний переклад в медіа, будь ласка, вказуйте наш телеграм канал, як автора перекладу.

Приємного читання!

Розділ 1

Поппі посадила одну зі своїх русалок на дорогу, яка зображала Зловісне Море. Ляльки були старі, великоголові з різнокольоровими хвостами і зі сплутаними кучерями.

Закарі Барлов так і бачив, як вони бють по воді своїми плавниками, підстерігаючи, поки корабель підійде ближче. За дурними посмішками на пластикових лицах приховувались зловісні наміри. Вони хочуть посадити корабель на міліну, заманити команду в воду та зжерти, роздерши їх своїми гострими зубами.

Закарі порився в своєму мішку з пластиковими фігурками. Видивившись пірата з двома шаблями, він бережно опустив його в центр паперового корабля на насипане всередину каміння. Без гравію «Перлину Нептуна» миттю забрав би осінній вітер. Зак без зусиль міг уявити, ніби він пливе справжнім кораблем назустріч пригодам, а не сидить на чахлій галявині біля застарілої хатини Поп-пі, і солоні бризки летять йому в лице.

- Потрібно прив'язатися до щогл,- сказав Зак від лиця Вільяма Клінка, капітана «Перлини Нептуну». Зак озвучував своїх героїв різними голосами. Навряд чи зі сторони це було особливо помітно, але кожен раз відчував як щось міняється в нього всередині.

Бурштинові очі Еліс блиснули з-під косичок, що впали на лоб. Коли вона присунула фігурку Леді Джей поближче до центру корабля. Леді Джей була крадійкою, яка приєдналася до команди Вільяма Клінка після невдалої спроби обчистити його кармани. Вона була повною протилежністю Еліс – вільна, непокорна, - в той час як її хазяйка мовчки страждала під пильним оком суворої бабусі.

- Як думаєш, сторожа герцога вже чекає нас в Сілверфолі? – спитала Еліс за Леді Джей.
- Може, йому вдасться схопити нас, - відповів Зак посмішкою, - але втримати – ніколи. Ніщо нас не зупинить, адже ми виконуємо доручення Великої Королеви – він не думав зарання, що відповісти, але слова які вирвались здавались єдиними правильними, як ніби і були думками самого Вільяма.

Тому то Зак і любить грати – в такі моменти йому здавалось, що він потрапляє в інший світ, не менш реальний ніж повсякденний. Зак не проміняв би їх ігри ні на що в світі. Він би грався так завжди до самої старості хоча і розумів, що це не можливо. Вже зараз часом було не легко знайти час для зустрічей.

Поппі заправила за вуха розпатлані рижі пасма волосся і уважно подивилася на Зака та Еліс. Вона була маленькою, але войовничою. Її лице було всіяне ластовинням, яке нагадувало йому зоряне небо. Їй подобалось верховодити в грі і вона вміла придумувати круті сюжетні повороти. Тому їй найкраще вдавалось грати ролі злодіїв.

- Можете прив'язати себе, але не один корабель не пройде неушкодженим ці води, якщо не буде принесена жертва, - сказала русалка Поппі, - Неважливо, добровільна чи ні. Якщо один з вашого екіпажу не стрибне в воду, море саме вибере собі жертву. Таке русалкове прокляття.

Еліс і Зак переглянулись. А що як що русалки брешуть? Взагалі то Поппі не мала придумувати нові правила, вони так не договорювались. Але Зак протестував, тільки тоді коли вони йому опинялись не по душі. А прокляття звучало цікаво.

- Скоріше ми всі загинемо, ніж дозволимо одному з нас пожертвувати собою! – прокричав він за Вільяма. – Ми тут по волі Великої Королеви і її прокляття лякає нас сильніше твого!
- Ну тоді, - почала Поппі зловісним голосом, присуваючи свою русалку до борту корабля, - перепончаста лапа схопила Леді Джей за ногу і русалка потягнула її в воду.
- Так не чесно! – крикнула Еліс. – я була прив'язана до щогли.
- Нічого подібного, - заперечила Поппі. – Вільям тільки запропонував, ал ви не говорили, що прив'язались.

Еліс застогнала, даючи зрозуміти, що Поппі перегнула палку. В черговий раз.

- Але Леді Джей стояла в центрі палуби, навіть якби вона була прив'язана, русалка не могла б потягнути її!
- Якщо Леді Джей за бортом я їду за нею! – вигукнув Зак, кидаючи Вільяма в води гравію. – Я ж сказав ми своїх не кидаємо.
- Нікуди мене не затягнули! – настоювала Еліс

Допоки вони спорили з будинку вилшли брати Поппі. Вони озирнули і засміялись. Старший Том тикнув пальцем в Зака і щось прошепотів молодшому на вухо. Той розсміявся ще більше.

Зак почервонів. Навряд чи вони знали когось з його класу, але невідомо точно. Як би його шкільні товариші пронюхали, що він в дванадцять років все ще грається ляльками з баскетбольною командою прийшлося би попроситись.

- Не звертайте уваги на цих дурнів, - голосно сказала Поппі.
- Ми тільки прийшли передати, що Еліс кликала бабуся - відгукнувся Том з удаваним жалем. В нього та в молодшого Нейта були такі ж вогняно-риже волосся, як і в їх сестри, але на цьому їх подібність, на думку, Зака закінчувалась. Вони обидва і їх старша сестра постійно шукали неприємностей і прогулювали школу. Діти Беллів рахувались місцевими хуліганами, і всі вони за винятком Поппі старались наскільки це було можливими підтримувати репутацією.

- Стара леді Менгі просила передати, що ти повинна повернутися додому завидна і без відговором. І дивись, не забудь! Схоже вона не жартувала, Еліс. – Том говорив ввічливо, але за його солодким тоном було зрозуміло, що він зловтішається.

Еліс піднялась обтрусилася спідницю. Останні промені сідаючого сонця позолотили її шкіру та косички. Її лице одночасно виражало хвилювання та обурення.

Хлопчаки не давали їй проходу з тих пір як їй стукнуло десять, фігура її до того часу не за роками заокруглилась, і виглядала вона куди старше своїх років.

Зака бісила насмішлива манера Тома, але він ніяк не міг придумати, як його осадити.

- Відвали від неї, - пробурчав Зак.

Брати Белл розсміялись

- Відвали і не розмовляй з моєю дівчинкою! – передражнив Том пискляво.

- Ага, відвали, - пропіщав слідом Нейт, - а то поб*ю тебе своєю лялькою!

Еліс, посупившись, поплелась до будинку Беллів.

« Ну от, - подумав Зак, - я тільки все зіпсував, як завжди»

- Не йди! – крикнула Поппі Еліс, не звертаючи уваги на братів. – Подзвони додому і відпросись поночувати в нас.
- Нічого не вийде, - відкликнулась Еліс. – Піду заберу рюкзак з веранди.
- Постій, - окликнув її Зак, піднімаючи Леді Джейн. Він побіг до будинку, але двері закрились перед його носом. – Ти забула...

У Поппі дома завжди був бардак. Скрізь був розкиданий одяг, брудний посуд і спортивний інвентар. Схоже її батьки махнули рукою на будинок, зневірившись змусити дітей вчасно обідати, лягати спати і не битися. Коли Поппі виповнилось вісім її братик запустив торт з запаленими свічками в лице старшій сестрі. З того часу вони не святкують дні народження. І більше не збираються за святковим столом. Вдома тримали тільки пачки макаронів швидкого приготування з сиром, консервовані равіоли та сардини, щоб дітям було чим наїстися задовго до того, як батьки повернуться з роботи і без сил впадуть спати.

Зак кожен раз заздривав такій свободі та Еліс теж розділяла його почуття. Вона завжди лишалась на ніч в Беллів, як що дозволяла бабуся. Батьки Поппі здається навіть нічого і не помічали.

Зак відкрив двері і покрокував в середину.

Еліс застигла біля старої, пильної, закритої на замок шафи зі скляними дверцятами, яка стояла в кутку гостьової зали. Вона розглядала речі, які мама Поппі забороняла чіпати під страхом смерті. В цій шафі була в ув'язненні лялька, яку вони називали Великою Королевою всіх земель. Вона сиділа біля вази з дутого скла, купленої в комісійному магазині і виявилась вантажною. Королеву мама Поппі знайшла на гаражному розпродажі і мріяла колись вигідно продати її на великому, активному аукціоні, щоб всією сім*єю поїхати на Таїті

Королева була лялькою з кістлявого фарфору – дівчинкою з золотистими кучерями і блідим лицем. Її очі були закриті, а довгі густі вії зроблені з лляних ниток. Лялька була вдягнута в довге плаття на тонкій тканині виднілись чорні плями(очевидно, що воно було захоплене пліснявою). Зак не міг пригадати коли саме вони зробили її Великою Королевою, але їм завжди здавалось, ніби вона спостерігає за ними, не дивлячись на те що її очі завжди були закриті. На сестру Поппі лялька наводила страх.

Одного разу Поппі прокинулася і побачила, що її сестра з якою вони ділили спальню, сидить в ліжку. « Якщо їй вдасться вибратися з шафи, нам це просто не минеться», - сказала сестра, як ніби крізь сон і знову впала в подушку. Поппі оклинула її, але вона так і не проснулася. Зате Поппі прокрутилася всю ніч без сну до ранку. А на ранок її сестра сказала, що нічого такого не пам'ятає, що, мабуть, їй приснився кошмар, але краще було б як би мама позбулася цієї ляльки.

Після цієї події, щоб якимось вгамувати свій страх, Зак, Поппі та Еліс вирішили прийняти ляльку у свою гру. За їхньою легендою, Королева правила підданими зі своєї прекрасної скляної вежі. Вона могла проклясти кожного, хто посміє не послухатися її наказів. Тоді все в них починало іти наперекосяк до того часу допоки їм не вдавалося знову завоювати її прихильність. Їх переслідували за злочини, яких вони не робили. Їхні друзі і рідні хворіли і помирали. Тонули кораблі, бушували бурі. Єдине, що було не під силу Королеві, - це вибратися зі своєї вежі.

- Ти в нормі? – спитав Зак в Елі. Воєна як зачарована дивилася на шафу, ніби дивилася на щось, невидиме Заку.

Нарешті Еліс обернулася, її очі блищали від сліз.

- Моя бабуся постійно хоче знати де я. вічно говорить в що мені одягатись дістає через косички. Мені це так все дістало! Не знаю чи дозволить вона мені грати в шкільному спектаклі в цьому році, - але ж мені дісталась така хороша роль! Вона погано бачить в темряві і не хоче забирати мене на машині після репетицій . я так втомилася від цих всіх заборон. І чим старше я стаю тим гірше.

Зак чув це все ще раніше, але зазвичай Еліс не старалась протестувати.

- А що як що попросити твою тьотю забирати тебе з репетицій? – Еліс фиркнула
- Бабця так і не пробачила тьотю Лінду за те що та пробувала отримати опікунство над мною. Кожен раз про це згадує. Через це в неї просто дах поїхав.

Місіс Менгі виросла в Філіпінах і любила розповідати всім, хто був готовий її слухати, що там все було по іншому. По її словах діти в Філіпінах старанно трудяться, ніколи не огризаяються, не малюють татуювання ручкою і не хочуть стати акторками не те що Еліс. І ще вони не ростуть так швидко, як вона.

- Тільки тоді? – усміхнувся Зак

Еліс розсіялась.

- Ну добре, ти правий. Після цього її дах поїхав остаточно.

- Ей! – Поппі зайшла в зал, тримаючи в руках залишені на вулиці ляльки. – ти точно не зможеш залишитись Еліс?

Еліс похитала головою, забрала в Зака Леді Джейні пішла в кімнату Поппі.

- Я тільки заберу свій рюкзак.

Поппі запитливо глянула на Зака. Вона терпіти не могла, коли друзі спілкуються без неї або тримають від неї секрети, навіть дрібниці.

- Бабуся, - пояснив він, пожав плечима, - сама знаєш. Поппі вздихнула і глянула на шафу а потім сказала:
- Як що тобі не вдасться виконати доручення Королеви вона напевно, зніме прокляття з Вільяма. Він зможе вирушити додому і нарешті дізнатися про таємницю свого походження.
- Вона може дати йому нове завдання – він помовчав, а потім посміхнувся. – може . вона і хоче що він віртуозно навчився володіти своїм мечем і звільнив її з полону.
- Навіть не думай, - серйозно відрізала Поппі. – Пішли.

Вони підійшли до кімнати Поппі і застали Еліс на порозі з рюкзаком на плечі

- Побачимось взавтра, - сказала вона, проходячи повз них.

Вона виглядала сумно, і Зак вирішив, що через те, що їй прийшлося так рано піти і вони з Поппі лишаються удвох. Зазвичай вони з Поппі не грали без Еліс, але останнім часом Еліс не подобалось лишати їх наодинці навіть як що вони просто спілкувались. Зак не розумів через що вона нервує.

Зак ввійшов в кімнату Поппі і ліг горілиць на рудий потертий килим. Раніше Поппі ділила кімнату зі старшою сестрою тому тут скрізь валяються гори старого одягу і використаної косметики і покритих наклейками зошитів з текстами пісень. На верхній полиці шафи лежало декілька старих ляльок Барбі, які лишилися Поппі у спадок від сестри, зі спаленими руками та обкромсаним волоссям. Книжкові полиці були заставлені книжками фантастики в м'якій обкладинці та бібліотечними книгами: грецькі міфи, русалки, історії про місцеві будинки з привидами. На стінах висіли плакати — Лікар Хто, кіт у казанку, величезна карта Нарнії. Зак подумав, що непогано було б намалювати карту їхнього королівства, з океанами та островами, і вирішив спробувати роздобути для цього великий шматок картону.

— Як гадаєш, Вільяму подобається Леді Джейн? - Поппі, схрестивши ноги, влаштувалася на ліжку. З дірки в поношених джинсах стирчало гостре коліно. Він сів на підлозі навпроти неї.

- Що?

Вільям та Леді Джейн, — повторила вона. — Вони вже давно разом подорожують. Мабуть, вона йому подобається.

- Звичайно, подобається, - відповів Зак, насупившись. Він підтяг до себе свій потяганий армійський речмішок і засунув у нього Вільяма.

— А він би одружився з нею? - не вгамовувалась Поппі.

Зак замислився. Вони часто питали один одного, що відчують їхні герої, але цього разу йому здалося, що за питанням Поппі стоїть ще щось.

- Він же пірат. Пірати не одружуються. Але якби він не був піратом, а вона схибленою злодійкою, тоді, думаю, так.

Поппі зітхнула так, ніби це була найгірша з усіх можливих відповідей, але продовжувати розпитувати не стала. Вони трохи поговорили про те, що у Зака на завтра тренування і він не зможе прийти пограти, про те, чи прилетять колись інопланетяни і чи будуть вони мирними (їм здавалося, що навпаки), посперечалися, у кого більше шансів вижити в зомбі - Апокаліпсис (вийшла ніч, тому що у Зака ноги довші і він зміг би втекти, зате Поппі маленька, їй легше сховатися)

Прямуючи до виходу, Зак затримався у вітальні, щоб ще раз поглянути на Королеву. Її бліде обличчя було приховано в тіні, але йому здавалося, що її зазвичай заплющені очі трохи розплющені. Поки він здивовано розглядав її, намагаючись зрозуміти, чи не здалося йому, вона поплескала довгими віями, ніби від невидимого подиху вітру. Якого в закритій шафі не могло бути.

Здавалося, вона дримає, але ось-ось прокинеться.

Розділ 2

Закарі вже виходив до школи, коли додому з роботи повернувся, накульгуючи, батько. Від нього пахло чимось смаженим, і він намагався акуратно наступати на ліву ногу. Ресторанчик, в якому він працював, закривався о третій ранку, але після закриття вони ще перевіряли запаси продуктів, а потім снідали, так що додому він зазвичай приходив набагато пізніше

— Дико натер ногу, — простогнав батько, пояснюючи свою кульгавість. Його батько був здорованем з кучерявим волосся, такого ж вугільно-чорного кольору, як у Зака, з такими ж, як у нього, прозорими блакитними очима і двічі зламаним носом. — І на довершення я, як ідіот, перекинув на себе олію. Але народу було битком.

Битком це добре. Значить, багато людей зайшло до ресторану, щоб перекусити. Значить, батько Зака не залишиться без роботи.

Мати дістала кружку, мовчки налила в неї каву і поставила на стіл. Зак підхопив рюкзак і попрямував до дверей. Йому все ще незвично було бачити батька вдома, і через це він мучився почуттям провини. Батько пішов від них три роки тому, і скоро три місяці буде, як повернувся назад. Зак все ще відчував себе ніяково в його присутності.

- Порви там усіх сьогодні, - сказав батько, скуйовджуючи Заку волосся, наче той усе ще був дев'ятирічний хлопчик.

Батько Зака пишався, що син у баскетбольній команді. Деколи Заку здавалося, що це єдине, що він схвалює. Йому не подобалося, що Зак після школи ходить грати з дівчатами, а не кидає м'яч у кількох кварталах від будинку, як інші хлопці. Йому не подобалася мрійливість Зака. Іноді Заку навіть здавалося, що батько незадоволений, що він досяг таких успіхів у баскетболі, — інакше він мав би можливість дорікнути Заку в тому, що його захоплення заважає його спортивній кар'єрі.

За великим рахунком Заку було начхати на те, що думає його батько. Коли батько кидав на нього невдоволений погляд або ставив провокаційне запитання, Зак просто вдавав, що нічого не помічає. Вони з мамою чудово жили, коли батько залишив їх, і чудово проживуть без нього, якщо він знову піде.

Зітхнувши, Зак поплентався до школи. Зазвичай вони йшли до школи гуртом з іншими хлопцями, але сьогодні йому зустрівся лише один супутник — Кевін Лорд. Кевін, на ходу жує сире тісто прямо з пакетика, довго розповідав Заку про те, як побачив оленя, коли катався лісом на своєму велосипеді-позашляховику.

Зак увійшов до класу вчителя Локвуда одразу після хлопців, які приїхали на шкільному автобусі. Алекс Райос хитнувся на стільці, щоб привітати Зака, — він ударив кулаком по стислій руці Зака, потім вони грюкнули долонею об долоню і в кінці зчепили зігнуті пальці. Це був потиск рук, яким обмінювалися всі хлопці їхньої баскетбольної команди

— Як гадаєш, ми зробимо «Едісон» у неділю? — поставив Алекс риторичне запитання. Це було частиною ритуалу, як рукоштовкування.

— Рознесемо всуху! - відповів Зак. — Якщо ти пасуватимеш мені.

Алекс пирхнув, але вчитель Локвуд уже почав відзначати присутніх, тож їм довелося повернутися до інтерактивної дошки. Зак спробував припинити посміхатися і включитися в урок.

Після обіду в коридорі його зустріла Поппі і вклала в руку записку згорнуту трикутником. Він і не розгортаючи, знав, що там. Запитання. Він не міг згадати, хто з них це вигадав і коли це почалося, але питання були частиною їхнього спілкування поза грою. Він сам, Поппі та Еліс повинні були давати письмові відповіді на запитання, поставлені по грі, але відповіді призначалися лише гравцям. Вважалося, що герої їх не знають.

Вони передавали один одному записочки особливо часто, якщо хтось із них сидів під домашнім арештом чи виїжджав із міста. Отримуючи складений трикутником папірець, він завжди відчував хвилювання і страх. Ця частина їхньої гри була найбільш ризикованою. Якщо записку відбере вчитель або побачить Алекс... Сама думка про таку нагоду змушувала Зака червоніти від збентеження.

Він обережно розгорнув листок і, розправивши, поклав сторінку підручника. вчитель тим часом розпочав урок історії.

Якщо прокляття буде знято, Вільям покине піратське життя? Якщо так, чи він сумуватиме за нею?

Як він вважає, хто його батько?

Як він думає, чи подобається він Леді Джей?

Вільяму сняться кошмари?

Він почав писати. Йому подобалося, як у міру появи відповідей розвивається його історія, подобалося, що відповіді часом приходять самі собою, начебто існують завжди і просто чекають, коли він знайде їх

Іноді Вільяму сняться, ніби його поховали живцем. Уві сні він прокидається, а все довкола тільки темрява. Він розуміє, що з ним трапилося, бо йому тисне на груди і не вистачає повітря, щоби крикнути. Зазвичай він прокидається від власного здавленого крику у своїй каюті, у гамаку, весь у холодному поті. А його зелений папуга підозріло коситься на нього єдиним чорним оком. І тоді Вільям нагадує собі, що коли його поховать, він буде спочивати на дні моря.

Навіть після того, як він склав записку, загнувши краї у формі футбольного м'яча, і засунув її в передню кишеню свого рюкзака, він все ще počував себе зануреним у гру. Зак малював картинки на полях зошита — шаблі, рушниці та корони були по сусідству з домашнім завданням з геометрії та записами про бій при Ентіетемі.

Минулого літа дивні зміни, які витягували інших хлопчаків, ніби гумових, стали відбуватися і з Заком. Він завжди був високим, а зараз майже зрівнявся з батьком. Він міг легко зловити м'яч і підстрибнути до самої сітки. Рік тому він був глядачем на стадіоні, а тепер став членом команди. Несподівано ставлення до нього в школі змінилося. Хлопці почали запрошувати його до своєї компанії, ляскали по плечу і сміялися з його жартів. А ось дівчата стали поводитися з ним дивно.

Навіть Еліс іноді поводи́ла себе яко́сь іна́кше. Коли вона зустрівала його в оточенні шкільних подружок, замість того, щоб, як завжди, поговорити з ним, вона починала безглуздо хихикати. Вдень після тренування він зіткнувся з Еліс та іншими дівчатами з театрального гуртка. Вони розсміялися і втекли, перш ніж він встиг спитати, що смішного вони в ньому знайшли, або запропонувати Еліс піти додому після уроків.

Тому в ранніх осінніх сутінках він вирушив додому без неї, штовхаючи по дорозі опале листя і відчуваючи себе трохи самотньо. Він не розумів, як усе виправити. Він же не міг стати нижчим, таким, як раніше.

Вітер тужно завивав, гуляючи у гілках нестрижених дерев біля старого будинку містера Томпсона наприкінці кварталу. Здавалося, хтось кричить здалеку, стрімко наздоганяючи його. Зак прискорив крок, почувавши себе при цьому страшенно безглуздо. Він відчував, як волосся стало дибки у нього на потилиці, ніби щось женеться за ним і вже дихає йому в спину.

Раптом його обняло хвилиною жадібного страху, що льодянів і все поглинав, і він, наплювавши на почуття власної гідності, побіг через галявину до їх маленького цегляного будиночка. Він з розбігу вривався у вхідні двері, і йому довелося відскочити назад, щоб відчинити їх.

З кухні долинав запах підливи до спагетті і смажених сосисок, теплий, затишний аромат, який відганяв думки про ніч, що спускалася, і зловісні завивання вітру.

Мати визирнула з кухні. На ній був спортивний костюм, а довге каштанове волосся зібране в пучок. Вона виглядала втомленою.

— Вечеря майже готова. Займися поки що уроками, а я покличу.

— Добре, — відповів Зак. Він пішов до себе в кімнату через вітальню, і тут зверху назустріч спустився батько. Він опустил важку долоню на плече Зака.

— Як ти виріс, — сказав він одну з тих банальностей, які часто вимовляють дорослі, наголошуючи на очевидному, і на яку нема чого відповісти.

Після свого повернення батько полюбив говорити йому подібні речі

- Ну так, - Зак смикнув плечем, струшуючи долоню батька, і пішов до себе в кімнату.

Він скинув рюкзак і розтягнувся на животі, взявши підручник із суспільствознавства. Прочитавши заданий розділ, він скинув кросівки і перейшов до завдання з пунктуації. Зосередитись на навчанні було непросто. Живіт бурчав від голоду, а спокусливі аромати, що долинали з кухні, робили очікування ще нестерпнішим. Він втомився після тренування, і останнє, чим йому хотілося займатися, було зубріння. Він би з великим задоволенням засів біля телевізора і подивився серіал про мисливців за привидами чи злодія, який працює на уряд. І межею мрій було б розвалитися на дивані з тарілкою спагетті з сосисками.

Але навряд чи мати дозволить. З того часу, як повернувся батько, вона наполягала, щоб вся родина збиралася разом за столом, не відволікаючись на телефонні дзвінки, ігри чи книги. Вона весь час повторювала цитату, вичитану в одному зі своїх журналів, що якщо сім'я збирається разом за обідом, діти виростають щасливими, а це

допоможе їй скинути вагу. Якщо це так важливо, чому вони вечеряють разом, тільки коли батько вдома? Зак не міг зрозуміти.

Роздумуючи над усім, Зак раптом зрозумів, що в його кімнаті щось не так. Вранці, коли він йшов до школи, Вільям Клинок разом з іншими фігурками — екіпажем «Перлини Нептуна» — лежав на столі. А тепер їх там не було.

Він оглянув кімнату. У ній було не дуже чисто, хоча щонеділі мати змушувала його прибиратися. Його брудна одяг була накидана поруч із кошиком для білизни. На полицях стояли книги про піратів, пригодницькі романи, а на підлозі валялися зошити. Стіл із комп'ютером був завалений журналами, деталями леґо та модельками кораблів. Але в цьому безладді він чудово орієнтувався. Він знав, де залишив своїх героїв, а тепер їх там не було.

Він незграбно підвівся з ліжка, при цьому матрац майже сповз на підлогу, і зазирнув під нього. Іноді їхня чорна кішка Вечірка пробиралася до нього в кімнату і скидала речі на підлогу. Але цього разу Вільяма Клінка ніде не було видно.

Він занервував. Вільям був його улюбленим героєм. Він найдовше грав із ним, і той був головним персонажем усіх його історій. Два тижні тому ворожка Поппі сказала Вільяму, що вона знає, хто його батько. І тоді, намагаючись розгадати таємницю його минулого та зняти прокляття Королеви, Зак ще більше полюбив грати у Вільяма.

У цьому Поппі була майстром — завжди вигадувала щось на ходу, вплітала в сюжет нові деталі — цікаві та трохи лякаючі. Іноді це його дратувало — історію Вільяма мав вигадувати сам Зак. Але найчастіше ідеї Поппі варті того, щоб прийняти їх.

Тому Вільяма не можна було втратити. Якщо Вільям зник, значить, не буде продовження історії, несподіваних поворотів, розв'язки.

Він подумав, що міг забути, куди поклав фігурки. Можливо, Вільям та його пірати лежать разом із рештою ляльок. Він поліз у шафу за своїм мішком із іграшками. Але його там не було.

Його серце стислося від поганого передчуття.

Він безглуздо втупився у шафу, намагаючись знайти якесь пояснення. Його охопила паніка. Він був упевнений, що мішок точно був тут ще вранці, бачив його, коли залазив у шафу зняти з вішалки чисту футболку.

Може, він залишив його в будинку Поппі? Але ні, він бачив його вчора ввечері. І він не міг забути його або залишити просто так, без причини, якщо тільки не розігрувався бій і важливо було залишити всі фігурки на своїх місцях. Але жодних боїв вони не вели. Зак безпорадно оглянув кімнату.

- Мам! — крикнув він, ривком відчинивши двері й визирнувши в коридор. - Мам! Чому ти взяла мій мішок? Куди ти його діла?

- Закарі? - крикнула вона у відповідь знизу. — Якщо ти ще раз шарахнеш дверима... Він перервав її, збігаючи сходами:

- Де мій мішок? Із фігурками. З машинками. Нагорі його немає.

— Я нічого не брала з кімнати. Впевнена, він під горою твоїх брудних речей, висотою з Кіліманджаро. — Вона посміхнулася, розставляючи на столі тарілки, але Зак був серйозним.

- Приберись, і знайдеш свій мішок.

— Ні, мамо, він зник.

Зак глянув на свого батька і здивовано побачив на його обличчі якийсь дивний вираз. Він не міг збагнути, що воно означає.

Мати слідом за Заком глянула на чоловіка і спитала дуже тихо:

- Ліам?

— Йому вже дванадцять, а він усе грає в ляльки, — відповів той, підводячись з дивана і примирливо піднімаючи руки. — Настав час йому вирости. От і треба було позбутися їх. Він має проводити більше часу з іншими хлопцями, слухати музику. Зак, повір мені, завтра ти не згадаєш про свої іграшки.

- Де вони? — обурено запитав Зак.

— Забудь про них, я викинув їх, — відповів батько. - Не влаштовуй істерику.

- Це мої речі! — Від злості Зак ледве тямив. Його голос тремтів. - Мої!

— Комусь треба було повернути тебе до реального світу, — відрізав батько, почервонівши від гніву. — Можеш шаленіти, скільки хочеш! Але їх більше нема. З іграми покінчено. Зрозуміло? Час подорослішати. І крапка!

- Ліам, як ти міг? — з докором спитала мати Зака. — Не можна ухвалювати рішення, не обговоривши їх.

- Де вони? - крикнув Зак. Він ще жодного разу не говорив у такому тоні зі своїм батьком, та й взагалі ні з ким із дорослих. — Що ти зробив із ними?

- Не влаштовуй істерики! - відрізав батько.

- Ліам! - Підвищила голос мати.

— ВЕРНИ ЇХ! - Закричав Зак. Він вийшов із себе, і йому було вже на все начхати. Батько мовчки дивився на нього. На його обличчі позначилася невпевненість.

- Я викинув їх. Вибач. Я не думав, що ти так засмутишся. Адже це просто пластикові ляльки.

— То вони у сміттєвому контейнері? — Закарі кинувся з дверей і втік сходами. На узбіччі стояло два пом'яті сміттєві баки. Він незграбно стяг кришку з одного з них і кинув, не дивлячись, на дорогу.

«Будь ласка, — билося в нього в голові. - Будь ласка будь ласка".

Але сміттєвий бак, на жаль, виявився порожнім. Сміття вже відвезли.

Він відчув, що задихається. Вільям Клинок, Макс Хантер та інші. Вони втрачені назавжди. Без них більше не буде гри. Він витер сльози, що виступили на очі, краєм футболки.

Потім поплентався назад до будинку. Батько чекав на порозі.

- Гей, пробач мені, - сказав він.

— Не намагайся більше стати мені батьком, — промовив Зак, проходячи сходами повз нього. - Занадто пізно. Ти спізнився на багато років.

— Закарі, — поклікала мати, підводячись з місця, щоб обійняти його, але він навіть не повернувся. Батько, похнюпившись, дивився йому вслід.

У своїй кімнаті Закарі ліг на ліжку і втупився в стелю, намагаючись впоратися з почуттями. Він не став робити уроків. Він відмовився від вечері, хоч мати принесла тарілку до нього в кімнату і залишила на столі. Він не переодягся в піжаму. Він навіть не плакав.

Закарі крутився в ліжку, розглядаючи тіні на стелі і відчуваючи, як замість заспокоїтися, починає злитися ще сильніше. Він був злий. На батька через те, що через нього більше не буде гри. На матір за те, що прийняла батька назад до хати. На Поппі та Еліс, які не втратили свої іграшки. На себе за те, що повівся як маленька дитина, якою і вважав її батько. За те, що горював Вільямом Клінком та іншими ляльками, ніби вони справжні.

Гнів згорнувся кільцем у його животі і тягнувся до горла. Заку здавалося, що він душить його. Нарешті він зрозумів, що не повинен нікому розповідати про те, що сталося, інакше не зможе втримати гнів усередині.

А єдиним способом нічого не розповідати та не пояснювати було забути про гру.

Розділ 3

Наступного ранку Зак мляво колупав пластівці з молоком. Мати налила собі другу чашку кави. Крізь запарене скло просочувалося тьмяне ранкове світло, висвічуючи круги, що залишилися від мокрих чашок на подряпаному кухонному столі, і слабкий зеленуватий контур — космічний корабель, який Зак якось намалював на ньому фломастером. Він обводив пальцем ледве помітний рисунок.

— Учора ввечері батько дзвонив у компанію, яка займається збиранням сміття, — сказала мати.

Зак моргнув і підняв голову.

Вона відпила каву з кухля.

— І на переробку відходів. Запитував, чи можна якось повернути твої іграшки. Пропонував навіть поїхати та пошукати їх. Але йому сказали, що це марно. Мені шкода. Я знаю, він зробив безглуздо, але він чесно намагався все виправити, дорогий.

Заку здавалося, що слова доходять до нього не одразу. Він розумів — те, що вона каже, важливо, але йому все одно було начхати. Він почував себе розбитим, ніби вночі не зімкнув очей, хоч спав, як убитий. Будильник ледве вдалося вирвати його з важких і темних снів.

— Гарзд, — сказав він, бо не знав, що сказати.

— Сьогодні ввечері ми сядемо разом і поговоримо. Твого батька дуже виховували. І хоча йому самому це не подобається, він часом поводить себе так само, як поведився з ним його батько. Він просто не може інакше, дорогий.

Зак знизав плечима, засунув у рот ложку пластівців і почав жувати з набитим ротом. Йому хотілося відповісти, що краще він дозволить підсмажити себе на повільному вогні, ніж знову заговорить із батьком. Недожувавши сніданок, він підхопив рюкзак і попрямував до дверей.

— Поговоримо пізніше, — прокричала мати йому вслід, намагаючись вдати, що все гарзд.

Холодний вітер остудив його розпалене обличчя. Він зрадив, не помітивши на дорозі ні Поппі, ні Еліс. Вони жили в сусідніх будинках і часом зустрічалися дорогою до школи. Після занять додому вони зазвичай йшли разом. Але сьогодні вранці він мало не бігом пустився тротуаром, радіючи, що не видно нікого зі знайомих хлопців. Він ішов на самоті, опутивши голову і штовхаючи дорогою дрібні камінці. Дійшовши до школи, він подумав, що було б, якби він просто пройшов повз, куди очі дивляться, і ніколи не повернувся назад. Як три роки тому зробив його батько. Може, йому втекти туди, де його ніхто не знає, набрехати про свій вік і влаштуватися рознощиком газет.

Що робити після цього, він вигадати не міг.

До того часу, як Зак таки вирішив піти до школи, вже пролунав дзвінок, і він запізнився на урок. Містер Локвуд сердито глянув на нього, коли він пробирався на своє місце. Зак тихо сидів за своєю партою, не намагаючись малювати на полях

зошита. Якщо йому на думку спадала ідея для історії, він зосереджувався на уроці, поки вона не випаровувалася.

За обідом він почав жувати бутерброд, але той здався йому несмачним. Слідом у сміттєвий бак полетіло яблуко.

Після занять він сказав тренеру, що погано почувається і не піде на тренування, але, правду сказати, у нього просто не було настрою грати в баскетбол. Йому взагалі нічого не хотілося.

Він пішов додому, плануючи просто сидіти перед телевізором, поки мама не прийде додому із роботи. А якщо вона почне чіплятися до нього з розпитуваннями, він їй теж скаже, що захворів. Але не минуло й кілька хвилин, як позаду нього зашльопали по гравію сандалії, і його наздогнала Еліс. Він пошкодував, що пішов звичайною дорогою, на якій неможливо було не зіткнутися з кимось із друзів.

- Зак! — гукнула його дівчинка, захекавшись від швидкого бігу. На ній була блакитна футболка з якоюсь незрозумілою істотою — чи то кошеним, чи то динозавром. Кіски прибрані під обідок, у вухах красуються маленькі сережки з пір'я.

Він не знав, з чого розпочати розмову. Йому хотілося розпитати її про вчорашню сценку в школі, дізнатися, про що вони хихикали з дівчатами і чому вона не заговорила з ним. Але йому здавалося, що з того часу сталося стільки всього і все це сталося дуже давно і ніби навіть не з ним.

З дороги їм помахав хлопець на ім'я Лео. Він носив окуляри з товстим склом і вічно ніс якусь нісенітницю.

- Привіт! - вигукнув він, підходячи до них. — Поппі просила передати, що наздожене вас дорогою. Вона затрималася у бібліотеці.

— А-а-а... — сказав Зак, почувавши себе приреченим. Він знав, що буде далі. Мимо пройдуть інші хлопці зі школи, а потім він залишиться наодинці з Поппі та Еліс. І потім одна з них як завжди запитає: "Хочете пограти?" - І йому доведеться щось відповісти.

- З тобою все гаразд? - Запитала Еліс.

— Так, — підхопив Лео. — кепсько виглядаєш, Зак. Наче хтось пройшовся по твоїй могилі.

Зак заморгав. Лео як завжди говорив казна-що. Деякі люди не змінюються.

— Ви про що тут, хлопці? — спитала Поппі. На ній був чорний светр та блакитні кеди, і вона пританцьовувала на місці. Рожевий шнурок розв'язався і волочився за нею по пилу. Мідне волосся було зібране в хвостики, а підводка на одному оці розмазалася, ніби вона його терла.

- Та так, ні про що, - відповів Зак, знизавши плечима.

Поппі обернулася до Еліс і запитливо підняла брови.

— Зовсім ні про що? Чи все-таки про щось?

Еліс похитала головою і посміхнулася, але потім, ніби зніяковівши, дивилася в асфальт. Зак не розумів, що відбувається. Він вирішив, що це якимось пов'язано зі вчорашньою зустріччю, коли дівчата захихикали йому в обличчя, але не придумав, як

спитати про це. Іноді йому здавалося, що дівчата почали говорити якоюсь іншою мовою. Адже ще рік тому вони чудово розуміли один одного.

— Ми говорили про забобони, — відповів Лео. — Наприклад, якщо хтось настане на твою майбутню могилу, у тебе це викличе мимовільне тремтіння.

Вічно він говорив як за підручником. Такими складними словами — забобони, мимовільний. Дехто думав, це від того, що мати Лео викладає в коледжі, але Зак вважав, що він просто такий вродився.

— Як якщо наступити на тріщину в асфальті, то твоя мати зламає шию? - спитала Поппі. — Коли я була зовсім маленька, одного разу так зробила. Я дуже розлютилася на маму, вже не пам'ятаю, за що. А, згадала! Нейт штовхнув мене в саду, і я хльоснула його гілкою. Здорово потрапила — просто під оком. У нього сильно йшла кров, так що дісталася мені, хоч він перший почав. Я бігала по всьому кварталі і наступала на тріщини, а наступного дня мама послизнулася у садку і потягла ногу. — Та не може бути! — вигукнув Лео. Зак був упевнений, що він запам'ятає цю історію, щоб потім розповісти комусь.

Поппі засміялася.

— Ну, вона ж не зламала шию. Це був збіг. Але тоді я не на жарт злякалася. Подумала, що це справді якось пов'язано.

— І після цього ти багато років боялася наступати на тріщини, пам'ятаєш? - Запитала Еліс. — Доходило до абсурду — ти й ногу ставила впоперек, і навшпиньки вставала. Ішла ходюю робота-балерини, яка танцює румбу.

- Румбаробот, - автоматично видав Зак. Чомусь разом ці два слова звучали смішніше. - Румбаробот, - підтвердила Еліс, крутнувшись на місці і відступивши убік. - Точно. - Прикольний вийшов неологізм, - сказав Лео. Зак кивнув, як робив щоразу, коли гадки не мав, про що говорить Лео.

Ідучи головною вулицею, вони пройшли повз стару англійську церкву з високим шпилем на маківці. Потім минули перукарню та піцерію, де відзначали дні народження Зака, коли він був маленьким, автовокзал поряд з поштою та великий старий цвинтар на пагорбі. Зак багато разів ходив цією дорогою, і, коли був зовсім дитиною, на цьому місці щоразу сильніше стискав мамину руку, а коли став старшим, стискав кермо велосипеда. Тепер йому доводилося ходити цією дорогою пішки — до школи та зі школи.

Він виріс тут і, незважаючи на те, що містечко було маленьке, більшість магазинів на головній вулиці були зачинені, вікна в багатьох будинках забиті, а вивіски про здачу в оренду припадали пилом без діла, Зак все одно любив його. Він міг уявити своє життя десь, що ускладнювало його задум втечі.

- Слухайте, що розповім, - почав Лео. — Раніше ми з батьками часто переїжджали, і в одній квартирі, де ми жили, були привиди. Клянусь, коли з'являлася примара, повітря в кімнаті ставало прохолодним, навіть улітку. І було одне місце, де завжди було холодно, як у морозилці. Хоч обігрівач став, тепліше не ставало. Там хтось помер. Сама домогосподарка так говорила.

- Слушайте, що розповім, - почав Лео. — Раніше ми з батьками часто переїжджали, і в одній квартирі, де ми жили, були привиди. Клянусь, коли з'являлася примара, повітря в кімнаті робилось прохолодним, навіть улітку. І було одне місце, де завжди було холодно, як у морозилці. Хоч обігрівач став, тепліше не становилося. Там хтось помер. Сама домогосподарка так казала.

Поппі посміхнулася своєю фірмовою усмішкою, яка означала, що в неї в рукаві прихована козирна карта і зараз вона розповість щось справді цікаве. Її щоки почервоніли від вітру, очі блищали.

— А чули ось що: коли йдеш повз цвинтар, не можна дихати, інакше духи нещодавно померлих можуть забратися в твоє тіло через рот і вселитися в тебе?

Зак здригнувся. Він відчув, як волосся стало дибки у нього на потилиці. Сам того не бажаючи, він відчув смак примари у себе в роті, ніби вдихнув їдкий дим. Він сплюнув у пилюку, намагаючись позбутися жахливих думок.

- Фу, - Еліс розбила тишу, що повисла після розповіді Поппі. - Через тебе я мало не задихнулася, намагаючись не дихати! До того ж, ми вже пройшли цвинтар. Треба було розповісти свою історію до нього. Чи ти хотіла, щоб у нас вселилися примари?

Зак знову згадав минулого вечора, коли він відчув щось позаду себе, якийсь холодок на шиї, ніби до нього тяглася чиясь рука, намагалася схопити крижаними пальцями. Ця історія тепер теж засяде у нього в голові. Він згадуватиме її щоразу, проходячи повз цвинтар.

Поппі лише посміхнулася у відповідь. Вона витріщила очі і промовила глухим голосом:

- А якщо я не Поппі? Може, я не знала, що треба затримувати подих, і пізнала це на своїй шкурі. Що якщо мною опанував дух, який тепер розповідає вам цю історію, тому що вже пізно і тому, що вами теж уже опанували.
ду-у-ухиии?..

— Гарзд тобі, кинь! — гукнула Еліс, стукнувши Поппі до плеча. Вони обидві засміялися.

Лео теж засміявся, але його сміх вийшов трохи нервовим.

— Отож ця історія така страшна. Адже навіть якщо ти знаєш, як захистити себе, не факт, що в тебе вийде. Наприклад, раптом ти недостатньо довго затримував подих. Адже все одно колись доведеться вдихнути.

— У мене від твоєї усмішки мурашки побігли, — зауважив Зак. — Тобі казали, що в тебе моторозна посмішка, Поппі?

Вони пройшли разом ще кілька кварталів, а потім Лео повернув до себе. Він помахав друзям на прощання і попрямував по лужку у бік стоянки з будинками-трейлерами.

Заку з Еліс і Поппі залишилося пройти ще кілька кварталів до району, де стояли їхні хатини, практично однакові на вигляд. Його серце часто забилося, а ноги

налилися свинцем, бо, хоч би як йому цього хотілося, він розумів, що розмови не уникнути.

Розділ 4

Повітря вже було прохолодним, дерева пожовтіли, трава на газонах пожухла. Від пориву вітру захиталися гілки на дереві, під яким стояв Зак, і чубчик упав йому на очі. Він роздратовано зачесав її назад п'ятірнею і глянув у безхмарне небо.

Він думав про своїх героїв, ув'язнених у речовому мішку, який володіли щури. Він уявив, як по них повзають таргани, як на них валиться всяке сміття. Він згадав про відповіді на запитання, папірець з якими все ще лежав у передній кишені його рюкзака. Про те, що він написав про кошмар Вільяма — як його ховають живцем...

- Гей, - гукнула друзів Еліс. - Давайте зустрінемося? У мене є ідея щодо...

— Я не можу, — швидко промовив Зак. Минулої ночі, лежачи без сну і втупившись у стелю, він заготував цілу промову, але зараз не міг згадати ні слова. Він зробив глибокий вдих і випалив єдине, що зміг придумати:

- Я більше не хочу грати.

Поппі збентежено спохмурніла.

- Ти про що?

На мить йому здалося, що ще можна все виправити, розповісти Поппі та Еліс, що трапилось насправді. Він міг спробувати пояснити їм, що зробив його батько, як він злий на нього і що просто не уявляє, як тепер бути. Йому хотілося, щоб вони зрозуміли, як йому шкода, що всі їхні історії залишаються незакінченими. Що в нього таке почуття, ніби в нього вирвали шматок із грудей, ніби частина його опинилася на смітнику разом із його героями.

— Я дуже зайнятий у школі та з баскетбольними тренуваннями, — натомість промовив він тихо. - Грайте без мене.

- Тобто зовсім? Ти взагалі ніколи більше не гратимеш?

Коли Поппі засмучувалась, у неї на шиї виступали червоні плями. Як зараз. Вона спробувала вмовити його:

— Але ж ми ще не закінчили нашу місію! Ми пройшли такий важкий шлях з Сірого Королівства до Зловісного Моря. Може, хоч би його закінчимо?

Він так чекав битви з королевою русалок, яка знала шлях до старовинного міста під водою, що зберігає сотні таємниць... Там вони сподівалися виконати доручення Королеви і позбутися прокляття. До того ж їм довелося б боротися з акулами. Більше того, можливо, йому вдалося б розгадати загадку походження Вільяма Клінка та знайти скарби Принца Акул — купи золота та коштовностей. Леді Джей все своє життя присвятила їхнім пошукам, відколи вперше почула про ці скарби дівчинкою-сиротою, збираючись на вулиці. Від думок про те, що він втратив, ставало ще болючіше. Наче черевик тиснув на здерту мозоль.

— Ми вже надто дорослі для таких ігор, — сказав нарешті.

Еліс приголомшено дивилася на нього.

- Дурниці, - відрізала Поппі. — Ще позавчора ми не були надто дорослими.

— Ні, були, — обізвався Зак.

— Це через твоїх приятелів у баскетбольній команді? — спитала Еліс, глянувши на Поппі, ніби вони вже обговорювали це. - Думаєш, вони впізнають і засміють тебе?

— Нічого я не думаю, — зітхнув Зак. — Просто більше не хочу грати.

- Ти несерйозно, - сказала Поппі.

— Серйозно, — насилу вимовив він.

— Може, нам перерватись? - Замислено запропонувала Еліс. — Зайнятися чимось іншим?

— Давайте, — відповів він, знизавши плечима.

— А потім, може, ти передумаєш...

Зак згадав, як Еліс вперше принесла на гру ляльку Леді Джей — це було три місяці тому. До Леді Джей улюбленою іграшкою Еліс була Барбі на ім'я Аврора, яку виховало стадо м'ясоїдних коней. Але одного ранку дорогою до школи Еліс розповіла, що на вихідних розфарбувала ляльку, куплену в комісійному магазині, і тепер хоче грати з нею.

Леді Джей була не схожа на інших персонажів. Він був злодійкою, що виросла на вулицях найбільшого міста всіх їхніх королівств під назвою Гавань. Її хвилювало тільки, хіба що вкрасти і в процесі повеселитися.

Леді Джей була схибленим дівчиськом. Вона вирушила в плавання на кораблі Вільяма, бо хотіла дістатись скарбів Принца Акул. Але щоразу, коли корабель пришвартовувався, вона продовжувала красти, і в результаті їм заборонили з'являтися, принаймні, у п'яти портах. Вільяму щоразу доводилося платити за неї викуп, так що врешті-решт він домовився з нею, що вона залишатиметься на «Перлині Нептуна», коли всі сходять на берег.

Вона погодилася, але почала від нудьги викидати різні штуки, наприклад дертися на щоглу із зав'язаними очима. Від витівок Леді Джей Зак сміявся до колік у животі. У нього й тепер зводило шлунок, тільки зовсім не від сміху.

— Я не передумаю, — відповів Зак безбарвним голосом.

— Але ж це просто безглуздо! — сказала Поппі, не бажаючи так легко визнати поразку. — Не можна ось так узяти і все кинути. У нас сцена у розпалі. А що буде з рештою? Що буде з Леді Джей? Навіть якщо їй вдасться відбитися від русалок, що вона робитиме далі? Що буде з екіпажем?

Вільям обіцяв відвезти Леді Джей до місця, відзначеного на карті, де нібито була печера Принца Акул. Він заприсягся їй у своїй честю і «Перлиною Нептуна».

— Хтось із вас може грати за капітана. — Від цієї думки у Зака все переверталось всередині, але «Перлина Нептуна» не належала нікому. Це був просто паперовий кораблик, тому не було сенсу чіплятися за нього.

— Ага, її викинуть за борт, — ображено пробурчала Поппі.

— Мені начхати, що буде далі, — відрізав Зак. У ньому знову закипала злість на батька, роздратування через цю безглузду розмову, і ці почуття залунали в його голосі:

— Самі розберетеся. Мені все одно.

- Гарзд, - Еліс примирливо підняла руки. — Сходимо на блошиний ринок? Або прокотимося на велосипедах. Подивимося старі книжки та пограємося на автоматах у кінотеатрі. Давайте зробимо перерву.

Еліс заборонялося ходити грати на автоматах, тож з її боку це було справді сміливе рішення.

- Сьогодні не хочеться, - відповів Зак. — Але ж взагалі можна. — Вони вже майже дійшли до вулиці, де стояв його будинок. Він прискорив крок.

- А ти відповів на запитання? — спитала його Поппі.

Він поправив рюкзак на плечі і похитав головою. Записка лежала в передній кишені рюкзака, закритому на блискавку. На полях було намальовано ілюстрації. Записка видала б його з головою. Він не міг віддати її подрузі.

Вона вибагливо простягла руку.

- Я не відповів на запитання, - сказав він. - Чого тобі треба?

- Все одно віддай записку. Може, я сама вигадую відповіді.

Він насупився.

- У мене її немає. Я її згубив

- Як ти міг її згубити? - скрикнула Поп-пі. Вона, напевно, злякалася, що хтось знайде записку і прочитає її запитання. Він сам був би не в захваті від такого варіанта.

— Мабуть, десь у тебе в рюкзаку, так? - Запитала Еліс. — Шукай.

- Мені дуже шкода, - пробурмотів Зак. - Але я вже сказав, що не знаю, куди вона поділася.

- Що трапилося? — спитала Поппі, хапаючи його за рукав. - Що раптом змінилося? Ти наче сам не свій.

Він обернувся і глянув на неї. Треба йти, поки він не сказав чогось, про що пошкодує.

- Не знаю. Просто я не хочу більше грати, от і все.

- Гарзд, - сказала Поппі. - Принеси своїх героїв востаннє. Один раз. Щоб вони могли попрощатися.

- Не можу, - відповів він. - Просто не можу, Поппі.

— Я хочу тільки попрощатися. — Поппі виглядала засмученою. Він почував себе не краще, і йому було боляче дивитися на неї. — Їм би так хотілося! Вони нудьгуватимуть за Розою та Леді Джей, за Аерін та Лізандер.

- Вони не справжні. — Він знав, що поводить як справжній придурок, але йому приносило задоволення завдавати болю, навіть якщо вона була спрямована не на його кривдника. — Вони не можуть нудьгувати і нічого не можуть хотіти. Досить валяти дурня. До старості в ігри гратимеш?

Еліс охнула. Червоні плями з шиї Поппі поповзли їй на щоки. Здавалося, вона зараз або розридається, або накинеться на нього з кулаками.

Але натомість вона заговорила тихо і рішуче:

— Королева — що коли я дістану її з шафи? Я знаю, де мама ховає ключі. Я гратиму за неї. Вона знає всі таємниці і дасть тобі все, що ти забажаєш. Всі! Якщо ти прийдеш завтра, то отримаєш усе, що захочеш.

Зак засумнівався. Сама Велика Королева, яка правила Сріблястими Пагорбами та Сірим Королівством, Країною Відьом та всім Зловісним Морем. Вона знає, хто батько Вільяма Клінка. З її благословення йому попрощаються всі злочини, прокляття впаде, і Вільям зможе пришвартувати «Перлину Нептуна», де йому завгодно. З боку Поппі це була більш ніж щедра пропозиція, особливо враховуючи, що її мати розлютиться, якщо вона візьме ляльку з шафи. Лялька була антикварною і коштувала, за словами матері Поппі, купу грошей. Якщо вони зіпсують її сукню з повітряної бавовни або тендітні золотисті локони, мама Поп-пі їх уб'є. Але якщо Королеву випустити з ув'язнення, хто знає, чим може закінчитися їхнього світу.

На мить він забув, що гра закінчилася. І йому було дуже важко собі нагадувати про це. Як би спокусливо не виглядала пропозиція Поппі, Зак не міг його прийняти. Вільяма Клінка більше не існувало.

- Вибачте, - сказав він, знизавши плечима, і попрямував до свого будинку.

Поппі здавлено охнула. Еліс щось пробурмотіла собі під ніс.

Зак похнюпився, заплющив очі і продовжив крокувати до будинку.

Увечері, за обіднім столом, Зак похмуро колупав смаженого курча. Апетиту не було.

— Мама нагадала мені, що якщо я хочу, щоб ти почав поводитися як дорослий, не можна продовжувати поводитися з тобою як з дитиною, — сказав його батько з перебільшеною прямою. - Вона права. Мені не варто було викидати твої іграшки, я мав допомогти тобі зробити правильний вибір, а не приймати рішення за тебе.

Слова батька нагадали Заку про випадок минулого року, коли він побився у школі. Мати змусила його сидіти в кабінеті директора, поки він не сказав, що вибачиться перед Гаррі Парилло за те, що вдарив його. Хоча Зак зовсім не почував себе винним. Вибачення батька виглядали такими ж нещирими.

— Я знаю, нам важко знову стати сім'єю, — заговорила мама, — але ми намагатимемося. Закарі, ти хочеш щось сказати?

- Ні, - відповів Зак.

— Гарзд, — промовив батько, підводячись з-за столу і поплескуючи Зака по плечу. — Ми ж зрозуміли одне одного?

Повисла незграбна пауза.

Нарешті Зак кивнув головою. Тому що він справді розумів свого батька. Він розумів, що той хоче догодити мамі, але при цьому не відчуває за собою провини. Тільки от Заку не ставало від цього простіше пробачити його.

Наступного дня Зак вирушив на тренування і постарався позбутися думок про Поппі, Еліс та свого батька. Але він грав так агресивно, що тренер влаштував йому догану та відправив на лаву запасних до кінця тренування. Зак намагався не думати

про гру, яка продовжиться без нього. Адже поступово сюжетні дірки, що залишилися після його персонажів, обростуть новими деталями, а потім взагалі забудуться.

Він знову подумав про те, щоб втекти з дому, але що довше про це розмірковував, то більше розумів, що йти йому нікуди.

Його батько працював допізна в ресторанчику, тому мати дозволила йому поїсти пельмені на дивані перед телевізором. Вони майже не розмовляли, але він часом ловив її схвильовані погляди.

Вранці Зак попросив її підкинути його до школи машиною, а після уроків пішов додому разом з Алексом Райосом. Вдома у Алекса вони пограли у відеоігри на телевізорі з таким великим екраном, який Заку доводилося бачити лише у магазині.

Наступного дня до Зака підійшла Еліс, поки він грав з іншими хлопцями в баскетбол на великій перерві, і вклала йому руку записку. Парочка хлопчаків закричали їй услід: «До когось дівчисько підвалило!» — вона похнюпила плечі й обхопила себе руками, ніби йшла проти сильного вітру.

- Заткніться! — обірвав глузування Зак, стукнувши в плече Пітера Льюїса, бо він стояв найближче.

- За що? - вигукнув Пітер. - Я взагалі мовчав.

На цей раз записка була складена квадратиком. Зверху блакитною ручкою було написано його ім'я. Коли він розгорнув її, то побачив лише три короткі пропозиції: *«Дещо сталося з Королевою.*

Приходь до Сріблястих Пагорбів після школи. Це важливо»

"Важливо" було підкреслено тричі.

Дурниці, переконував себе Зак.

Він згадав, як йому здалося, ніби очі Королеви розплющилися, як він і раніше відчував, ніби вона стежить за ним з-під опущених вій.

Але Королева була не жива, це була просто лялька, тож з нею не могло статися нічого особливого. Просто Поппі та Еліс намагаються заманити його на зустріч, щоб продовжити розпочату суперечку. Вони хотіли, щоб він повернувся до гри, але він не міг цього зробити. Йому не залишиться нічого іншого, як розповісти їм, що трапилося, але він не міг змусити себе зізнатися.

- Що в записці? - Запитав Алекс. — У коханні зізнається, слабак?

Зак порвав записку на дрібні клаптики.

- Дурниця. Просить списати хатинку з математики.

Після тренувань не було, але він залишився стирчати в школі. Він упросив тренера дозволити йому потренуватися одному в залі. І розчинився у стукоті м'яча, скрипі кросівок та звичному запаху навощеної статі.

Розділ 5

Зак прокинувся вночі у своїй спальні і не міг збагнути, що ж його розбудило. Серце билось як шалене, ніби йому загрожувала якась небезпека і треба було негайно тікати. Він поморгав, зникаючи до темряви. Місяць, що зійшов, освітлював кімнату тьмяним сріблястим світлом. Він уже розрізняв звичні обриси меблів. Чорна кішка потягалася всім своїм довгим витонченим тілом, дряпаючи килим кігтями. Потім підійшла до нього. У її жовтих очах відбивалося примарне місячне світло.

- Що трапилось? — спитав він пошепки Вечірку і потягнувся її погладити. Вона влягла до нього під бік і почала муркотіти.

Тук.

Він здригнувся, кішка зашипіла - в місячному світлі блиснули її білі гострі зуби - і зістрибнула з ліжка. У вікно стукнуло щось маленьке та тверде.

Йому це не наснилося і не здалося. Щось справді вдарило по нижній стулці вікна, за блакитними шторами.

Від раптового пориву вітру захиталися і зарипіли гілки дерева за вікном. Він швидко уявив, як чийсь довгі кістляві пальці шкребуть по склу.

Коли він був зовсім маленьким, то точно знав, що всі чудовиська підкоряються певним правилам. Він був упевнений, наприклад, що якщо рука чи нога не звисає з ліжка, а сам ти цілком заліз під ковдру і не відкриваєш очей, прикидаючись сплячим, то тоді жоден монстр тебе не чіпатиме. Він не міг пригадати, з чого він це взяв. Але пам'ятав, як мама попереджала, що він задихнеться, якщо спатиме, накрившись із головою. Якось він заснув, висунувши голову назовні, але чудовиська його не зачепили. Після цього випадку він став ще суворіше дотримуватися своїх правил до тих пір, поки не заснув, звисивши з ліжка руку та ногу.

Але зараз, коли за вікном завивав вітер, йому хотілося, як у дитинстві, з головою залізти під ковдру і не вилазити з-під неї до самого ранку.

Тук. Тук.

"Це просто гілка стукає у вікно", - переконував він себе.

Або білка скаче по даху.

Або сусідська кішка хоче побитися з Вечіркою.

Але Зак розумів, що якщо не визирне у вікно, то просто не зможе заснути. Він вислизнув з ліжка, човгаючи босими ногами по килиму. Зібравшись і зробивши глибокий вдих, він відсмикнув штору.

На карнизі під його вікном валялося кілька камінців. Потім він глянув униз і побачив дві темні постаті на залитому місячним світлом лужку, що дивилися вгору, на його вікно. Він був надто наляканий, щоб закричати. Волосся незнайомих розвивалося за вітром. Зак придивився до їхніх закинутих облич і зрозумів, що це лише Поппі та Еліс, а не відьми, привиди чи зомбі. Еліс несміливо помахала йому. Поппі стискала в кулаку жменю камінців і, здавалося, була готова запустити ними в нього.

Він з полегшенням видихнув і мляво помахав у відповідь. Серце перестало вистрибувати з грудей.

Поппі поманила його рукою. Вона жестом звеліла йому спуститися.

Він згадав про записку, яку йому передала Еліс, де слово «важливо» було підкреслено тричі, але на думку йому не спало нічого настільки важливого, що змусило б їх потай вибратися з дому вночі в п'ятницю. Якщо бабуся Еліс виявить її зникнення, то сидітиме їй у чотирьох стінах до кінця життя.

Зак відійшов від вікна. Він тихенько підійшов до шафи і натягнув кросівки.

Поверх футболки він накинув светр і навшпиньки спустився вниз сходами у своїх піжамних штанах.

За ним ув'язалася Вечірка, жалібно нявкаючи, мабуть, з надією виклянчити поїсти.

На кухні горів нічник, і його світла вистачило Заку, щоб добратися до передпокою ні разу не спіткнувшись. Він примудрився нашарити на вішалці свою куртку.

Годинник на мікрохвильовій печі показував три хвилини першого. Зак накинув куртку на плечі і вийшов надвір, прикривши за собою двері, щоб кішка не вибралася з дому.

Поппі та Еліс уже чекали його на порозі.

- Гей, - прошепотів він у темряву. — Навіщо ви прийшли? Що трапилося?

- Тихіше, - прошипіла Поппі. - Ти всіх перебудуєш. Пішли.

- Куди? — спитав він, повертаючись додому. Нагорі, у спальні батьків, горіло світло. Іноді його мама засиджувалася допізна з книжкою, а часом засинала з увімкненим світлом. Якщо вона не спить, то може почути їхню розмову. Але він хотів хоч щось дізнатися, перш ніж податися в ніч за подругами.

— До Сріблястих Пагорбів, — відповіла Еліс.

Це було звалище металовідходів, приблизно за кілометр від їхніх будинків. Господар сміттєзвалища скуповував все поспіль, починаючи від автомобільних запчастин і закінчуючи бляшаними банками. Ніхто не знав, навіщо йому це, бо весь зібраний метал просто іржавів на сміттєзвалищі, але видовище було значне. Прути, запчастини машин та акумулятори блищали як гори срібла, тому вони і придумали називати звалище Сріблястими Пагорбами. Вони склали цілу історію про них для своєї гри - з гномами і тролями, і лялькою принцесою, яку Поппі пофарбувала срібною фарбою.

Зак боягуз їв за Поппі та Еліс, відчуваючи себе безглуздо у своїй піжамі. Вітер пробирався під тонкі штани, змушуючи тулитися. Через кілька хвилин Поппі дістала з кишені ліхтарик і ввімкнула його. Його тонкий промінь вихопив з темряви тільки клаптик трави, так що вона посвітила на всі боки, щоб зрозуміти, де вони знаходяться.

Наскільки Зак пам'ятав, звалище було обнесене високою іржавою сіткою. З того часу нічого не змінилося. Старий занедбаний сарай, який вони знайшли минулого літа, теж був на місці. Вони там грали доти, доки про це не дізналася бабуся Еліс і не прочитала їм цілу лекцію про правця і що він викликає оніміння. Зак не до кінця повірив, що вона говорила правду, але згадував її слова щоразу, коли в нього затікала шия.

З того часу вони не бували тут. Принаймні, він точно. Може, Поппі та Еліс продовжували ходити в хлів без нього. Нині, вночі, йому здавалося, що вони мають свої секрети. А єдина таємниця, яку він зберігав від них, зовсім не тішила його.

Еліс відчинила рипучі старі двері і прослизнула всередину. Він, трохи нервуючи, пішов за нею.

Поппі, схрестивши ноги, сіла на потріскану дощату підлогу і затиснула ліхтарик кросівками так, щоб він висвітлював їхні обличчя. Потім зняла з плеча рюкзак і поклала до себе на коліна.

— Ну, ви мені розкажете, нарешті, що сталося? — спитав Зак, сідаючи навпроти Поппі. У тонких піжамних штанах на дерев'яній підлозі було холодно, і він подерся, намагаючись влаштуватися зручніше.

Вона розстебнула свій рюкзак.

— Ти сміятимешся, — відповіла вона. — Але взагалі краще не варто.

Він озирнувся на Еліс, яка стояла, притулившись до стіни сараю.

— Поппі бачила привида, — відповіла вона.

Він не зміг придушити тремтіння. Примари та привиди — не та тема, яку варто піднімати вночі в покинутому сараї.

— Ви просто хочете налякати мене. Це якась безглузда...

Поппі обережно дістала з рюкзака порцелянову ляльку. Зак охнув і замовк. Чорні очі Королеви були розплющені, і вона так і свердлила його своїм поглядом. Йому завжди здавалося, що вона виглядає жахливо, але тепер, у невірному світлі ліхтарика, вона здавалася йому просто демоном з пекла.

Поппі торкнулася обличчя ляльки. Воно було білим. З голови стирчало сухе, як солома, тендітне волосся, а щоки та губи були пофарбовані блідо-рожевою фарбою. Коли Поппі поклала її на спину, очі ляльки не заплющились, а залишалися так само широко розкритими, наче вона продовжувала пильно спостерігати за Заком. Її тонка стара сукня була порвана на плечі, вицвіла тканина була вся в дрібних дірочках. Сукня збереглася гірше, ніж сама лялька, і, мабуть, ще більше постраждала в рюкзаку Поппі.

— Королева, — натягнуто вимовив Зак, намагаючись за усмішкою у своєму голосі приховати страх, що насувається. - І що? Ви притягли мене сюди, щоби показати ляльку?

- Просто послухай. - відповіла Еліс, - і постарайся не поводитися як повний придурок, на який ти перетворився з недавніх пір.

Еліс ніколи так не розмовляла, особливо з ним. Це його зачепило.

— Я знаю, ти сказав тоді, що не прийдеш. Але я все одно сподівалася, що ти передумаєш, — швидко промовила Поппі. — До того ж, я не змогла б дістати ляльку з шафи, поки мама вдома. Тому я того ж вечора вийняла Корольову і переставила інші речі на полиці, щоб закрити порожнє місце. Але тієї ночі я побачила мертву дівчинку.

— Ти хочеш сказати, що тобі наснився жах, — поправив Зак.

- Помовчи хвилинку, - попросила Еліс.

- Це був не сон, - відповіла Поппі, глядячи королеву по волоссю. Її голос став м'яким та прохолодним, як нічне повітря. Це нагадало Заку, як Поппі каже, коли грає лиходіїв чи саму Королеву.

— То був зовсім не сон. Вона сиділа на моєму ліжку, у мене в ногах. У неї було світле волосся, як у ляльки, але сплутане і брудне. На ній була ночнушка, вся в землі. Вона сказала мені, що я маю поховати її. Вона сказала, що їй немає спокою, доки її кістки не будуть закопані в землю. І якщо я не допоможу їй, то пошкодую про це.

Поппі замовкла, ніби очікуючи почути від нього їдкий коментар. Еліс нервово переступала з ноги на ногу. Зак довго мовчав, уявляючи все, про що розповіла Поппі. Дівчинка в брудній ночнушці стояла перед очима.

- Її кістки? — нарешті перепитав він.

— Хіба ти не знаєш, що в кістяних фарфорових ляльках є справжні кістки? — спитала Поп-пі, постукаючи пальцем по щоці ляльки. — Цю глину зробили із людських кісток. Із кісток маленької дівчинки. А лялькове волосся — із справжнього волосся. А всередині тіла ляльки залишки її праху.

У нього по спині пробіг холодок. Він заплющив очі, аби не дивитися на ляльку, що лежить на колінах Поппі.

— Гаразд, якщо ви вважаєте, що це смішно... я зрозумів. Ви сердитесь на мене за те, що я більше не хочу грати, от і придумали цю історію, щоб мене налякати. То що буде далі? Ви прив'язали до гілки простирadlo, щоб зобразити для мене привид?

— Я ж казала, — прошепотіла Еліс Поппі.

— Ви що, правда прив'язали простирadlo? — Зак насупився, обводячи поглядом дерева і купи металу.

— Та ні, глухий кут! - сказала Еліс. — Я попереджала її, що ти не повіриш і не захочеш допомагати.

Він збентежено підняв руки.

- Чим вам допомогти? Закопати ляльку? Навіщо вам будити мене серед ночі з такою дурницею?

Поппі притиснула Королеву до грудей. Одне око ляльки закрилося і знову розкрилося, наче вона підморгнула йому.

- Елеонора Керчнер - справжня. Так звали дівчинку. Вона розповіла мені про себе. Її батько працював на фабриці з виробництва порцеляни. Коли Елеонора померла, він ніби збожеволів. Він був не в змозі зрадити її тіло землі, натомість він приніс її на фабрику, розрізав на шматки і кремував у печі для випалу. Потім він перемолов її спалені кістки, зробив глину і відлив з неї порцелянову ляльку — таку саму, якою була улюблена лялька Елеонори. А могила так і лишилася порожньою.

У Зака раптово пересохло в роті. Йому раптом уявилося, ніби лялька рухається сама собою, моргає намальованими очима і повертає до нього своє порцелянове обличчя. І навіть ніби відкриває свій крихітний рожевий рот в німому крику.

— Це вона сама тобі розповіла?

— Вона щоночі приходила і розповідала свою історію далі. — Обличчя Поппі в промені ліхтарика виглядало моторошно. — Їй не буде спокою доти, доки ми не поховаємо її. А якщо ми їй не допоможемо, вона нам цього не пробачить. Вона сказала, що ми дуже пошкодуємо.

Він обернувся до Еліса.

- І ти повірила? На все це?

— Я не вірила у примар. — Раніше, — сказала Еліс. - Без образ, Поппі, але історія схожа на вигадку. Я досі не впевнена до кінця, але покажи йому. Це виглядає переконливо.

— Що ви хочете показати?

Поппі рванула голову ляльки. Зак охнув побачивши такого вандалізму, але його очам представився лише механізм, що тримав голову, — гачок і дріт. Поппі повернула голову Королеви і зняла її. З шиї звисав дріт із гачком. Потім Поппі запустила руку в ляльку і пошарила всередині, ніби намагалася щось намацати.

- Що ти робиш? — він дивився на голову, що відокремлена від тіла, що лежить на коліні у Поппі. Наразі очі ляльки були заплющені.

Поппі витягла через отвір у шиї ляльки старий лляний мішечок.

- Тримай. Заглянь усередину.

Він узяв у руки грубу тканину, а Поппі посвітила йому ліхтариком. На мішечку друкованими літерами були написані якісь літери та цифри. Усередині щось було, але Зак не міг збагнути, що це таке.

- Ліверпуль? - прочитав він уголос. Він пам'ятав назву цього місця з документального фільму про британського року, який його мати дивилася якось пізно вночі. - Це звідки "Бітлз" родом, десь в Англії. Ми не зможемо дістатися туди. Думаю, нам краще спробувати дізнатися, чи правда привиди маленьких дівчаток можуть проклясти когось, бо...

— Я теж так подумала, — перебила його Еліс, вказуючи на напис. — Але глянь ще раз. Там написано Іст-Ліверпуль. Штат Огайо». Тож можна сісти на автобус, і ми будемо там до ранку. - Вона помовчала. — Так ми й збираємось зробити. Поїхати туди. Сьогодні вночі. Ну, по суті вже майже ранок. Тож ми поїдемо вранці.

Він перевів погляд з ляльки на Еліс, а потім на Поппі.

— Ви за цим мене притягли сюди?

— Ми намагалися розповісти тобі ще вчора. - відповіла Еліс. — Я написала, що це важливо.

Поппі підняла ліхтарик і направила його промінь на свій наручний годинник.

— Автобус зупиняється у нас о два п'ятнадцятій ранку. Він йде з Філадельфії до Янгстауну. І проїжджає Іст-Ліверпуль. Еліс сказала, що поїде, якщо ти поїдеш.

Зак згадав історію про привиди, яку розповіла Поппі, коли вони йшли додому минулого разу. Про те, що треба затримати дихання, коли йдеш повз цвинтар. Можливо, вона затіяла нову гру? В реальному житті? Але коли голову Поппі

відвідувала нова геніальна ідея, вона завжди виглядала самовдоволеною, а тепер була блідою та схвильованою, начебто погано спала останнім часом.

— Ти справді готова поїхати? — нарешті спитав він, дивлячись на Еліс. Її бабусі ця історія не сподобається від і до: ні примари, ні автобус, ні те, що Еліс уночі проводить час у компанії хлопчика.

Еліс знизала плечима.

Батькам Зака теж не сподобається, якщо він поїде. Але в його очах це робило всю витівку ще привабливіше. А якщо він вирішить не повертатися, принаймні він матиме компанію, поки він не придумас, що робити далі. В оповіданнях, які він читав, хлопчики-сироти наймалися у підмайстри на ферми чи ставали учнями чарівників. Але насправді все напевно по-іншому.

— Ти так і не зазирнув усередину, — сказала Еліс, показуючи на лляний мішечок, який він все ще тримав у руках. — Це дуже дивно.

Трохи нервуючи, він розв'язав шнурки на мішечку і зазирнув усередину. Поппі передала Еліс ліхтарик. Вона підняла його вище, щоб посвітити Заку.

Спершу він не зрозумів, що це в мішечку. Вміст виглядав як чорний пісок з уламками черепашок. Потім до нього дійшло, що там сірий порошок, а те, що він прийняв за мушлі, — гострі білі уламки кісток.

Ну звичайно. Залишки праху. Привид. Маленька дівчинка. Королеви.

Його захлеснула хвиля жаху. Йому хотілося кинути мішок і бігти з сараю кудись подалі. Дістатися до будинку і залізти під ковдру, де можна трястися скільки заманеться. Але він не зрушив з місця. Його руки затремтіли, і він зав'язав шнурки на мішечку, щоб більше не заглядати в мішок.

— Поппі сподівається, що ми встигнемо на зворотний автобус ще вдень і на вечерю будемо вдома. Туди їхати лише три години, але автобуси їздять нечасто. Один вранці, а другий вдень. Але ним їхати пізно, інакше не повернемося до вечора. Ми залишили записку її батькам. — Звучало все досить переконливо, проте в голосі Еліс чувся сумнів. Заку стало цікаво, чи відразу вона погодилася їхати з Поппі за умови, що він теж поїде, або спочатку теж злякалася.

— Якщо це справжні кістки, — почав він, — хіба ми не повинні розповісти комусь? Дівчинка померла. А може, батько її убив її? Можливо, це нерозкритий злочин.

— Кому є справа до давно забутих історій? - відгукнулася Поппі. — А навіть якщо нам і повірять, ляльку, напевно, у нас відберуть і виставлять у якомусь музеї. Тоді її дух роздратується.

Зак помовчав, роздумуючи над її словами.

— А ти виявила порошок до або після того, як тобі наснилася Елеонора Керчнер?

— Я все одно поїду, з вами чи без вас, — відрізала Поппі, вихоплюючи у нього мішечок із прахом. Він зрозумів її відповідь, що вона спочатку знайшла мішечок. — Ви вірите мені чи ні, я все одно поховаю її, як вона попросила.

Сідати в автобус посеред ночі і їхати до незнайомого міста було страшно. А ще це було схоже на пригоду.

- Гарзд, - сказав він нарешті. - Я поїду.

Еліс витріщилася на нього. Він подумав, що, мабуть, вона розраховувала, що він відмовиться, і тоді їй також не доведеться їхати. Але тоді вона мала якось на це натякнути.

— Я поїду, — продовжив він, — якщо ви обіцяєте не розпитувати мене про гру і не допитуватись, чому я більше не хочу грати. Домовились? Більше не діставайте мене з цим.

- Добре, - сказала Поппі.

- Гарзд, - сказала Еліс.

— Домовилися, — підсумував Зак.

- Тобі треба швидко зібратися, - нагадала Поппі. — І залишити записку батькам, щоб вони не злякалися даремно. Напиши, що рано встав і що повернешся надвечір.

— А ти впевнена, що назад автобусом ми встигнемо повернутися вчасно? - Запитала Еліс. - Точно?

- Так, - відповіла Поппі. - Я все спланувала. Захопи якоїсь їжі, гарзд, Заку?

Зустрічаємося біля пошти за двадцять хвилин.

Вона вимкнула ліхтарик, і на мить у сараї настала абсолютна темрява.

Зак поморгав, зникаючи до відсутності світла. Коли він зміг щось розгледіти, Поппі вже прибрала Королеву, так що йому принаймні не довелося більше дивитися на її відірвану голову з очима, що підморгували.

Зак йшов додому тихими вулицями. Його кросівки промокли від роси на траві. Посеред ночі місто було зовсім безлюдним, і хлопчик був немов єдиним, хто зараз не спав. Повітря дихало чарами і нескінченними можливостями.

Він безшумно пробрався в будинок і мовчки постояв на темній кухні, відчуваючи, як серце наповнюється сміливістю. Коли він, нарешті, дістався комори, то почував себе героєм, який збирався в далеку і небезпечну дорогу, як в одній із казок. У таку подорож потрібно було брати сушене м'ясо або галети, якими харчувалися солдати під час Громадянської війни. Він не знав, що таке галети, але думав, що це щось на зразок хліба. Однак у матері в запасі нічого подібного не було. І ельфійського лембаса, який врятував від голоду Фродо та Сема на шляху до Рокової Гори, теж не було. Лембас завжди нагадував йому мацу. Але її не знайшлося. Він дістав банку фанти, упаковку крекерів із сіллю, три апельсини, пакетик цукерок та банку арахісової олії. Весь свій видобуток він захвав у рюкзак

У своїй кімнаті Зак переодягся в джинси, змінив светр на толстовку на блискавці і склав у рюкзак ще пару речей, які могли стати в нагоді: двадцять три долари (двадцятка дісталася в подарунок від тітки на день народження), книгу про отруйні рослини (на випадок, якщо вони опиняться в лісі і їм доведеться харчуватися ягодами, хоча, якщо чесно, така можливість здавалася йому дуже сумнівною) і спальний мішок, який став йому трохи замало, але, якщо повністю розстебнути його, міг послужити чудовою ковдрою. У шафі в коридорі він знайшов ліхтарик, а біля ганку підібрав ще садову лопатку.

Перш ніж покинути будинок, він написав записку та поклав до себе на ліжко. Там значилося:

«Встав рано. Пішов грати у баскетбол. Повернусь надвечір».

"А може, взагалі не повернуся", - подумав він. Але писати не став.

Йдучи з дому і закриваючи за собою двері, він ще раз подумав, що, може, це все розіграш. Що Поппі намагається востаннє повернути його до гри.

Але порох був справжній, нагадав він собі.

Зрештою Зак не був до кінця впевнений, чи вирішив він поїхати, бо історія з примарою здалася йому переконливою, бо звук довіряти Поппі у грі чи тому, що це давало йому можливість втекти з дому і повернутися назад.

Якщо він захоче, звісно.

Розділ 6

Закарі в свої роки встиг засвоїти, що казки не мають щасливих кінців. Батько називав їхнє містечко «Західне Ніде, Пенсільванія», додаючи, що він межує з «Краще-Не-Згадувати, Західна Вірджинія» та «Забути-Як-Кошмарний-Сон, Огайо». Коли Зак був маленьким, йому здавалося, що це якісь казкові назви. І тільки згодом він зрозумів, що це був сарказм. Мати Зака вивчилася на арт-терапевта, але на роботу її взяли лише до виправного центру для важких підлітків. Якщо вона хотіла займатися з дітьми живописом, їй доводилося приносити всі матеріали і забирати їх після кожного уроку, бо її начальник боявся, як би діти не тицьнули фломастером один одному в око.

Батьки матері Зака, які переїхали жити до Флориди, могли б розповісти про те, як було раніше.

Про величезні будинки у вікторіанському стилі, збудовані у центрі міста відомими архітекторами. Колись такі будинки належали цілком одній родині, а потім їх поділили на квартири. Його бабуся розповідала історії про своїх давніх знайомих, які поїхали з міста та досягли успіху. Найщасливіші історії спливали, коли його батьки починали говорити про те, що незабаром справи налагодяться, хоча самі вони в це, здається, не вірили. І Зак теж незабаром перестав вірити.

Три роки тому батько Зака пішов від них, сказавши, що відкриє власний ресторан у Філадельфії і поїде до Італії, щоб навчитися готувати справжню пасту, і що він матиме свою передачу на місцевому кабельному і він заробить на цьому цілі статки. Але через кілька місяців він повернувся і в'їхав у обшарпану квартирку в найбільшій і найзадрипанішій багатоквартирний будинок. З тих пір він періодично з'являвся в житті Зака, поки, нарешті, не повернувся знову до них у будинок. Здавалося, ніби місто не хоче розлучатися зі своїми мешканцями. Але Зак знав, що це ще одна казка. Насправді батько повернувся, бо не зміг нічого досягнути. От і все.

Зак іноді обдумував: якщо він зрозумів, що більшість казок – просто вигадка, чи це означає, що він подорослішав?

На автобусній зупинці було прохолодно, з рота біля Зака йшла пара. Піднявся вітер. Вони сховалися за цегляною стіною пошти, чекаючи автобуса. У мерехтливому світлі вуличних ліхтарів Зак зміг краще розглянути подружок. Поппі зібрала волосся у хвіст. На ній був темно-зелений светр, джинси та високі коричневі черевики. Еліс одягла мішкувату червону куртку. В обох за спиною висіли рюкзаки.

Мимоволі він дивився на рюкзак Поппі, де лежала Королева. Чомусь він був певен, що очі її розплющені. Коли він відвертався, то відчував, як вона витріщається поглядом його спину. Від цього в нього на потилиці волосся вставало дибки.

Автобус запізнювався вже на п'ятнадцять хвилин. Його не було видно навіть попереду. Дорога була порожня. Якийсь час тому вдалині показалася поліцейська машина, і вони втиснулися в стіну.

Поппі бурчала щось про червону куртку Еліс, яка видавала їх з головою, а Еліс виправдовувалася, що планувала лише переночувати в гостях, а не їхати невідомо куди серед ночі. Але поліцейська машина звернула на Головну вулицю і зникла з поля зору. Потім повз них проїхала вантажівка. Але він навіть не зменшив швидкість. Еліс позіхнула.

- Може, ходімо додому? Здається автобус не прийде. Зак теж не втримався від позіхання.

- Досить скиглити, - відрізала Поппі. - Треба просто ще трохи почекати.

- Що ти злишся? Адже ми просто втомилися, – відповів Зак.

Видно було, що Поппі засмучена, але сперечатися вона не стала.

- Поспимо в автобусі.

Еліс закусила губу і з надією почала вдивлятися в порожню дорогу. Чим довше вони чекали, тим веселіше вона ставала. Зак був упевнений, що вона сподівалася, що автобус не прийде і вони вирушать додому після маленької нічної пригоди. Еліс не хотіла здатися боягузом, але їй не горіла бажанням їхати. Якщо бабуся Еліс про все дізнається, її позбавлять і участі у п'есі, і ночівлі у Поппі, і ігор із друзями. Назавжди. Зак усе це добре розумів і співчував їй, але не поспішав вставати на її бік. Йому хотілося, щоби вона поїхала з ними.

- Ще дві хвилини, - сказала Еліс, - і повертаємось. Я замерзла.

Поппі нічого не відповіла.

- Хвилина п'ятдесят дев'ять, - почала рахувати Еліс. – Хвилина п'ятдесят вісім...

Зак подивився на табличку на автобусній зупинці і задумався над тим, як це буде – зійти на такий же зупинці, але в іншому, зовсім незнайомому місті.

– Коли ми дістанемося Іст-Ліверпуля, ти ж знаєш, куди нам йти? На якому цвинтарі треба поховати Елеонору та як знайти могилу. Ти все це знаєш, га?

Поппі розплющила рота, але так нічого їй не сказала, ніби роздумувала, що відповісти. І тут автобус, що з'явився з-за рогу вдалині, висвітлив їх фарами. Зак навіть не уявляв, як хвилювалася Поппі через те, що автобуса так довго не було, доки не побачив полегшення на її обличчі за його появи. У Еліс на обличчі застиг жах. — Можеш не їхати, — прошепотів він, зрозумівши, що не може наполягати на її участі.

- Ні, - відповіла вона, зітхнувши, оглядаючись на порожню вулицю. - Справа не в цьому. Я просто втомилася. До того ж я відпросилася ночувати у Поппі, і якщо повернуся додому, бабуся матиме багато запитань.

Минулого разу, коли Еліс прийшла додому пізніше за обіцяне, її покарали на цілий місяць. Вона пішла в кіно на свій улюблений мюзикл із приятелями з театрального гуртка та з Поппі. Але чи хтось із батьків, хто розвозив їх усіх по домівках, спізнився, чи це просто зайняло більше часу, – так чи інакше Еліс спізнилася на півгодини. І все. У неї були страшні неприємності. Їй заборонили телефонувати, сидіти в Інтернеті. Взагалі, все.

Вона не сказала прямо, що не хоче їхати, але раз їй так і так влетить, краще вже вирушити з ними назустріч пригоді і сподіватися, що все обійдеться.

Поруч з ними рипнули гальма, і відчинилися двері автобуса. Літній чоловік з короткою сивою борідкою подивився на них з сидіння водія. В одному вусі в нього була кругла золота сережка, і він здався Заку схожим на похмурого та недружнього чарівника.

– Ну, сідайте, коли збираєтесь їхати.

Поппі, Зак та Еліс видерлися по сходах, опустивши дрібницю за проїзд в автомат поруч із водієм. Автомат видав три квитки і з дзвоном виплюнув здачу. Зак пробирався по проході повз жінку з в'язанням, трьох сплячих студентів і старого, який дивився у вікно і бурмотів собі під ніс.

Зак пройшов у кінець автобуса слідом за Поппі. Вони сіли на останній довгий ряд. Останньою йшла Еліс; вона сіла, протиснувшись до місця біля вікна.

- Ось бачите, - сказала Поппі, підібгавши ноги. - Все йде за планом.

– Повірити не можу, що автобус таки прийшов, – тихо пробурчала Еліс.

Зак дивився на рюкзак Поппі, який вона прилаштувала на підлозі, і гадав, чи вона повернула голову королеви чи на поворотах та кататиметься по дну рюкзака. Йому здавалося, що з відкритої блискавки виглядає пасмо її світлого волосся.

Автобус рушив, їдучи все далі від автобусної зупинки, і, незважаючи ні на що, Зак посміхнувся. Вони поїхали з дому одні – пустилися в справжню пригоду – після такої вже не будеш таким яким був раніше. Він відчув хвилю радісного збудження.

– Ти так і не відповіла, – сказав Зак. - Ти знаєш, де цвинтар? Ти уявляєш, куди нам іти, Поппі?

- Могила знаходиться під вербою. Решту розповість нам Елеонора.

- Елеонора розповість? – перепитав він тихо та тривожно.

- Ну, вона вже багато чого мені розповіла, - відповіла Поппі. А потім додала у своїй звичайній манері, яка припиняла будь-які суперечки, хоча Зак і не завжди вважав, що Поппі має рацію: - Якщо ти не повірив мені, навіщо поїхав?

Зак зобразив, ніби у відчаї б'ється головою об спинку сидіння, але на Поппі це не справило жодного враження.

Еліс притулилася до вікна спиною і витягла ноги на сидіння, поклавши один черевик на коліно Заку. Вона виглядала стомленою, але не такою сумною, як раніше.

– Я спробую поспати.

Він поклав руку їй на ногу, притримуючи, щоб вона не сковзнула.

- Треба спати по черзі, - сказала Поппі. - Чергувати. Так завжди роблять у походах.

Щоб не пропустити зупинку.

- Гарзд, - озвався Зак, витягаючи стиснуту в кулак руку. - Камінь ножиці папір.

Еліс теж простягла руку, сонно моргаючи, ніби намагалася не заснути на ходу.

Однак це не завадило їй виграти у нього з каменем проти ножиць. Потім він знову показав ножиці і побив Поппі з папером, який не очікував, що він покаже те саме. А

потім Еліс виграла у Поппі. Таким чином, Поппі дісталася чергувати першою, другим виявився Зак та останньою – Еліс. Зак опустив голову на свій рюкзак і заплющив очі.

Він не думав, що зможе заснути, але, мабуть, усе-таки задрімав, бо йому здалося, що буквально за мить його розбудив різкий зойк Поппі.

Він підскочив на місці. Старий, що бурмотів собі під ніс, пересів на сидіння перед ними. Він нахилився до Поппі і тримав її за волосся, за кінчик хвоста.

- Я просто жартую. Ти така мила мала, невже тебе ніхто не смикає за кіски? - казав він, і Зак скривився від його несвіжого дихання. У нього було поплутане волосся, подерте сивиною, і скуйовджена борода на обвітреному обличчі. Кінці його блідих пальців були жовті від сигарет.

- Це твій братик? Хіба він ніколи не дражнить тебе?

- Так, це мій брат, - швидко збрехала Поппі, - і йому не подобається, коли я розмовляю з незнайомими, зрозуміло?

Він розсміявся, роззявивши беззубий рот, а потім повернувся до Зака.

- Я щойно казав твоїй забіяці-сестричці, що не можна дізнатися точно, куди йде цей автобус. - Здавалося, він дійсно дражнить їх, але це було зовсім не дружнє жартування. – Цей водій – йому не можна довіряти. Він старий маразматик.

До того ж іноді в нього вселяються прибульці.

Еліс заворушилась і прокинулася, моргаючи і намагаючись вигнати залишки сну.

Побачивши старого, вона злякано витріщилася на нього і притиснула до грудей свій рюкзак.

- Що відбувається?

- Ну гаразд, - сказав Зак незнайомцю, намагаючись заступити від нього Поппі. Батько завжди говорив, що його обов'язок як хлопчика завжди захищатиме дівчаток. Від цієї відповідальності йому ставало ще більше не по собі, бо боявся їх підвести. - Спасибі за пораду.

Старий усміхнувся ще ширше.

- О, малюк має намір відшити Тіншоу Джонса. Хочеш побитися? Хочеш покрасуватися перед дівчатами? А хто це там? Вона тобі точно не сестра. Що ви тут троє робите? Зібралися втекти з дому?

Еліс нахилилася вперед.

– Нічого ми не робимо.

- Слухайте, ми раді, що ви підійшли з нами поспілкуватися, - примирливо промовила Поппі, - але якщо це все.

- У нього не всі вдома. - Тіншоу постукав себе по голові, а потім ще покрутив пальцем біля скроні, повертаючись до своєї улюбленої теми водія автобуса. - Зовсім ку-ку.

Іноді він забуває, куди їхати. Паркується та тиняється навколо автобуса. А часом він зустрічається із цими... у блискучих скафандрах. Ми бачимо вогні. А він просто кидає нас в автобусі та йде до них.

Еліс штовхнула ліктем Зака і підняла брови, витріщивши очі.

- Гаразд, - сказала Поппі, - ми обережні.

- У тебе теж гарне волосся, - сказав Тіншоу Джонс, повертаючись до Еліс з хитрою усмішкою. Він простяг руку, щоб смикнути її за кіску. - Кіски прямо як канати. Еліс відсмикнулася.

- Не чіпайте її, - сказав Зак.

- Дивіться, який властний! Тоді давай я поговорю з твоєю сестричкою, а ви поки що побудете наодинці. - Тіншоу спробував схопити Поппі за руку. Вона втиснулася в сидіння, і він не зміг дістати її.

- Гей! - крикнув Зак.

Старий засміявся.

- Ви всі такі нервові, знаєте. Справжні параноїки. Ну гаразд, з цією білобрисою я точно розмовляти не буду, навіть не думайте. Мені не подобається, як вона дивиться на мене. Розповідатиме вам, що й мухи не образила, тільки це брехня. Образить ще як. Їй це до вподоби.

Але серед них не було білявих. Наскільки Зак встиг помітити, у всьому автобусі не було жодного блондина чи блондинки. Він подумав, як це бути психом і бачити речі, яких насправді немає. Йому було цікаво: якщо бачиш галюцинації, вони не відрізняються від реальності або, наприклад, розпливчасті по краях, тож якщо зосередитися, то можна сказати, що існує насправді, а що ні?

- Пора вам повернутися на своє місце, - сказала Еліс вагомо, розпрямивши плечі, як вона зазвичай робила, коли виходила на сцену, граючи в шкільній п'єсі. - Може, я на них не схожа, але я їхня сестра. Приємна. І я не хочу, щоб ви продовжували так говорити з моїм братом.

- Та гаразд вам, - відповів він, запустивши руку у внутрішню кишеню куртки і видививши невелику пляшку в паперовому пакеті. - У мене чорний пояс з карате. Ще кликатимете мене на допомогу, коли прийдуть інопланетяни.

Автобус завернув за риг і почав зменшувати швидкість. Попереду на дорозі з'явилися вогні автобусної станції. Зак з полегшенням зітхнув.

- Ось побачите, тільки зачекайте. Водій зараз піде і залишить нас самих. А потім повернеться, і в нього буде зовсім інша особа. Це прибульці роз'їжджають всюди його тіло.

В автобусі було темно і тихо, тільки по центру в проході над головою горіли лампочки та ще попереду, де сиділа жінка з в'язанням. Здавалося, вихід дуже далеко. У тиші було чути лише клацання її спиць та голос Тіншоу Джонса.

За кілька хвилин вони зможуть зійти, але що потім? До Іст-Ліверпуля вони ще не дісталися. Це просто чергова зупинка у незнайомому їм містечку.

- Обережніше там, - сказав Тіншоу Джонс, глянувши на Зака. - Не дозволяй їх забрати. Це твій обов'язок як брата. Ти чоловік у сім'ї, так що маєш боротися з прибульцями, коли вони захочуть забрати їхні обличчя. Прибульцям подобається руде волосся. Заберуть тебе до своїх підземних алмазних печер - так більше ніколи не виберешся.

- Але прибульці не живуть під землею, - сказала Еліс, не втримавшись від того, щоб заперечити на відверту нісенітницю. – Вони мешкають на небі. У космічних кораблях. Зак витріщився на неї, намагаючись натякнути, щоб вона припинила суперечити Тіншоу Джонсу.

Автобус зупинився, водій заглушив двигун. Відчинилися двері, і ввімкнулися потужні лампи на стелі. У їхньому світлі шкіра Тіншоу набула землистого відтінку. Він сьорбнув зі своєї захованої в пакет пляшечки. Потім підвівся на ноги.

- Ось і видно, які ви знавці. Ні, краще не виходити з автобуса.

Вони переглянулися.

- Мені треба в туалет, - сказав Зак.

- Тоді ти йди, - відповів Тіншоу Джонс. - А я догляду за цими леді і простежу, щоб ти повернувся зі своїм обличчям.

– А якщо нам треба буде допомогти йому? - Запитала Еліс, підводячись.

Тіншоу Джонс похитав головою.

– Вам із ним не можна.

На якусь мить Зак вирішив, що Тіншоу Джонс стане в проході і вони не зможуть вийти з автобуса. Але потім водій підвівся і повернувся у їхній бік. Зак зітхнув з полегшенням.

Якщо Тіншоу Джонс знав водія досить добре, щоб заявляти, що він постійно спілкується з інопланетянами, то він часто їздить цим маршрутом. І, напевно, не раз уже діставав інших пасажирів. Зараз водій підійде, переговорить із ним, і той повернеться на своє сидіння.

Все буде добре.

Але водій лише окинув Зака, Поппі та Еліс довгим поглядом і вийшов із автобуса. Він ні слова не сказав і нічого не зробив, щоб допомогти їм.

Тіншоу Джонс розплився в самовдоволеній усмішці, ніби задалегідь знав, що йому нічого не загрожує.

Поппі раптово відштовхнула його і проскочила повз, поки він не встиг схаменутися. Поки Тіншоу Джонс намагався зловити її, Зак кинувся проходом до дверей, схопивши за руку Еліс і тягнучи її за собою. Тіншоу Джонс цапнув її за руку, і тут вона видала такий пронизливий крик, що прокинулися студенти і обернулася жінка з в'язанням. Тіншоу з переляку відпустив її руку.

– І не приходьте до мене, коли інопланетяни заберуть ваші обличчя! – кричав він їм услід.

Водій автобуса курил сигарету і розмовляв із двома працівниками станції, коли вони пробігли повз нього до будівлі. Всередині яскраво освітленого залу були лавки та автомати з їжею та напоями. Еліс плюхнулася на лаву. Очі її були вологими. Судячи з її вигляду, вона була налякана так само, як Зак.

- Що нам тепер робити? - спитала Поппі, ходячи туди-сюди з рюкзаком за спиною.

- Це твій план, - вколов Зак і відразу пожалкував про свої слова. Він знав, що так нечесно, але він утомився і був засмучений, і сам не мав жодного уявлення про те, що тепер робити. Він почував себе безпорадним.

- В автобус ми повернутися не можемо, - сказала Еліс.

- Може, сказати комусь? Поліцейському. На автобусній станції вночі має бути черговий поліцейський.

- Ага, і він запитає, скільки нам років, - Еліс похитала головою, - і подзвонить додому. Ні.

Зак озирнувся на водія автобуса. Один із працівників говорив по рації. Другий пильно спостерігав за ними.

- Думаю, нам треба забиратися звідси, - тихо сказав Зак.

- Чому? - Запитала Еліс. Потім вона помітила трьох чоловіків, що перемовлялися, і швидко піднялася, закинувши рюкзак на плече.

Зак схопив Поппі за руку.

- Давайте пішли.

— Але ж ми нічого не зробили, — сказала Поппі, йдучи за ним.

- Навіщо їм чіплятися до нас? Краще заарештували б того дивного типу. Це ж він... — Тому що ми діти, - перебив її Зак.

- Ти поводишься дуже підозріло, - прошепотіла Еліс. - Поппі, ми з тобою підемо в туалет і виберемося звідти надвір. Зак, ти зустрінеш нас ззовні. Іди, купи щось в автоматі. Ідемо не поспішаючи.

Зак глибоко зітхнув, а потім сказав голосно і як міг спокійно:

- Ну що, чекатиму на вас в автобусі.

Еліс посміхнулася і енергійно закивала, теж намагаючись поводитись як ні в чому не бувало. Поппі вторила їй.

Один із службовців станції пішов у напрямку до Заку. Звук його кроків луною віддавав у порожній залі. Нехай і не бігом, але видно було, що він рухається цілеспрямовано до нього. Зак пішов до дверей, теж намагаючись не прискорювати крок, хоч йому страшенно хотілося втекти. Він на секунду затримався біля автомата. У відбитку у склі він бачив, як службовець підходить дедалі ближче.

Зак рушив до дверей.

- Гей, хлопче, стій, - гукнув його працівник станції.

Але Зак уже вискочив надвір, втік за рог і там побачив Еліс, що вилазила з вікна туалету. Поппі вистригнула слідом за нею, і всі троє розчинилися в темряві, давши деру у бік незнайомого містечка.

Розділ 7

Вони стояли в темряві за тату-салоні і дивилися, як автобус від'їжджає від станції, випустивши на прощання хмару вихлопних газів і несучи з собою божевільного старого, і їхні шанси потрапити до ранку в Іст-Ліверпуль. Хвиля адреналіну, що захлеснула Зака в будівлі вокзалу, зійшла, і тепер він почував себе виснаженим до знемоги. Очі в нього злипалися. Він притулювався до цегляної стіни і задумався, чи можна заснути стоячи.

- Де ми? - Нарешті запитала Еліс. У неї з рота йшла пара.

- І як нам звідси вибратися? - промовив Зак, насилу відриваючись від стіни. – Ми навіть не знаємо, що то за місто.

Потім заговорила Поппі:

– В Іст-Ліверпуль цією дорогою йде лише два автобуси, тож якщо ми чекатимемо наступного, денного, тоді не встигнемо на зворотний увечері. - Забудь про Іст-Ліверпуль. Нам треба повернутись додому. – Еліс копалася у сумці у пошуках мобільного телефону, яким їй дозволялося користуватися лише в екстрених випадках. - Звичайно, - відповів Зак. – Але як ми туди повернемося?

Поппі витягла з кишені розклад автобусів та пошарпану карту.

- Можете подивитися, але нічого нового все одно не побачите.

Еліс узяла розклад і почала вивчати назви станцій, ніби могла по вгадати ту, де вони опинилися.

— Стривайте, — сказав Зак, виходячи на вулицю, звідки можна було роздивитись автобусну зупинку. Незабаром він повернувся. - Іст-Рочестер. Там на табличці написано. Але де ж це?

Поппі нахилила голову до Еліс, і вони удвох спробували розібрати назви на карті у тьмяному місячному світлі.

- До Іст-Ліверпуля всього дві зупинки, - нарешті сказала Поппі. – Ми майже на місці.

- Ми навіть не виїхали з Пенсільванії, - сказала Еліс. – Тож нічого ми не на місці.

Поппі розгорнула карту й урочисто постукала по ній.

- Дивіться, тут написано Огайо, - але тут же похитала головою. - А ні. Це річка Огайо.

Еліс щільніше запахнула куртку, присівши на сходи будівлі. Поруч блищали сріблястими боками сміттєві баки.

- Ти можеш зателефонувати Тому, щоб він забрав нас? - Хоча вона намагалася говорити спокійно, по голосу було чути, що її ось-ось охопить паніка.

Поппі швидко глянула на неї.

- Мій брат нізачо не попреться сюди на своїй розвалюсі.

– А сестра? - Запитала Еліс, пожевуючи кінчик косички.

Поппі похитала головою.

- У неї телефон зламався, а новий вона поки що не купила. З нею зв'язатися не вийде.

Еліс, насупившись, дивилася на екран свого телефону.

- Я можу зателефонувати тітці Лінді. Вона, звісно, розсердиться, але приїде.

- А вона, як завжди, розповість твоїй бабусі? - Запитав Зак.

Еліс важко зітхнула, знизавши плечима.

- Швидше за все. І тоді мене замкнуть вдома назавжди, і мені доведеться відмовитися від участі у п'есі. Але що ж робити?

Зак постарався придумати, як можна пояснити бабусі Еліс їхній вчинок, щоб вона повірила. Слухати про безголову ляльку-примару та прокляття, якого, швидше за все, взагалі не існує, вона явно не стане.

- Я не поїду додому, - сказала Поппі, сідаючи на сходи поряд з Еліс. – Я дочекаюся наступного автобуса та поїду далі.

- Але ж ти сказала, що наступний автобус прийде лише вдень? Тож ти не повернешся додому в неділю, – сказала Еліс. – А де ти спатимеш?

Поппі насилу перевела подих. Зак розумів, що Поппі дуже не хотілося залишитись однією, без підтримки Еліс. Йому самому теж не хотілося, щоб Еліс виїжджала, бо тільки їй вдавалося втілювати в життя найбожевільніші ідеї Поппі. Якщо Поппі казала, що їм потрібно збудувати старовинний підводний храм, саме Еліс знаходила десь уламки бетону. Якщо вона покине їх і вирушить додому, значить, вони справді на хибному шляху.

- Еліс права. Ми можемо поховати Королеву наступних або через вихідні, – сказав Зак.

- Яка різниця?

Поппі розправила плечі.

- Якщо ми покинемо цю витівку зараз, то ніколи вже до неї не повернемося. Ви будете вигадувати відмовки, одна я їхати побоююсь, а Елеонора знайде собі інших помічників, які заслуговують на розмову з примарою. І я втрачу шанс стати справжнім героєм – Усі ми вже герої, – пробурмотіла Еліс. – У кожного з нас є своя історія. Так каже місіс Еванс на уроках англійської.

- Ні, - різко перебила Поппі. – Є люди, які щось роблять і ті, які не роблять ніколи і нічого. Вони кажуть собі, що колись їхня година прийде. Але він не приходять. Я хочу вирушити у пригоду. Я завжди хотіла отримати шанс на класну пригоду і тепер нізащо від неї не відмовлюся. Я не повернуся додому, поки не зроблю те, що маю.

Зак подумав, що вона в чомусь має рацію. Він згадав свого батька. Той мав грандіозні плани, яким так і не судилося збутися. І він вирішив, що нехай це й безглуздо, але йому теж хотілося бути людиною, гідною розмови із примарою. Навіть незважаючи на те, що чим далі вони забиралися від будинку, тим більше лякаючою виглядала історія про ляльку, зроблену з людських кісток і наповнену прахом.

Еліс ніяково засміялася, але було видно, що слова Поппі зачепили і її.

Виїхати з дому серед ночі і втекти з автобусної станції вже здавалося справжньою пригодою, то тут у них все йшло непогано. Хоча Зак і втомився, але він почав включатись у гру і думати, як думав би Вільям.

- Що якщо нам поки що не повертатися? – раптом спитав він. – Якщо нікому не дзвонити, то й неприємностей ми не матимемо. Ніхто ж не впізнає, правда? Якщо

сьогодні сісти на автобус – не до Іст-Ліверпуля, а до дому, твоєї бабусі не буде за що сердитися. А може, ми навіть зуміємо дістатися Іст-Ліверпуля і встигнути на зворотний автобус. Яюсь можна туди дістатися. Пішки зрештою. Уздовж річки це лише кілька кілометрів. І ми виконаємо нашу місію.

– Іти у темряві? - Запитала Еліс.

– Чому б не спробувати? - відповіла Поппі, просвітлівши. - Ти ж не хочеш отримати прочухана від бабусі, правда?

- Я втомилася, ніч надворі, - сказала Еліс. – Я не думаю, що це гарна ідея – йти картою з ліхтариком, який ось-ось згасне, та з компасом на телефоні.

Зак подумав про те, як Вільям Клінк веде свій корабель, орієнтуючись Полярною зіркою, і підняв голову до нічного неба. Знайти її можна, виявивши спочатку Велику, а потім Малу Ведмедицю. Полярна зірка найяскравіша в сузір'ї Малої Ведмедиці, на кінчику ручки «ковша».

"Якщо ми знайдемо Полярну зірку, - подумав він, - то не загубимося".

– Ми знайдемо дорогу, – коли він заговорив, йому здалося, ніби його підтримує Вільям Клинок, і це було дивно, бо той загубився назавжди. – І знайдемо місце, щоб розбити табір.

- Розбити табір? - перепитала Поппі.

- До ранку. - Можливо, втома відіграла свою роль, але він з легкістю міг уявити, як у подібній ситуації вчинив би Вільям Клинок. Вільям постійно потрапляв у ситуації, тому не боявся їх. Навпаки, він навіть любив всілякі колотнечі.

– А перекусимо припасами, які захопили із собою. Дивіться – навіть на крихітній карті видно, що якщо ми підемо вздовж річки, то потрапимо до Іст-Ліверпуля. І ми все ще матимемо шанс закінчити нашу місію.

- Ти хочеш іти пішки? - Запитала Еліс. - Ви обоє збожеволіли.

- Моя леді, я хочу, щоб ми відпочили, - відповів Зак, пропонуючи їй взяти себе під руку. Раптом він відчув упевненість. – Я хочу дістати нашу скромну провізію та влаштувати справжній бенкет. Хочу розвести багаття, щоб погріти наші змерзлі кістки. А потім, ранком, ми вирішимо, що робити далі. Якщо ви, прекрасна леді, вирішите повернутися додому на світанку, ми розглянемо ваші аргументи. Вона втомлено засміялася і взяла його під руку.

- Добре. Але вранці я збираюся повернутися додому, тож не розраховуйте ні на що інше.

- Бачиш, ти скучив за грою, - Поппі переможно посміхнулася. - Тобі її не вистачало. Зізнайся.

Зак різко розвернувся до неї, повертаючись до реальності.

- Я сказав вам, щоб ви не наважувалися говорити зі мною про гру. І ви пообіцяли. - Він гаркнув грубіше, ніж розраховував. Поппі відсахнулася.

- Гаразд, гаразд, - втрутилася Еліс, обійнявши його за плече і підштовхуючи вниз вулицею. – Якщо нам не загрожує замерзнути на смерть, я не дзвонитиму додому.

Якщо вдасться розбити табір, зігрітися і поспати, давайте так і зробимо і постараємося більше не лізти в халепу.

- Леді Джей легко вижила б на вулиці, - з невинним виглядом сказала Поппі.

Зак кинув на неї застережливий погляд.

– Що? Я зверталася до Еліс, а не до тебе. З Еліс мені можна говорити про гру. Щодо цього ти нічого не говорив.

Еліс зітхнула.

- Не зрозумію, чого ви сваритеся. Ви обидва хочете продовжувати цю шалену пригоду, ось ми й продовжуємо.

- Треба триматися подалі від великих доріг, - попередив Зак, вказуючи на вузьку вуличку попереду. – Якщо хтось побачить нас із картою та ліхтариком, то подумає, що ми заблукали чи втекли з дому. Нас і так уже, напевно, розшукують службовці з автобусної станції.

- Ну, ми ж не знаємо, може, вони й не хотіли нас схопити, - сказала Поппі. – Може, вони просто хотіли вибачитись за божевільного в автобусі. Може, боялися, що ми не встигнемо повернутись до автобуса. А може, то були інопланетяни, які хотіли забрати наші тіла.

Зак посміхнувся і пішов уперед.

— Ну звичайно, давайте підемо найтемнішою і найстрашнішою дорогою, — вигукнула Еліс, але все одно пішла за ним. – Дайте мені подивитись карту.

Поппі простягла їй карту і ліхтарик. Асфальт на дорозі весь потріскався, і їм доводилося дивитися в обоє, щоб не спіткнутися. Вони йшли повз сміття, зібране в купи поруч із чорними дверима ресторанчиків.

Стояла дивна тиша, наче всі спали. На кілька кварталів не було чути жодного звуку, за винятком їхніх власних кроків. Заку було і страшно, і весело. Йому здавалося, ніби їм віддали недовго пограти цілий світ.

- Попереду лісок, - сказала Еліс, помахавши картою. – Поряд із річкою. На шляху нам доведеться перейти шосе, але це не надто далеко.

– Що, великий ліс?

- Не дуже. Щось на зразок парку, але без атракціонів. Невеликий лісопарк поряд із водою. Вогонь непомітно розвести навряд чи пощастить, але з дороги нас видно не буде.

Зак кивнув і пропустив її вперед показувати дорогу. Він все одно не уявляв, як розвести багаття. Просто йому здавалося, що так зазвичай роблять, розбивши табір, - розводять багаття, готують юшку на вогні і п'ють із кухлів сидр.

– Це була просто дика ідея, – бурмотіла Еліс на ходу. – Як вам удалося вмовити мене? Дурна, жахлива ідея!

Вони пройшли повз супермаркет, на задньому дворі якого з вантажівок розвантажували картонні коробки. Потім минули кафе, де продавалися пончики. Воно

було закрите, але всередині горіло світло. До їхніх носів долинув запах свіжого тіста та розтопленого цукру.

У Зака забурчало в животі. Він порився в рюкзак і витягнув пакетик лакричних паличок. У порівнянні з апетитними запахами смаком вони нагадували солодку гуму. Він дістав ще трохи цукерок і простяг по парі Еліс і Поппі на випадок, якщо вони теж зголодніли.

- Дякую вам, добрий сер, - сказала Поппі, зробивши реверанс.

- Я не відповідатиму, - сказав Зак, люто жуючи лакрицю.

Поппі засмутилася. Але це було безглуздо, адже лише кілька хвилин тому він нагадав їй про обіцянку не говорити про гру. Якби вона не встряла в них з Еліс розмову і не вразила щодо нього, йому не довелося б переривати словесну гру.

– Слухайте, може, годі? - Запитала Еліс, спрямовуючи на них промінь ліхтарика. У неї з рота, мов сигара, стирчала лакрична паличка, і вона задумливо жувала її кінчик.

Поппі схилила голову.

– Ми сваримося, бо втомилися.

Зак відкрив рота, щоб нагадати, чия це була витівка, але вчасно зрозумів, що лише підтвердив би її слова.

Шосе виявилось багатосмуговим, з широким переходом, але о пів на четверту ранку машин на ньому не було. Повз них проїхала єдина вантажівка, освітивши дорогу фарами, так що на хвилину стало ясно, як удень. Коли він зник, Поппі та Еліс взяли за руки і побігли до бордюру. Вони швидко перелізли через бетонну огорожу.

Довгоногий Зак перемахнув через нього слідом за ними. Хоча в жодному напрямку не було жодної машини, хлопці не затримувалися і побігли на протилежний бік шосе.

Узлісся лісу йшло вгору під ухилом. Вони ледве дерлися, спотикаючись об гілки і груди землі. Довгі гілки кущів хапали їх за ноги. За кілька хвилин Зак був упевнений, що з дороги їх уже не розглянути. За спиною все ще виднілися вогні Іст-Рочестера, а попереду виблискувала у світлі місяця водна гладь річки Огайо.

Розділ 8

- Так, ну все, з мене вистачить, - сказала Еліс, прикривши ліхтарик рукою. - Ви справді думаєте, що ми зможемо тут спати?

Незважаючи на те, що вони пішли зовсім недалеко від шосе, з-за гілок дерев, що гойдалися над головою, і запаху прілого листя, що піднімався від землі, Заку здавалося, що він далеко-далеко від звичного світу. Начебто вони й справді опинилися в якійсь казковій країні, де в небі літають дракони, а магія – звичайна справа. Поппі опустила на корінь дерева.

– Ух, моїй п'ятій точці холодно та мокро. Нам потрібен гамак або щось таке.

Зак став навколішки. Земля була волога – одяг миттєво промокне. Він притулювся до стовбура дерева, на нього накотився розпач. Йому завжди хотілося пригод, але що він про них знав? Він не мав уявлення про те, як вижити в лісі, не звик до бруду, комах та інших речей, до яких були звичні солдати та пірати. Одного разу він зіткнувся з дикою природою віч-на-віч, коли забрався в старий намет на задньому дворі дідусевого будинку. Виявилось, там повно павуків, і він так відчайдушно хотів вибратися назовні, що навіть порвав стару тканину.

Відійшовши від дерева, він розстібнув рюкзак і дістав спальний мішок. З одного боку його поверхня була водонепроникна, тож якщо повністю розкрити його, виходило щось на зразок підстилки, на якій могли поміститися всі троє. Принаймні їм буде сухо.

- Молодець, що захопив його, - сказала Еліс, допомагаючи розстелити мішок на землі.

- У мене тільки зміна одягу, зубна паста і печиво з кухні Поппі.

- Ну, ти ж не могла зайти до себе додому, - нагадала Поппі, залазячи на підстилку і знімаючи рюкзак. – І я не попередила тебе заздалегідь.

З уст Поппі це звучало майже як вибачення.

Вона дістала з рюкзака Королеву. Очі ляльки були розплющені, але коли Поппі поклала її на підстилку, вони закрилися. Зак зрадив, побачивши, що Поппі повернула голову Королеви на місце, хоча голова ще хиталася з боку на бік. Мабуть, Поппі прилаштувала її поспіхом і не до кінця причепила гачок. Королева здавалася такою ж стомленою, як вони самі, що з якоїсь причини подіяло на Зака заспокійливо. Поппі посадила ляльку і розправила плаття. Потім знову полізла до свого рюкзака. Вона вийняла тонку ковдру, шпильки та пластирі, злегка пом'яту плитку шоколаду, упаковку моркви, підбите яблуко, светр, пару шкарпеток, блокнот та ляльку-русалку. — Ось що я маю з собою, — сказала вона. - Готова поділитися з вами.

– Треба знову чергувати, – сказав Зак, – позмінно, як у автобусі. – Він дістав банку арахісової олії, упаковку крекерів, апельсини та бляшанку фанти. Потім склав усе, крім фанти, до інших запасів. Йому хотілося пити, і він відкрив бляшанку. Полилася піна, і Зак швидко відсунув банку убік, щоб не намочити підстилку, а потім зробив великий ковток.

Бульбашки приємно лоскотали горло.

Він згадав про те, як познайомився з дівчатами. Поппі каталася по кварталі на велосипеді і побачила Зака, який сидів на ганку і читав пошарпану книжку про Джеймса та Гігантський Персик. Вона зупинилася і сказала, що читала цю книгу, і вона їй сподобалася. Але «Відьми» та «Тупиці» цікавіші. Поппі першою познайомилася і з Еліс - на карнавалі, де вони виявилися єдиними дівчатками, одягненими Бетменами, а не феями, кошенятами та клоунами, як інші діти. Коли вони вперше зустрілися всі разом, то пішли висіти на турніку догори ногами, щоб кров прилила до голови, мозок заробив на повну катушку і вони змогли силоміць рухати предмети.

Здавалося, це було давно.

– Навіщо нам чергувати? - Запитала Еліс, простягаючи руку до банку газування. – Навряд чи тут водяться орки чи ведмеді. Або вовки. Або божевільні пасажирів автобусів. Ми ж у міському парку.

- Ми будемо спати міцніше, якщо хтось залишиться чергувати, - заперечив Зак, дивлячись на ляльку, яка здавалася сплячою. Йому не хотілося, щоб, поки вони не дивляться, вона прокинулася і почала ходити поряд. – Тоді я сам почергую.

- Я можу почергувати першою, - сказала Поппі. - Давайте, я розбуджу наступного за годину.

- Тільки не мене, - відповіла Еліс, позіхаючи.

– Я почергую другим, – сказав Зак. - Розбуди мене раніше, якщо втомишся.

Вона кивнула головою. Він допив фанту в два ковтки. Еліс зняла неосяжну куртку і почала одягати на себе весь свій одяг - джинси під сіру сукню, а поверх - блакитну толстовку з котячими вушками на капюшоні. Потім згорнулася калачиком, накрилася своєю червоною курткою і заплющила очі, миттєво провалившись у сон.

Поппі загорнулася в свою тоненьку ковдру і сиділа, притулившись до стовбура дерева і дивлячись на воду. Зак уже зник до темного місячного світла і бачив вираз рішучості у неї на обличчі.

У Поппі на колінах лежала Королева. Її очі зараз були розплющені, ніби вона несла варту разом з Поппі. Лялька витріщалася в темряву, і її біле фарфорове личко світилося в невірному світлі місяця. Рука Поппі лежала впоперек ляльки, ніби тримала її на місці, щоб та не втекла. Уява Зака одразу ж підкинула жахливу картину - Королева крокує по землі, спотикаючись, простягаючи до нього свої руки. Він гадав, чи зможе переконати Поппі прибрати Королеву назад у рюкзак. Обернувшись до нього, Поппі нахилила голову набік і прошепотіла:

– Що?

Він показав на ляльку і прошепотів у відповідь:

- Уся ця витівка. Це ж гра, так? Скажи мені.

Вона примружилася.

- Ні, Зак. Все дійсно.

- Ну гаразд, - погодився він, бо надто втомився, щоб сперечатися. Він ліг на підстилку і підклав руку під голову. - Розбуди мене, коли настане моя зміна.

Вона пробурчала "ага", і він заплющив очі.

Йому наснився великий будинок біля річки. З його труб валив дим. А потім картинка ніби наблизилася, і Зак побачив світловолосу дівчинку, яка дивилася, як її батько робить всякі гарні штуківини з кістяної порцеляни. Чайники, такі білі, майже прозорі, що, здавалося, вони світяться зсередини, прикрашені трояндочками та ліліями найтоншої роботи. Вази, розписані справжнім золотом, такі повітряні, ніби порив вітру може розвіяти їх у пилуку.

Елеонора.

Наче почувши своє ім'я, вона обернулася до нього. Її великі карі очі здивовано розкрилися, наче вона побачила привид.

Картинка попливла перед очима, а потім він опинився поряд з великим холодним будинком і побачив худу жінку з гачкуватим носом. Якось він зрозумів, що це тітка Елеонори. Вона переїхала до них доглядати Елеонору через півроку після того, як померла її мати, і стало зрозуміло, що батько не планує одружитися вдруге.

"Діти брудні" - так говорила тітка і забороняла їй грати на вулиці. Натомість давала завдання – помити вікна, підмести підлогу, пересунути меблі.

"Діти всі ламають", - сказала якось тітка і відібрала у Елеонори всіх ляльок, яких батько зробив для неї із залишків глини. Сказала, мовляв, вони надто дорогі, і грати з ними не можна.

Тітка поставила ляльок у шафу, разом з іншими предметами з порцеляни, які батько Елеонори приніс із фабрики, бо вони виявилися бракованими. Наприклад, у серванті у вітальні стояв кавник, обвитий виноградною лозою, яка не зовсім вдалася. Була там і пара надто маленьких чайних чашок, і миска з підставкою у вигляді крокодилових лап. Вона була страшна, і її ніхто не купив. Там були незліченні вази - кривуваті, з позолотою, що облізла або забухала, або з квітами, що тріснули при випаленні. Незабаром на всіх столах зібралися такі браковані предмети з порцеляни, і Елеонорі доводилося ходити навшпиньки, щоб нічого не розбити.

Зак дивився, як Елеонора підмітала підлогу, полірувала срібло і ховала речі під ліжком. Прищіпки, на яких вона ручкою малювала очі. Наволочку, кут якої був перев'язаний мотузкою і був схожий на голову. Вночі у своїй кімнаті, коли батько та тітка лягали спати, вона діставала свої скарби пограти. Шепчучи собі під ніс, вона називала їх іменами своїх старих ляльок.

Зак прокинувся і заморгав, розганяючи залишки сну, і втупився в блакитне небо з рідкісними хмарами.

Крізь ще зелене і вже пожовкле листя над головою пробивалося сонячне світло, покриваючи землю хитросплетінням тіней. Він чув якийсь звук, що нагадав йому океанський прибій. Одного літа, після того як батько пішов від них, він проводив

канікули з бабусею та дідусем і вони жили в будиночку недалеко від пляжу. Тоді щоранку його будив плескіт хвиль.

Але це був не океан, і за кілька секунд він зрозумів, що це навіть не річка Огайо. Це був шум шосе – вантажівок і машин, що пролітали повз ліс.

Зак сів, потягаючись, намагаючись розім'яти руки і ноги, що затекли, і озирнувся. Еліс спала, загорнувшись у куртку. Кіски падали їй на обличчя, а до щок прилипло кілька білих пір'їнок. Поппі спала сидячи, притулившись спиною до дерева. Зак зрозумів, що вона заснула, не розбудивши його.

Обернувшись, він побачив, що Королева лежить на землі, поряд із місцем, де спав він сам, зовсім не там, де він бачив її востаннє ввечері. Її чорні очі були розплющені, ніби вона стежила за ним. Тепер, при денному світлі, він зміг розглянути, що її скляні очі були замалі для очних ямок, і по кутках виднілися чорні щілини. З однієї вилізла мурашка, пробігши по оці, піднялася на лоб і зникла в густому волоссі. Зак підскочив, як ужалений, і відсахнувся від неї. Серце його шалено билося.

Трава довкола була вкрита чимось білим, схожим на сніг. Але придивившись, він зрозумів, що це таке пух зі спального мішка. Хтось розірвав мішок, витягнувши набивання і розкидавши його по землі, разом із їхніми припасами.

Морквини були розкидані в багнюці. Арахісове масло намазано на стовбур поруч дерева, що стоїть. А сама банка лежала на боці біля каменю, наче її туди прикотили. Крекери були розфарбовані, шоколадка розламана, а залишки золотої обгортки блищали довкола як конфетті. Він гадав, хто міг наробити таке, а потім дивився на ляльку, її порожні очі та мурашки на блідій щоці.

Поки він роздумував, до банку з-під масла підбігла білка і засунула всередину свою пухнасту мордочку.

Він згадував учорашній день – як Поппі та Еліс розбудили його серед ночі, історію Королеви, похід до автобусної зупинки, табір у лісі – все це здавалося йому таким далеким, начебто сталося не з ним, а з героєм книги. Здавалося, що вони ночували в лісі, в незнайомому містечку.

Поглянувши на Поппі, руки якої ще лежали так, ніби вона обіймала ляльку, він подумав про інші неймовірні речі. Невже це примара розгромила їхній табір? Невже Елеонора справді спостерігає за ним скляними очима Королеви? Холодок пробіг його спиною.

Вони виявились невідомо де, в компанії розлюченої привида, і не мали ані найменшого уявлення, як дістатися до могили Елеонори.

Ось тепер у них справжні неприємності.

Розділ 9

Зак тряс Еліс за плече доти, доки вона зі стогоном не перекинулася на бік і не прокинулася. Її кіски розкидалися по роздертому спальному мішку, у волоссі білів пух.

- Ще п'ять хвилин, - промимрила вона.

- Еліс, - тихо сказав він, штовхнувши її в плече. - Дещо трапилося. Давай, прокидайся нарешті. Подивися сама.

Вона розплющила очі, і побачивши Зака на її обличчі відобразилося здивування.

– Де?..

- Застрягли в Іст-Рочестері, Пенсільванія, - нагадав Зак і знизав плечима, даючи їй зрозуміти, що все, що відбувається, і йому здається дивним.

Потім Еліс оглянула табір, перевернутий догори дном, і, насупившись, обернулася до Зака.

– Хто?

Він кивнув головою у бік Поппі та ляльки.

- Ти віриш у привидів? – спитав він пошепки. – Бо я, здається, вже повірив. Остаточно і безповоротно.

- Та це, мабуть, єноти, - відповіла Еліс. Жах все виразніше відбивався на її обличчі, поки вона озиралася на всі боки. – Я думала, хтось із нас мав чергувати. Ти ж сам так сказав минулої ночі.

– Єноти? Та гаразд!

Еліс повільно кивнула, ніби була вже не так у цьому впевнена.

- Може, це Поппі зробила. Вона ж чергувала.

- Вона ж не божевільна, - заперечив Зак. – Щоб створити таке, треба втратити голову. Мені здавалося, ти повірила в її історію із примарою.

– Повірила. І вірила досі. Але тепер не знаю. Було смішно підігравати їй. - Еліс піднялася на ноги і пішла блукати серед дерев, тремтячи від холоду. – Але це вже надто. У таке я не вірю. Може, це тварини розвернули табір чи Поппі розлютилася, що ми хочемо повернутись, і так спробувала переконати нас їхати далі. Але точно не привид.

- Учора ввечері ця витівка здавалася справжньою пригодою, правда?

Вимовляючи ці слова, Зак зрозумів, що й зараз відчуває, що вплутався у пригоду. Навіть більш справжнє, ніж здавалося. Тільки зовсім не таке, як хотілося б опинитися. Він був наляканий. У нього волоски на руках стали дибки. Він подумав, що Еліс, напевно, теж налякана. Тому й не хоче більше вірити у привидів.

Але Заку дуже хотілося, щоби привиди існували.

Якщо вони існують, значить, у цьому великому світі дійсно є місце чаклунству. А якщо магія існує, хай навіть чорна (а Зак думав, що скоріше існує саме чорна магія, ніж біла), то це означає, що не всі історії закінчуються так, як закінчилася історія

батька. Не так, як усі історії, які розповідали дорослі, – у яких доводилося зневіритися та здатися. Можливо, вдома мріяти про чаклунство було й соромно, але тут, у лісі, все здавалося можливим.

Зак глянув у холодні скляні очі ляльки. Вона лежала на траві так близько від того місця, де він спав, що могла б дотягнутися до його обличчя.

Нехай так, аби чари насправді існували.

Він подумав про те, що сказала Поппі: якщо вони зараз повернуться додому, то більше ніколи не наважаться на такий похід. Якщо вони не продовжать йти зараз, то потім тим більше злякаються.

Ще він згадав про свій сон.

- Я думаю, що це була Елеонора, - сказав Зак. - Можливо, дух розлютився, що ми недостатньо серйозно поставилися до завдання. Або що ми зійшли з автобуса, так і не діставшись потрібної зупинки.

Або тому, що хочеш повернутися додому.

- А я думаю, що це єноти, - сказала Еліс, піднімаючи куртку і накидаючи її на плечі. - Впевнена, що Поппі вичитала історію про Елеонору та кістяну ляльку в якійсь бібліотечній книжці. Не хочу ображати Поппі, грати з нею набагато цікавіше, але іноді її надто заносить.

Зак задумався про це, повторюючи її слова. Еліс сказала, що винні єноти, але здавалося, що насправді вона вважає, що це робота Поппі. Поппі чергувала, коли вони вже спали. Таким чином, вона хотіла переконати їх продовжити подорож. Хто б ще додумався підкласти Королеву до нього ближче, знаючи, що його це налякає?

- А як же прах? Він справжній.

Еліс кивнула, але не на знак згоди.

- Я думала про це. Може, вона взяла попелу з барбекю і змішала зі шматочками курячих кісток. Ми розглядали порошок у темряві. У театрі постійно виготовляють такі штуки.

Зак згадав, як минулого вечора і сам ворожив, чи не була вся ця історія вигадкою. Але тепер він чомусь повірив у її правдивість і не хотів відмовлятися від цієї віри. Він хотів розповісти Еліс про свій сон і цим підтвердити історію, але вчасно зрозумів, що сон нічого не доводить. Йому просто наснилося те, що розповіла Поппі. Іноді подивишся кіно, а потім воно насниться вночі. Так і тут. Він не міг бути певний, що йому наснився віщий сон, а не уяву обіграло уві сні почуте.

Еліс вже втратила інтерес до розмови. Вона розстебнула Зака рюкзак і пошарила всередині

– У нас щось лишилося? Поїсти.

- Ні, - озвався він. - Не думаю.

Вона вийняла руку з рюкзака, і в пальцях у неї був затиснутий клаптик паперу. Вона почала розгортати записку.

- Що це? - Запитала вона, відволікшись на свою знахідку. – Записка? І що у ній?

Хлопчачі секретики?

Він добре знав, що за записка опинилася в Еліс.

- Віддай зараз же, - крикнув Зак, намагаючись вирвати у неї папірець.

Еліс встала, продовжуючи читати, і посмішка поступово зійшла з її губ. Вона виглядала враженою. Зак бачив рядки, написані власним почерком, і картинки на полях.

- Це питання, які тобі написала Поппі. Ти відповів на них. Ти сказав, що не відповів, а сам відповів.

– Значить, відповів. Тепер віддай їх мені. - Він теж підвівся на ноги і, підійшовши до Еліс, потягнувся за запискою.

Вона побігла подалі.

- Але чому ти відповів на них, якщо не збирався продовжувати?

Закінчити Еліс не вдалося, тому що цієї миті Поппі схопилася з диким криком. Вона присіла навпочіпки, моргаючи на яскравому сонячному світлі, і висунула вперед стислі кулаки, ніби приготувалася битися.

- Поппі! – гукнув її Зак.

Він полегшено помітив, що Еліс склала записку і прибрала в кишеню куртки. Потім вона підійшла до Поппі. Зак бачив, що Поппі все ще не може перепочити.

- Мені наснилася, ніби я - Елеонора, - сказала Поппі, притискаючи долоні до щок.

Зак мовчав і думав, чи правильно чинить, приховуючи свій сон. Він вирішив, що Еліс, швидше за все, висміє його, якщо він розповість. Над їхніми головами шуміло листя.

- Ти краще подивися на всі боки, - нарешті сказав він. - Якою вона була у твоєму сні? Злий?

Бо хтось розгромив наш табір.

Поппі підвелася, обтрусилася і підійшла до Королеви. Дівчинка взяла ляльку на руки, і очі у тієї розплющилися. Заку це нагадало погляд Вечірки, яка частенько вдавала сплячої і таємно за ними спостерігала.

- Думаєте, це зробив привид? - Нарешті запитала Поппі, повертаючись до них.

- Я так не думаю, - відповіла Еліс. – Я думаю, це єноти. Але я так і знала, що ти звалиш усе на примару.

– Але ж це класичний прояв полтергейсту, хіба ні? - Запитав Зак.

- Вона не полтергейст, - сказала Поппі таким тоном, ніби Зак припустив, що її новий набір дисків "Доктора Хто" - це піратські копії. – До того ж, навіщо їй розкидати нашу їжу? Розривати єдину підстилку? Якщо вона хоче, щоб ми відвезли її до Іст-Ліверпуля, навіщо ускладнювати наше завдання?

Заку здалося, що її голос звучить не надто впевнено.

- Ну, як скажеш, - озвався він. - Тобто ти теж вважаєш, що це єноти?

Поппі озирнулася і важко зітхнула.

- Не знаю. А якщо це Тіншоу Джонс? Що, якщо він вистежив нас?

По спині у Зака пробіг холодок. Він легко міг уявити, як старий псих, посміхаючись, спостерігає за ними в темряві. Але навряд чи Тіншоу став би вилазити

з автобуса, розшукувати їх і потім, зачекавши, поки вони заснуть, розкидати їхню їжу. У нього не було на це жодних причин, а в них не було нічого, що могло б стати в нагоді. Напевно, він вирішив, що їх схопили інопланетяни, щоб забрати обличчя. А ось у Елеонори були приводи сердитись – на Еліс і на те, що вони досі не поховали її.

- Слухайте, я теж хочу зрозуміти, що сталося, - сказала Еліс, переводячи погляд із Зака на Поппі, ніби не була до кінця впевнена, чий бік прийняти. - Але, може, спочатку виберемося звідси? У лісі страшно, і мені треба до туалету. І їсти хочеться. – Ми вчора проходили повз кафе з пончиками, – нагадав Зак.

Еліс кивнула головою.

- Чудово. Особливо якщо вони мають туалет.

Забирати з собою не було чого. Спальний мішок був роздертий, їжа розкидана по землі. Тому вони просто зібрали все, що залишилося, в мішок, скатали його та викинули у смітцевий бак на березі річки.

Поблизу нікого не було видно, хоч це не означало, що ніхто не відвідав їх уночі.

Діти повернулися до шосе і знайшли місце, де його можна було перейти, не перелазячи через бетонну огорожу. Потім вони побрели назад у місто, шулячись на крижаному вітрі. Зак почув аромат топленого цукру і свіжого тіста навіть до того, як побачив кафе. Коли вони підійшли до дверей, у нього ледь слина з рота не капала.

– Скільки у нас грошей? - Запитала Поппі.

— Маю п'ятнадцять доларів і п'ятдесят центів, — сказав Зак. Він мав із собою двадцять три долари, але сім доларів і п'ятдесят центів він витратив на автобусний квиток. Значить стільки ж знадобиться і на зворотний. Так що з п'ятнадцяти з половиною, що залишилися, він міг витратити тільки вісім. - У мене двадцятка, - сказала Еліс.

- У мене одинадцять і дрібниця, - сказала Поппі. - Треба купити щось про запас. На обід та на зворотну дорогу.

Але коли вони зайшли всередину, Зак і думати забув про економію. У нього з голоду забурчало в животі. Їхньому погляду відкрилися ряди кошиків з різними видами пончиків, що стояли вздовж стін і вкриті блискучою глазур'ю. Тут були пончики зі смаком коричневого сидру, з вершками та варенням, з шоколадною крихтою та різнокольоровим обсипанням, з кленовим сиропом та сметаною, з чорницею, з кокосом, а також мигдальні булочки з начинкою із фруктового джему та яблучні оладки. А на прилавку, за скляною вітриною, були викладені пончики з незвичайними смаками – з фруктовими кільцями та арахісовим маслом, кетчупом, маринадом, мандаринами, медом, копченим лососем та крем-сиром, з лобстерами, зі смаком чизбургера, жареного, жуйки та пшеничні каші.

У чоловіка за стійкою була копиця буйного чорного волосся. Вони стояли дибки, ніби його шарахнуло струмом, тільки бакенбарди поважно лежали вздовж щік.

- Що вам покласти, хлопці? - звернувся він до них, повертаючись на звук дверцят. - Пончики з васабі щойно з печі, ще гарячі.

Вони були зеленого кольору і пахли пряно та гостро, як перець чили.

- М-м-м ... - Протягнув Зак, заглядаючи в меню. - Можна мені чашку какао? Велику.

Він узяв гарячу склянку, прикрашену гіркою збитих вершків, і сів за маленький пластмасовий столик. Еліс пішла до туалетної кімнати, а Поппі замовила ще дві чашки какао.

Вони посиділи якийсь час, відігріваючи руки об гарячі стаканчики. Потім замовили по пончику. Зак взяв зі смаком льодяників, Еліс – з кленовим сиропом, Поппі – з фруктовими кільцями.

Свіже тісто виявилось чудово смачним, а всередині були справжні льодяники-шипучки, які танули у Зака мовою. Покінчивши з пончиком, він облизав пальці, забувши, що вже давно не мив руки.

Какао коштувало два п'ятдесят, а пончики – по долару двадцять п'ять центів. Тож кожен витратив по три долари та сімдесят п'ять центів. У Зака до кінця поїздки залишилося чотири долари та двадцять п'ять центів. У Поппі ще менше. Він сподівався, що в неї хоча б дрібницею набереться на зворотній квиток.

Поппі посадила Королеву на стілець поруч із ними. Лялька згорбилася, звівши голову набік. Її волосся було сплутане, як після сну, а напівприкриті очі блищали, відбиваючи світло ламп.

— Ось коли ви помрете, — почала Поппі тихо, — ви хотіли б стати привидами?

- Якби мене вбили, тоді точно, - відповів Зак, - щоб я зміг помститися своєму вбивці.

— Як помститися? - Сміючись, запитала Еліс. - Ти був би просто духом без тіла. Щоб ти зробив? Крикнув би йому «ууу!»? Переконав би вирушити у дурну подорож?

— Я міг би кидатися речами, – нагадав подрузі Зак.

- Може, і я хотіла б, - сказала Еліс. – Якби могла залишитися самою собою, тільки невидимою. Весь світ був би для мене як телевізором. Я б відвідувала людей, яких колись кохала. Але тільки якби мені не довелося бути прив'язаною до одного і того ж місця і знову і знову робити одну і ту ж дію, наприклад ходити вгору-вниз сходами або стирчати десь на шосе.

— Навіть якби ти не могла ні з ким поговорити? - Запитав Зак.

Еліс засмутилася.

- Було б чудово, якби у привидів був свій клуб і в мене там були б друзі-примари.

Поппі відкинула волосся з чола.

— Ну, а що якби ти вирішила повернутись у світ живих, а потім передумала, але застрягла б між світами?

- Ти маєш на увазі типу, як ми зараз в Іст-Рочестері, наприклад? - Уточнила Еліс, сьорбнувши какао.

Зак подумав, що розмову повернув зовсім не в той бік, і спитав:

- А ти сама як - хотіла б стати примарою, Поппі?

Вона знизала плечима.

– Не знаю – бовтатися всюди серед людей, які мене навіть ніколи не бачили? Страшно уявити, що навколо кипітиме життя, а я ніяк не зможу в ньому брати участь. Я все не можу забути про свій сон. Мені здавалося, що я це вона. Я дерлася по даху величезної будівлі, намагаючись триматися подалі від вікон, і чекала, поки мій батько повернеться додому. Мені треба було сказати йому щось важливе. Зверху мені було видно далеко-далеко. Я бачила річку та човни, і фургончик морозива біля будинку вниз по вулиці. Але я з'їжджала дедалі нижче, намагаючись ухопитися за мідний водосток. А ззаду жіночий голос шепотів мені, що краще забратися назад до хати, бо я пошкодную. У неї в руках була мітла, і вона розмахувала нею, намагаючись тицьнути в мене.

Зак подумав про свій сон, у якому він бачив худу жінку і великий вікторіанський будинок, набитий бракованим фарфором. Йому хотілося поділитися своїм сном, але почував себе безглуздо. Після пробудження сон здавався таким реальним, наче його наслав привид. Але тепер, у теплі кафе, після того, як Еліс впевнено заявила, що це була ніяка не примара, він уже не був так впевнений.

- Як думаєте, так все справді й було? - спитала Поппі, захоплено схиляючись до них, ніби вона собі вже все вирішила. - Що, якщо вона намагається розповісти нам про свою смерть? Уявіть тільки, весь цей час вона сиділа замкненою в шафі і чекала, що хтось із нас її дістане!

Зак відкрив рота, щоб розповісти свій сон, але відразу знову закрив. Йому здавалося, раз він приховує, що трапилося з ляльками і чому не хоче більше грати, то нічим більше не може ділитися з Поппі та Еліс. Все так переплуталося, що він не міг змусити себе довіритися.

Продавець за стійкою вклав свіжу порцію персикових пончиків у кошик.

– Без проблем, – крикнув він їм.

– Що? – перепитав Зак спантеличено.

- Здається, ваша білява подружка зголодніла, - він вийшов з-за конторки і приніс до їхнього столика тарілку з пончиком, покритим рожевою глазур'ю. Він поставив тарілку перед лялькою.

– Ось. За рахунок закладу. Зі смаком мікстури від живота. Експериментальний зразок хочемо подивитися, чи піде в основне меню.

Продавець подався назад на кухню, а Зак здивовано дивився йому вслід.

– Він що?.. – прошепотів Зак.

- Він просто жартував, - швидко перервала його Еліс, але виглядала вона заклопотаною. - Просто побачив нашу ляльку і вирішив жартувати, наче вона жива.

– Навіщо йому так жартувати? - Запитала Поппі.

- Тому що він думає, що це круто, коли дорослі так поведуться. - Еліс зробила ще ковток какао і раптом відштовхнула від себе склянку, ніби обпеклася. Вона здригнулася. Зак згадав, що сказав Лео дорогою зі школи.

Наче хтось пройшовся по твоїй могилі.

Ваша білява подружка.

Слова звучали знайомо, але Зак ніяк не міг пригадати, де він уже їх чув.

- Стривайте. Тіншоу. Він також так сказав в автобусі. «А з білобрисом я базікати не буду». Йому не сподобалося, як вона дивиться на нього. Пам'ятаєте?

– Пам'ятаю, – відповіла Еліс. Поппі кивнула головою.

- Вважаєте, він теж говорив про ляльку? - Зак похолов, у нього звело живіт. Йому хотілося, щоб привид виявився справжнім, але чим реальнішою ставала Елеонора, тим сильніше його це лякало. Він намагався не дивитись на Королеву. Він намагався не думати, чи справді вона зголодніла.

Він намагався не помічати, що шоки її сьогодні здаються трохи рожевішими, ніж учора, ніби вона вже з'їла дещо смачніше за запропоновані пончики.

Потрібно поховати її, і що швидше, то краще.

– Ну гаразд... – Еліс подивилася в екран вимкненого мобільного, а потім витягла карту. Та була порвана посередині, але вона акуратно розклала її на столі, з'єднавши рвані краї. – Зараз десять сорок три. Автобус буде лише о пів на п'яту вечора. Ми маємо час, але на цей автобус мені обов'язково потрібно встигнути.

— Іст-Ліверпуль не так уже й далеко, — зауважила Поппі. - Зак так сказав уночі. Ми можемо дійти.

Пішки. Як справжні шукачі пригод.

Якийсь час вони мовчали.

- Я піду, - сказала Поппі, підводячи ляльку зі стільця і садивши на коліна. Вона вперлася щокою в її бліде порцелянове чоло. Здається, її очі зараз були відкриті трохи більше – блідо-молочні білки та чорна райдужка у центрі. - З вами чи без вас, хлопці. - Щоправда, в її голосі лунала тривога.

Зак подумав про розкидану по землі їжу, про порваний спальний мішок і почав гадати, на що ще здатний привид.

А чули ось що: коли йдеш повз цвинтар, не можна дихати, інакше духи нещодавно померлих можуть забратися в твоє тіло через рот і вселитися в тебе?

Але він уже все вирішив. Він повернеться назад.

– Я з тобою, – кивнув він. – Пригода триває.

Еліс стукнула руками по столу, ніби вела збори та закликала учасників до порядку.

- Я не боягуз. Мені теж подобаються пригоди, зрозуміло? Справа не в тому. Мені треба повернутися додому засвітло, інакше бабуся збожеволіє. Вона зателефонує до поліції. Змусить мене сидіти вдома невилазно. І нагадуватиме мені цей вчинок усе життя. Тому запізнюватися мені не можна, зрозуміло? - Вона говорила все голосніше і швидше. Коли вона закінчила, повисла тиша.

- Зрозуміло, - нарешті сказала Поппі.

– Тому я піду з вами, але пообіцяйте, що ми повернемося додому сьогодні. Автобус відходить о пів на п'яту, і ви повинні пообіцяти, що ми на нього не запізнимося.

Обіцяйте, що ми повернемося до нього вчасно, навіть якщо не встигнемо все закінчити. І обіцяйте, що поїдете зі мною.

— Але якщо ми будемо вже майже на місці... — почала Поппі.

– Не піде, – відрізала Еліс. – Нам треба встигнути знайти цвинтар і поховати Королеву, а потім розшукати станцію до від'їзду автобуса з Іст-Ліверпуля – о третій сорок п'ять. Якщо ми встигнемо дістатися туди і в нас залишиться час – чудово. Тільки не забувайте, що автобус відходить звідти трохи раніше. Я піду на цвинтар з вами, але якщо ми зрозуміємо, що не встигаємо, то разом повертаємось назад. Поппі сумнівалася.

– Я не повернуся, доки не закінчу розпочате.

- Тоді я прямо зараз вирушаю на автобусну зупинку, - сказала Еліс, відсуваючи стілець і підводячись. – Ви із Заком можете продовжити подорож без мене. Я на цвинтарі з вами не поїду.

- Стривай, - сказав Зак, підводячись за нею і простягаючи руки. – Ми почали це все разом. І нам треба залишатись разом. Ми встигнемо до Іст-Ліверпуля і вчасно повернемося додому. Еліс схрестила руки на грудях.

- Поппі! – гукнув дівчинку Зак.

Вона зітхнула.

- Добре. Але якщо ми хочемо встигнути на автобус, нам час іти. І доведеться поквапитися.

Зак простяг руку, щоб допомогти Поппі підвестися. – Ми вже готові. Чекаємо тільки на тебе.

Поппі піднялася сама, сунувши ляльку під пахву.

– Тепер ви мені вірите? Про мій сон. Про привид. Вірите?

Зак відкрив було рота, щоб сказати їй, що йому теж снилася Елеонора, але саме в цю мить Еліс сказала:

– Звісно, віримо.

Момент було втрачено.

Натомість Зак засунув у рот залишки пончика.

Глазурь була солодкою, але на язичку у нього чомусь залишився гіркий присмак.

Розділ 10

Виявилось, пригода – це досить нудно.

Зак згадував усі фантастичні книжки, які розповідали про те, як команда героїв вирушає у подорож. По-перше, він зрозумів, що завжди уявляв подорож у компанії вірного коня, на якому їхатиме верхи. Тож ніяких мозолів та дрібних камінців у черевиках у його фантазіях не було. Він намагався витрушувати їх, але вони знову підступно проникали у кросівки.

Він не уявляв собі і яке це - крокувати під палючим сонцем. Коли він збирався в дорогу, навіть не подумав захопити сонцезахисний крем. Арагорн не користувався сонцезахисним кремом. І Таран. І Персі. Незважаючи на таку компанію, він розумів, що коли наступного разу подивиться у дзеркало, ніс його буде схожим на вареного раку.

Ще йому дуже хотілося пити. Таке в книгах траплялося досить часто, тільки пересохле горло героїв ніколи не мучило так, як його самого.

І якщо в книгах, коли ставало зовсім нудно, на героїв, звідки не візьмися, нападали бандити чи монстри, Заку зовсім не було з ким боротися, крім хмар мошкари. І йому здавалося, що він уже випадково проковтнув пару-трійку комах.

До того ж крокувати їм доводилося не безкрайними просторами Середзем'я, сповненими красою, де в лісах водилися енти і ельфи, і гори, вкриті льодовиками, кишіли орками, а повз промислові будівлі і боулінги. Зрештою закінчилися і складські райони, і тепер з одного боку тягнулося лише шосе, а з іншого – річка. Хлопці йшли вздовж дороги, іноді зупиняючись, щоби поправити рюкзаки або попинати камінці.

Еліс йшла попереду, за нею слідував Зак. Вона зірвала травинку і тепер намагалася зробити з неї свисток, пояснивши, що так робить її дядько. Але поки що їй вдавалося витягти з травинки лише якесь пирхання.

- Загалом у мене теж є ідеї щодо цього, - зізнався він.

Поппі здивовано подивилася на нього.

– Правда?

- Зрештою, це ж мій герой. Але навіть якщо його батько – король Сірої Країни, він все одно лишиться піратом. Йому добре там, де він зараз, на «Перлині Нептуна». Жодний батько цього не змінить.

На обличчі у Поппі був дивний вираз, ніби вона ледве стримувалась, щоб не спитати його, чому він про все це думав, якщо не збирався більше грати. Але, навчена минулим досвідом, вона стала ставити уїдливих питань.

– Навіть якщо його батько – герцог Крижаних Гір?

У них не було ляльки для цього героя, але Герцог був найстрашнішим лиходієм. Друзям подобалося вигадувати його злочини. Він збирав армію зомбі, що складається зі зламаних ляльок, щоб захопити навколишні землі. Своім ворогам він відрубав голови, а ще одного разу викрав темну жрицю, щоб зробити її своєю герцогинею.

Один із героїв Зака бився з ними на Срібних Пагорбах і мало не загинув. Його вилікувала одна з ляльок Еліс у храмі, яку та зробила із взуттєвої коробки.

– Це було б чудово, – відповів Зак. - Якщо Вільям - син Герцога, він зміг би підібратися до нього ближче і вбити. Або він міг би вдати, що він син Герцога, хоча насправді його батько хтось інший. Якийсь древній ватажок піратів або навіть монстр.

Поппі захвилювалась. Їй подобалося самій вигадувати історії, але вона не дуже любила погоджуватися з тим, що вигадували Зак та Еліс, навіть якщо ідея була цікавою. У неї не відразу виходило прийняти той факт, що не вона сама контролює їхню гру.

Еліс раптово зупинилася.

Стежка скінчилася. Попереду широка річка впадала в Огайо, тому далі пройти було неможливо. Через річку було перекинуто два мости, але дітям, що йдуть пішки, через них не перебратися. Один міст був старим залізничним. Він був занедбаний і іржавий, місцями метал провалився, і в конструкції зяяли дірки. Інакше йшла широка бетонна автострада з автоматом для оплати, і пішохідної лінії на ній не було.

- Ну от і все, - сказала Еліс. На її обличчі з'явився дивний вираз – чи то полегшення, чи то розчарування.

Зак зітхнув, розглядаючи річку, що перегородила їм шлях. По її берегах стояли на приколі обшарпані човники. Якби це була книга чи фільм, зараз з'явився б таємничий незнайомиць із човном та допоміг їм переправитися на інший берег. Як Харон. Можливо, він би спробував обдурити їх, але якби вони тримали вухо гостро, у них би все вийшло. А якби на його місці був Вільям, йому не знадобилася б допомога у переправі. Він плив би на «Перлині Нептуна» – своїй двощогловій шхуні разом з усім екіпажем.

Але у звичайному житті всьому цьому не було місця.

Раптом Зак зрозумів, як сильно втомився.

- Ходімо подивимося, - запропонувала Поппі. – Може, тут є пором.

Було ще рано, так що хлопці вирішили спуститися до причалу. Уздовж довгих доків розташовувалося кілька будівель – ангар для човнів із прибудовою та офісний будинок. Біля причалу стояли човни. Двоє малюків звисали з нього з сіткою в руках, розглядаючи щось у воді.

- Давайте розділимося? - Запропонував Зак. - Може, вдасться знайти когось, хто підкаже, як нам перебратися.

– Добре, – погодилася Еліс, дивлячись у бік офісу. – Давайте зустрінемося тут за п'ять хвилин.

- Піду поспілкуюся з дітлахами, - запропонувала Поппі.

Зак пройшов трохи вздовж причалу, вдихаючи запах бензину, річки та розігрітого сонцем дьогтю. Погода розгулялася, і Зак роздумував, чи не вдасться перебратися через річку водою. А ще чи не піти за Елісом в офіс. Там, напевно, працює кондиціонер і можна попити води.

- У мене є думка, - сказала Поппі, наздоганяючи Зака. Вона все ще несла на руках Королеву, як дитину. Він намагався не дивитись на ляльку. – Про Вільяма. Про те, хто його батько.

- Ти обіцяла не говорити про гру. - Хоча йому самому хотілося поговорити. Йому було цікаво, як закінчилася історія, хоч він і недограв у неї.

І ще було нудно йти просто так.

- А ось і ні, - відповіла Поппі, хитро посміхаючись. - Я обіцяла не питати тебе, чому ти покинув гру. І я не питаю.

Зак зітхнув. Він заперечував, бо думав, що так буде правильно, але насправді був зовсім не проти.

Роздумуючи так, він натрапив на старий веселий човен, прив'язаний у сухому доці поруч із купою якогось сміття. Фарба облізла з її бортів, і ніде не було весел, але Зак подумав, що вони могли б переплисти на ній річку. Однак, підійшовши ближче, він побачив, що корпус прогнів настільки, що плисти на ній неможливо. Не треба було сильно розбиратися в човнах, щоб зрозуміти: як тільки його спустять на воду, вона одразу дасть текти.

Зітхнувши, він почав роздивлятися витончені моторні катери, що нагадували за формою сигари, і величезні багатопалубні рибальські судна з тонкими антенами, що стовбурчали, мов вуса у kota. Зак не міг уявити, хто володіє такими суднами, але розумів, що їхні господарі не підкидатимуть дитину на інший берег за просто так.

Зак прочитав десятки книг про піратів, багато разів малював «Перлину Нептуна» в деталях з усім можливим оснащенням, збирав модельки кораблів, але на справжньому човні жодного разу не плавав.

Він знову глянув на старий веселий човен і задумався, чи можна його підлатати. Якщо знайти цвяхів, клею та смоли... А навіть якщо не вдасться, може, вдасться переплисти на інший берег до того, як човен дасть текти?

– Зак!

Він озирнувся на окрик. Поппі, що стояла поруч із двома дітьми з мережею, махала йому рукою.

- Батько Брайана продає шлюпку, - сказала вона Заку, що підійшов. Причал захитався під ногами, і Зак спробував відновити рівновагу.

- Не піде, - сказав він стомлено. Не рахуючи грошей на дорогу назад, у них залишалося максимум доларів п'ятнадцять. - Скільки він хоче за неї?

- Двадцять п'ять, - Поппі кинула погляд на годинник Зака і виразно підняла брови. - Але Браян каже, що він може на щось змінювати її. І ще дасть на додачу весла.

- А ніяк інакше через річку не перебратися?

Вона похитала головою. Руде волосся хльоснуло її по плечах. На сонці її ніс теж почервонів, а ластовиння стало яскравішим.

– Є ще один міст, але він майже за кілометр звідси. Браян сказав, що по воді ми зможемо дістатися Іст-Ліверпуля за півгодини. Легко.

Брайан кивнув головою.

– Ми іноді плаваємо туди рибалити. Це недалеко, – підтвердив другий хлопчина.

– Добре, – сказав Зак. - Давайте подивимося.

Брайан повів їх у кінець дока, де стояло кілька невеликих шлюпок та веселих човнів. На хвилях легенько погойдувалися три човники. Брайан вказав на крайню, пофарбовану в сірий колір. Вона була обшарпана, але на плаву, отже, без сильних теч. Набагато краще за ту, що Зак знайшов у сухому доці.

– Дай нам хвилину, ми всі обговоримо, – попросив Зак.

Брайан знизав плечима і подався назад до свого товариша, який тяг сітку по воді, ніби сподівався виловити щось з чистої випадковості. Провівши поглядом хлопця, Зак побачив, що через посипаний гравієм двір до них йде Еліс.

Йому подобалося спостерігати за нею, коли вона не бачила. Вона пов'язала свою куртку навколо талії і виглядала трохи захеканою, але рішучою та обнадійленою. Її обличчя з гострими рисами і тонкими бровами було знайоме, але Зак вперше зрозумів, що вона стала схожа на тих дорослих загадкових дівчат, яких він часом зустрічав у магазині, і це робило її трохи чужою.

- У мене є тільки ланцюжок, - сказала Поппі, торкаючись тонкої срібної нитки на шії так, ніби не хотіла її віддавати. На ланцюжку висіла підвіска як клавіші друкарської машинки. З того часу, як батько подарував цю підвіску їй на день народження, Зак ніколи не бачив Поппі без неї. – Але я ладна її обмінити.

- У мене годинник і ліхтарик, - відповів Зак, - І книжка, але не думаю, що вона їм потрібна. Еліс підійшла до них, нетерпляче відкидаючи за спину кіски.

- Слухайте, хлопці, я поговорила зі старим в офісі на причалі. Він каже, що ми не дійдемо пішки до Іст-Ліверпуля. Я знаю, ти засмутишся, Поппі, але це неможливо. - Вона зітхнула. - Мені шкода.

- А що якщо ми вирушимо не пішки? - сказала Поппі, показуючи на сірий човен.

— Але ж ми навіть не знаємо, в який бік тече річка, — заперечила Еліс. – І не вміємо керувати човном.

Поппі на мить змішалася, а потім уперто насупилась.

– А що там уміти? Гребі сильніше, якщо пливеш проти течії, от і все.

Заку не терпілося якнайшвидше опинитися на воді, нехай навіть у маленькому човнику.

– Ви обіцяли, що ми повернемося, – нагадала Еліс. - Ви обидва сказали, що якщо ми не зуміємо дістатися до Іст-Ліверпуля до відходу зворотного автобуса, ми повернемося до Іст-Рочестера. Тож настав час повертатися.

Поппі думала, а Зак мовчав.

- Ви серйозно? - Запитала Еліс. - Ви хочете порушити своє слово?

- Справа не в цьому, - відповів Зак, нетерпляче поглядаючи на воду. – Просто я думаю, що ми ще можемо встигнути.

Обличчя Еліс стало жорстким, вона посміхнулася. Очі її виблискували, як уламки скла.

- Ну ні, ти поїдеш зі мною, - сказала вона Заку. - Нехай Поппі пливе сама, якщо хоче.

- Чого б це? - Протягнув він, намагаючись здаватися байдужим. Ніби навіть не уявляв, що має козир у рукаві. Хоча насправді він блефував.
- Я розповім їй, - сказала Еліс. - Розкажу, що ти збрехав. І про що ти збрехав.
- Розкажеш мені? - сказала Поппі. - Що ти маєш на увазі? Про що розповіси?
- Ні про що, - відповів Зак. Він набрав повні легені повітря, що пахло бензином і річкою. Думки змішались у нього в голові. Він міг думати тільки про те, що якщо Поппі дізнається, що він відповів на запитання, то замучить його, випитуючи причини, доки вся історія не впливе назовні. Варто було подумати про це, як його захлеснула паніка.
- Еліс права, ми обіцяли. Якщо вона хоче повернутися, тоді...
- Що ти не хочеш мені розповідати? - перервала його Поппі, дивлячись на Зака, ніби пильний погляд міг допомогти їй прочитати його думки.
- Він запізно згадав, що Поппі не може терпіти, коли у друзів від неї секрети.
- Нічого особливого, - тягнув Зак.
- Тоді розкажи! - сказала Поппі. Вона помовчала і обернулася до Еліс. - Ну, давай ти.
- Все досить! - перервала Еліс. - Пора закінчувати. Кінець гри. Ми повертаємося.
- Було весело, ми побували у подорожі. А тепер давайте разом повернемося додому.
- Нізащо, - відрізала Поппі. - Я теж можу дещо розповісти Заку, Елісе. Я також знаю один секрет.
- Еліс зблідла. Він гадав, невже в нього так само все написано на обличчі. І він нарешті зрозумів, чому Поппі так засмучувалася, коли вони мали від неї секрети. Мабуть, Еліс розповіла Поппі щось страшне. Може, розповіла, що терпіти його не може, чи що від нього смердить, чи що він сповнений придурок. Може, в нього за спиною вона сміялася з нього разом з Поппі.
- Ти цього не зробиш, - тихо сказала Еліс. - Ти моя найкраща подруга. Це секрет.
- Скажіть мені, - попросив Зак. - Давайте. Не має значення, що це, я не розлююся. Принаймні постараяся.
- Поппі засміялася. Заку здалося, що дивні вогники затанцювали в скляних очах Королеви, ніби вона теж сміялася. Коли Поппі заговорила, Зак не впізнав її голосу. Вона й раніше була жорстокою, але ніколи це не приносило їй такої радості.
- Вона нізащо не розповість тобі. У шантажі виграла я. Еліс піде зі мною. А коли тобі доводиться робити те, що вона скаже, ти теж підеш. Так що давайте не втрачати часу і купимо цей човен.
- Ти не уявляєш, які у мене будуть неприємності! - пробурмотіла Еліс, відкидаючи назад косички.
- Мені начхати. Тобі було начхати на мене, а тепер я відплачу тобі тим самим, - сказала Поппі.
- Але ж ти обіцяла! - з благанням у голосі продовжувала Еліс.
- Мені начхати! - повторила Поппі.

Зак ходив уздовж причалу туди-сюди. Він був надто злий, щоб підкоритися; особливо йому не хотілося йти на поводу у хлопчаків, які вирішили вивудити у них усі гроші. Він глянув на Еліс, яка стояла, нерішуче дивлячись у воду, потім на човни, що гойдалися біля причалу, і вони від злості здалися йому повними розвалюхами.

Все пішло не так. Не такою мала бути їхня пригода.

Він прочитав багато книжок, у яких героям вдавалося зробити задумане, попри всі перешкоди. Щось таке, що до них ще не вдавалося нікому. Він уперше задумався про першопрохідників: чи були вони по-справжньому безстрашними, чи накидалися один на одного, як тільки щось йшло не так? Він міркував про момент, коли мандрівники вирішували, що в них нічого не вийде, і здавались на милість обставинам. Таким не було місця у легендах. Вони назавжди залишалися безіменними невдахами.

Дійшовши до кінця причалу, Зак зупинився і зробив глибокий вдих. Він побачив крихітний човник, низький і вузький, трохи більше запропонованої їм шлюпки, із пластику. Навколо щогли було замотано вітрило в чорно-білу смужку. Синтетичне полотно прикрашала риба-місяць. На кормі лежало два рятувальні жилети. Хтось, мабуть, ненадовго залишив її.

По борту виляса назва «Перлина».

Зак зістрибнув у човен. Вона захиталася під ним, і він замахав руками і вчепився за щоглу, щоб не впасти. З усмішкою він глянув на Поппі та Еліс.

- Ми нічого не купуватимемо, - сказав він. - Ми ж пірати, забули?

Побачивши подив на їхніх обличчях, він тільки посміхнувся ще ширше.

Розділ 11

Залізаючи в човен, Поппі його мало не перевернула. Зак сів по центру, вчепившись руками за борти. Його ноги ледве містилися в тісному просторі. Спочатку Поппі передала йому рюкзак, і він кинув його на дно поруч зі своїм. Човен легенько захитався. Але коли Поппі зробила крок у човен, той небезпечно нахилився. Зак наліг вагою на протилежний бік у спробі збалансувати човен. Поппі оступилася і з лементом шльопнулася на дно колінами. Трохи похитавшись, човен відновив рівновагу.

- Ух ти! - Вигукнула Поппі, опускаючи руку за борт і пропускаючи воду крізь пальці, ніби для неї було дивом - виявитися так близько від води, не плаваючи. – Ми справді зважилися на це!

- Ти наступна, - звернувся Зак до Еліс. - Поппі залишиться на носі, а я в центрі, тоді, я думаю, тобі не так важко буде забратися.

- Спочатку я її відв'яжу, - сказала Еліс, приймаючись розв'язувати вузол.

– Не думаю, що це гарна ідея, – заперечив Зак. – Ми відв'яжемо її звідси, а канат залишимо на причалі.

Зак постарався пригадати свої численні знання про мореплавання, які почерпнув із книжок. Носом називалася передня частина судна, а кормою – задня. У цьому він був певен. Ще задня частина називалася хвостом. Щогла – це така довга жердина в центрі. Ще човен мали правий і лівий борти. До щогли кріпилося вітрило, яке поверталось і ловило вітер. Кермом можна було задати напрямок руху. Але то були просто слова, які йому не допоможуть, якщо він не згадає, що треба робити.

Еліс узялася в боки.

– А якщо нам потрібно буде пришвартуватись в Іст-Ліверпулі? Нам знадобиться мотузка.

Із цим Зак посперечатися не міг. Еліс відв'язала канат. Спершу «Перлину» відкинуло до причалу, і вона стукнулася об відбійник, але поки Еліс згортала канат, почало зносити течією.

У книгах у такому разі використовували спеціальну жердину з гаком на кінці. Гаком човен утримували біля причалу, відв'язуючи канат, а шостою потім відштовхувалися від берега. Але такого жердини Зак у човні не знайшов. Він потягся, щоб ухопитися за палю, але було вже надто пізно.

- Стрибай! – крикнув Зак Еліс. - Швидше!

І вона стрибнула. Вона впала на корму, і Зак сів, намагаючись утримати рівновагу. Човен опустився нижче, і коли всі троє опинилися на борту, вода хлюпала зовсім поруч із краєм. І тут, нарешті, до Зака дійшло, що у них все вийшло. Вони справді викрали човен, як справжні пірати!

Як би там не було, вони пливли Бобровою річкою, і її течія несла їх прямо до Огайо. Сильний вітер обіцяв швидку подорож.

Еліс, хоч і не хотіла їхати з ними, тепер щасливо засміялася Плити в човні зовсім нескладно, поки в вітрила дме попутний вітер. Треба тільки поставити вітрило, натягнути його за допомогою каната (хоча Зак не був певний, якого саме), і після цього вітрило наповниться вітром, і човен понесе вперед.

Якщо ж вітер дме збоку, як було в їхньому випадку, плести трохи складніше. Потрібно також зловити вітрилом вітер, і киль човна вирівнить судно, так що воно все одно майже не забиратиме вбік.

Принаймні так йшлося у книгах. Але читати про мореплавання та ходити під вітрилом – це зовсім різні речі. Зак знав теорію, розбирався в снастях, розумів, як зловити вітер і як розташовуватися всередині човна, але підняти вітрило йому не виходило. Хлопці сиділи в човні, а той плив за течією, легенько обертаючись.

Поппі одягла рятувальний жилет. Зак, у нестямі від хвилювання, метушився, прикидаючись, ніби знає, що робить. Він смикав за канати, намагаючись розібратися, що до чого. Поппі простягла Еліс другий жилет, і та неохоче взяла його. Незважаючи на те, що Еліс змиралася з продовженням подорожі, вона, мабуть, зовсім не збиралася прощати Поппі. Навіть у такому крихітному човні вона примудрилася сісти якнайдалі від неї.

Заку хотілося якось переконати їх поговорити один з одним, але він не міг на цьому зосередитись, одночасно намагаючись поставити вітрило. Човен наближався до мостів. Перший був досить високо від води, і під ним можна було без перешкод проплисти, а ось другий – навпроти. Зак про всяк випадок зменшив швидкість, але небезпека минула.

Несподівано він згадав, що не опустив кермо. Тоді він поповз на корму, взявся за кермо і опустив його. Тепер Еліс намагалася поставити вітрило. Той, ляскаючи, полоскався на вітрі, відлітаючи праворуч.

На правий борт нагадав собі Зак.

– Натягни його! – прокричав він.

Еліс натягувала канат, доки на вітрилі не залишилося ні зморшки. І тут, зрештою, вони почали набирати швидкість. Вода летіла бризками їм у обличчя, вітер тремтів волосся.

Незважаючи на те, що Зак все ще боявся, щоб Поппі не дізналася про запитання, і він згоряв від цікавості, що за секрет від нього був у Поппі та Еліс, в цю мить він почував себе щасливим. Йому подобалося дивитися на річку, яка їх оточувала, відчувати її течію. Він почував себе справжнім капітаном. Справжнім капітаном справжнього корабля, який справді називається «Перлина». Це було дуже чарівно, щоб виявитися правдою, але Зак вирішив не замислюватись про це зараз. Він відкинув голову і посміхався блакитному небу.

Береги по обидва боки були зеленими. Тут і там часом миготіли нафтові цистерни, промислові будівлі та рідкісні будиночки. Еліс сильніше натягнула вітрило, і човен полетів уперед, нахилиючись на правий борт, тоді як лівий піднявся вгору, так що

хлопцям довелося налягти на нього, щоб утримати рівновагу. Вони мчали хвилями все швидше.

– Ми перевернемося! - Закричала Поппі.

- Тримайтеся! – відповіла Еліс.

Зак повернув кермо так, що човен став забирати вліво і вирівнявся, зменшивши хід. Вітрило заплескало, і Еліс трохи підтягнула його. Це було водночас і весело, і страшно.

Поппі дісталася носа і дістала з рюкзака Королеву. Вона сунула ляльку собі під куртку.

- На випадок, якщо ми таки перевернемося, - пояснила вона. - Боюся, щоб вона не впала за борт.

- Тобі не здається, що буде надійніше залишити її в рюкзаку? - Запитав Зак.

- Звичайно, ні, - відповіла Поппі.

Еліс подивилася на нього, виразно піднявши брови, ніби хотіла сказати, що у Поппі, здається, не всі вдома.

Через деякий час вони розібралися, як змусити човен плисти швидше, коли відпустити або натягнути вітрило, що робити, якщо вітер трохи змінює напрямок (це траплялося кожні десять хвилин), і як оминати інші човни.

Друзям здавалося, що вони на воді вже дуже довго, хоча насправді минула лише година. Зазвичай, коли Зак чимось займався, наприклад гуляв, водночас він думав про інші речі. Але керувати човном було схоже на гру в баскетбол – була потрібна вся увага. Можливо, якби він був більш досвідченим моряком, все йшло б інакше, а поки він поперемінно то хвилювався, що човен перевернеться, поки він мчав на всіх вітрилах і кренився на борт, то намагався поставити парус, що повис, і зрушити судно з місця.

Часом повз нього проходила баржа, і тоді їх гойдало на хвилі так, що доводилося чіплятися в борти. Човен танцював під ними, як шалений бик на rodeo, ніби намагався скинути у воду.

- Як думаєте, господар «Перлини» вже виявив зникнення? - спитала Поппі, коли вони пропливали повз кам'янистого, вкритого невисоким чагарником, острівця з правого борту.

Зак винувато подерся на сидіння. Коли він грав у Вільяма Клінка і грабував людей, то завжди міг вигадати якесь виправдання. Найчастіше вони грабували лише негідників. Але у реальному житті такі виправдання не працювали.

– Коли пришвартуємося в Іст-Ліверпулі, зателефонуємо до порту та скажемо, де «Перлина». Господар забере її, тож, сподіваюся, йому не доведеться довго хвилюватися.

Еліс вказала на острів, очевидно, не слухаючи розмови Зака та Поппі.

- Здається, там може бути будь-що, правда? Б'юся об заклад, нічия нога ще не ступала на цей берег. А раптом поряд із камінням там портал, але ніхто не знає про нього, бо всі, хто туди потрапляють, безвісти зникають.

Зак дивився на острівець, повз який вони пропливали, уявляючи почуте.

За поворотом річки на східному березі виднілася низка будинків та будівель з трубами, на воді в доках стояли баржі. Між ними снували моторки, хвилюючи воду. "Перлину" хитало так сильно, що тримати кермо було дуже важко. У Зака хворіли всі м'язи від того, з якою силою йому доводилося налягати на штурвал, одяг промок наскрізь.

Еліс подивилася на свій телефон.

- Скільки часу? - Запитав її Зак.

- Без двадцяти трьох, - сказала вона. – У нас година, щоб дістатися міста та знайти автобусну зупинку.

Поппі виглядала засмученою. Хоча вся пригода почалася з її плану, Зак бачив, що вона хвилюється так само, як і він з Еліс.

- Це довше, ніж ми очікували, - нарешті визнала Поппі. - Довше, ніж сказали хлопці.

Зак хотів було вразити, що якби їм довелося веслувати, то це зайняло б ще більше часу, але вчасно стримався. Навіть незважаючи на те, що час майже вийшов, він все одно був задоволений. Вони з Еліс цілком справлялися з керуванням маленьким човником і пливли все швидше, ловлячи вітрилом вітром і розтинаючи хвилі з таким свистом, наче летіли з пагорба на велосипеді.

Зак відкинувся на спину і дивився на всі боки, де смужка лісу змінювалася будівлями чи шосе і знову лісом, бачив маленькі будиночки неподалік берега. Він знав, що зазвичай на берегах будують величезні садиби із закритими гаванями та величезними галявинами. Але ці будиночки були дуже звичайними, начебто для місцевих житло біля річки не мало великої розкоші.

Незбаром друзі проминули низку старовинних заводських будівель, чиї застарілі труби прямували високо в небо. Містечко, що розкинулося за ними, здалося Заку трохи збільшеною копією їхнього власного. Там виднілася пара витончених вікторіанських будинків із забитими вікнами та пустельна центральна площа. Перед човном з'явився невеликий залізний міст. Зак чув шум автомобілів, що мчали по ньому. Попереду річка повертала на південь.

– Стій! - сказала Поппі, вказуючи назад, на місто, яке залишилося за спиною. – Нам треба повернутися! Це Іст-Ліверпуль. Он старий порцеляновий завод. Дивіться! Зак від несподіванки підстрибнув.

– Повернутись? Ти ж знаєш, що ми пливемо за течією. І якщо ми розгорнемось, то підемо проти вітру.

– Але нам треба повернутись! - Поппі витріщалася на нього на всі очі. – Ми проскочили місто.

Він дивився на Еліс, але в неї на обличчі застиг такий жах. Вона теж не мала жодного поняття, як розгорнути вітрильний човен.

- Гаразд, - сказав він. - Ти розвертай вітрило, а я спробую керувати штурвалом.

Еліс кивнула головою. Зак направив човен ближче до піщаного берега, де було більше місця для маневру.

— Коли вітрило розгорнеться, нам треба буде поміняти місцями, — сказав він Поппі. — Тож приготуйся.

Він потягнув штурвал, а Еліс - канат, так що вітрило натягнулося і розвернулося. Човен змінив напрямок, але тепер і вітер, і течія працювали проти друзів, а діяли вони навмання, тому судно нахилилося набік і перекинулося. Усі троє опинились у річці.

Вода була дуже холодною. Зак схопився за борт човна. Слідом, відпливаючи, виринула Еліс. Поппі бовкала ногами у воді, намагаючись утриматися за щоглу та вітрило.

Зак підплив до кіля, що стирчав із води як плавець акули.

— Відпливіть подалі.

Поппі відштовхнулася від човна, по-собачому підгортаючи до Еліс.

Зак вагою наліг на корпус човна, і він випростався. Вітрило злетіло над водою. Зак важко перевалився через борт.

Еліс теж залізла в човен, а потім вони вдвох витягли Поппі, яка однією рукою притискала до себе заховану за пазуху ляльку. Саме в цей час неподалік проходила велика баржа, і від хвилі човен знову заходив ходуном. Зак бачив, що слідом йдуть ще дві баржі. З вітрилами їх продовжувало нести геть від міста.

Еліс накинулася на Поппі.

- Ну досить. Всі. Досить цієї жахливої ляльки, брехні та пригод! - з цими словами вона вихопила ляльку з-під куртки Поппі, що розстебнулася.

Поппі закричала, Зак охнув, але було вже запізно. Еліс жбурнула ляльку прямо за борт, у воду.

На мить усі троє завмерли. Королева впала в річку, її сукня намокла і потягла її вниз.

Волосся золотистою хвилею лягло на поверхні, чорні очі дивилися на друзів... А потім вона зникла під водою.

Розділ 12

Зак пірнув у річку, навіть не замислившись.

Ще в дитинстві мама водила його до басейну. Він пам'ятав, що вода пахла хлоркою, помаранчеві надуватники боляче врізалися в руки, а дитячі крики луною відбивались від стелі. Він умів пірнати по-жабенячому.

І він пірнув за Корольовою, потягнувся за нею, розплющивши очі в каламутній коричневій воді.

Його пальці зімкнулися на поділі її сукні. Гребучи вільною рукою, Зак схопив ляльку за руку і притиснув до себе. На якусь мить її холодне порцелянове тіло здалося йому гарячим. Але думати над цим було ніколи: треба було швидше вибратися на поверхню. Зак виринув із води і нарешті зміг вдихнути.

Його трясло від холоду, зуби клацали. Пальці на ногах оніміли. За його спиною лаялися Поппі та Еліс, але він не міг зосередитися на їхніх криках.

Раптом човен хитнуло черговою хвилиною від баржі. Зак пішов під воду, не встигнувши затримати дихання, і виринув, відпльовуючи.

Човен прибило до берега, де вона стирчала під кутом. «Перлина» сіла на міліну.

Дівчата брели по мілководді. Вони продовжували кричати один на одного, але Зак не звертав на них уваги. Вода була надто холодна, і сил йому вистачало тільки плисти до берега.

Зак загрибав рукою і відштовхувався ногами.

Він притискав до грудей Королеву, тому міг гребти лише однією рукою, і йому здавалося, що він ніколи не дістанеться берега. Коли він, нарешті, став на ноги, то загруз у бруді. Вийти з води виявилось ще важче, ніж плисти.

Поппі влаштувалась на стовбурі поваленого дерева. Вона була забруднена брудом і виглядала нещасною. Її губи посиніли від холоду. Еліс десь втратила куртку, і тепер обхоплювала себе руками, намагаючись вгамувати тремтіння.

– Рюкзаків немає, – сказала Еліс. – Напевно, потонули, коли човен перекинувся вперше.

Зак опустився на брудний піщаний берег і дивився на ляльку, яку тримав у руках. Сукня Королеви була порвана і, здавалося, висихаючи, загрожувала остаточно розійтися під пальцями. Одна рука біля ляльки вилетіла з паза і бовталася на брудній мотузці. Він дивився на неї і ворожив, чому з такою готовністю стрибнув за нею в крижану річку.

Зак зробив це не роздумуючи. Він навіть не пам'ятав, як ухвалив рішення, просто розумів, що якщо не зробить цього, то втратить щось, із чим не був готовий розлучитися.

Коли чорні очі Королеви розплющилися і їхній погляд зупинився на Заці, він згадав слова Поппі. Про те, що дух може опанувати тебе. Може, коли він відкрив мішечок із прахом, то випадково вдихнув його. А якщо це правда, раптом Елеонора тепер може

наказувати їм, коли забажає. Як мерці з цвинтаря. Йому хотілося відкинути ляльку на брудний берег, але руки не слухалися.

- Скільки часу? - Запитала Еліс. - Мій телефон не працює.

Зак подивився на свій годинник. Скло запітніло, і він не міг зрозуміти, зупинилися вони чи ні, але в будь-якому разі минуло зовсім небагато часу.

– Три двадцять.

- Треба йти, - запанікувала Еліс. – Піднімайтесь. Час рухатися.

Заку здавалося, що його ноги налиті свинцем.

«Елісе, ми не встигнемо, – хотілося йому сказати. – Немає жодних шансів. Ми навіть не знаємо, у якому напрямку йти». Але за виразом її обличчя він бачив, що вона й сама все це знає. Вона зрозуміла все вже в човні перед тим, як викинути Королеву за борт.

- Як ти могла? - Почала Поппі, але осіклася, коли Еліс пішла геть. Поппі мовчки забрала ляльку у Зака. Він не чинив опір.

Еліс впевнено йшла вперед, хоча Зак сумнівався, що вона знає, куди йти. Вони з Поппі пішли слідом.

Трійця, спотикаючись, пройшла через смугу лісу, потім повз пустельну ділянку шосе і дірявий паркан із металевої сітки, за якими зазвичай тримають зомбі після апокаліпсису, а не корів. Друзі спотикалися об каміння та пеньки, мокре волосся липло до обличчя та шіїв, у черевиках хлюпало. Ішли вони мовчки, що тільки посилювало хвилювання. Зак постійно дивився на свій годинник, який все-таки ходив, але час показував неправильний, і йому здавалося, що стрілки кудись поспішають.

Хлопці тремтіли. Еліс постійно перепитувала, скільки часу, і її голос звучав усе більш і більш перелякано. О третій тридцять вона продовжувала крокувати вперед з похмурою завзятістю. О третій тридцять чотири практично перейшла на біг. О третій тридцять сім почала тихо плакати. Зак простяг до неї руку, але вона подивилася на нього з такою люттю, що він вирішив дати їй спокій. Три сорок три вперто стиснула зуби і продовжувала йти.

О третій п'ятдесят чотири, коли було вже ясно, що автобус пішов і вони запізнилися на нього, Еліс повернулася до Поппі.

- Ти обіцяла, що цього не станеться! – прокричала вона. - Ти обіцяла, але знову і знову порушувала свої обіцянки. Тепер моє життя зіпсоване, і все через тебе!

– Тобі з самого початку було начхати на нашу місію! - крикнула у відповідь Поппі. - Ти кинула Елеонору у воду. Викинула, як якесь сміття!

- Я сподівалася, що якщо її не буде, ти станеш самою собою! – відповіла Еліс. - Я знаю, ти все це вигадала. Припини поводитися так, ніби це дійсно важливо, ніби ти у все це віриш! Можливо, Зака тобі вдалося обвести навколо пальця, але не мене.

- Ти через це сердишся? Через Зак?

- Я не...

Поппі обернулася до Зака.

- Вона любить тебе. Ось її величезний секрет. Вона хоче, щоб ти став її хлопцем, хоче ходити в кіно та цілуватися. І з нами вона пішла лише через тебе.

Зак відступив на крок і витріщився на Еліс, очікуючи, що вона все спростує.

Тремтячими руками дівчинка закрила обличчя. Їх усіх трясло. Але вона не заперечувала слів Поппі, і у Зака в голові не вкладалося, що з цим робити. Йому було ніяково, і його вразило зізнання. Але це мало значення. Вони здригнулися і втомилися, треба було щось зробити, поки їхня сварка не набула масштабу катастрофи, – тоді нічого вже не можна буде виправити.

- Еліс ... - почав він, не придумавши, що сказати далі, але сподіваючись, що слова знайдуться самі.

Вона похитала головою, не відриваючи погляду від Поппі.

- Ну звичайно, ти таки проговорилася. Ти вчинила жахливо. Тепер я розумію, чому Зака нудить від тебе. Він відповів на твої запитання. Йому не начхати на гру, хоча він і не визнається в цьому. Він хоче грати. Просто він більше не хоче грати з тобою. І знаєш що? Я теж не хочу. Він тебе ненавидить, і я також

Поппі мовчки дивилася на подругу, її обличчя пішло червоними плямами. Потім Еліс розвернулася і побігла від них геть, сховавшись серед дерев.

— Я тебе ненавиджу, — сказав Зак Поппі. Він секунду зволікав, а потім побіг за Еліс. Він знав, що сам повівся не по-дружньому, набрехав їм, поклав початок цим розбратам. Йому було прикро, він сердився і боявся, що подруги здогадаються про його почуття. Але він сподівався, що потім вони стануть колишніми милими Поппі та Еліс, гратимуть разом, залишаться найкращими друзями, ходитимуть один до одного ночами.

Йому здавалося, що він будь-якої миті зможе повернутися до них, повернути їхню дружбу, і все буде як і раніше. Він сподівався, що так буде.

Але виявилося, що він усе зіпсував.

Незабаром він знайшов Еліс. Вона сиділа, притулившись до дерева і поклавши голову на коліна, її мокрі кіски прилипли до обличчя. Йому здалося, що вона знову плакала. Її очі почервоніли та набрякли.

— Не треба було йти за мною, — сказала вона.

Він підійшов і сів поруч.

– Навіщо ти це все наговорила?

Вона похитала головою, не зважаючи на нього.

- Сама не знаю.

- Ти була великим молодцем на човні. Здорово справлялася з вітрилом, - доки він не промовив слова вголос, йому здавалося, що вони прозвучать як комплімент.

Вона знизала плечима. Зак не знав, як усе виправити. Він хотів запитати, чи правда, що він їй подобається, але боявся засмутити Еліс ще більше. Хоча, коли вона так повелася, мабуть, Поппі сказала правду. Але він досі не міг зрозуміти, чому вона так

боялася, що він дізнається правду. Це ж не образа чи щось образливе. Навпаки, начебто навіть приємно.

Зак не замислювався по-справжньому про те, щоб покликати якесь дівчисько до піцерії або пограти у відеоігри. Але якби він і запросив на побачення дівчисько, то таке, як Еліс.

Вони сиділи мовчки доти, доки вона не заговорила першою.

- Було так весело, - вона посміхнулася куточком рота, - плавати на човні! Нехай ми навіть перекинулися. Не можу повірити, що ти справді викрав човен!

- Ми подзвонимо на пристань, - відповів він трохи винувато. — Тож скоро її повернуть власникові.

Вона промовчала, а Заку не хотілося, щоб знову настала незграбна тиша. Він зібрався з духом.

— Мені шкода... що так сталося. Потрібно було повертатися раніше. Ти мала рацію. Я скажу твоїй бабусі, що це винні.

- Неважливо. Я не тому злюся. - Еліс відкинула голову на стовбур дерева. - Ні, через це я теж злюся, але не тільки.

Він мовчки чекав, доки вона продовжить.

- Ти віриш, що з Поппі розмовляє привид? - Запитала Еліс. — Я не питаю, чи віриш ти взагалі у привиди, а чи віриш ти в це конкретне.

Зак кивнув головою.

— Ну, продавець із кафе та божевільний старий з автобуса, здається, бачили її. Хтось розгромив наш табір. І... минулої ночі мені снилася Елеонора. Як і Поппі. Сон був інший, але схожий.

— Правда? - Здається, Еліс ця новина сильно засмутила.— Треба було мені це розповісти, — відповів він.

— Просто... — Еліс дивилася на свої руки, потім стиснула їх у кулаки. - Я не хочу вірити в Елеонору. Я не хочу, щоб привид спілкувався з Поппі, а тепер ще й з тобою.

— Ну, ти ж не заздриш...

Вона перервала його, заговоривши дуже швидко.

- Ти не розумієш. Привидів не повинно бути. Справжніх привидів. Тому що якщо це правда і якесь незнайоме дівчисько спілкується з Поппі, то чому мої загиблі батьки жодного разу не прийшли поговорити зі мною?

Повисла тиша, начебто весь світ на мить завмерла.

Еліс витерла очі тильною стороною долоні. На віях блищали сльози.

- Якщо ми поховаємо Королеву, Елеонору піде назавжди? Може, тоді її душа справді заспокоїться? Що, якщо все це правда? Тоді це означає, що мої батьки навіть не вважали за потрібне попроситися зі мною. Мені вони навіть жодного разу не наснилися. Ні разу!

Зак майже знав батьків Еліс. Він пам'ятав, як сидів на лінолеумі на їхній сонячній жовтій кухні і грав з Еліс у машинки, а її мама робила їм тости з джемом. Пам'ятав, що її тато одягав на роботу до суду кумедні краватки. Звісно, Зак знав, що вони

загинули. Але він ніколи не думав про них як про мерців, про привиди. І він навіть не задумався про те, як це – вирушати копати комусь могилу, коли твої батьки вже давно лежать у землі.

Тепер, коли Зак зрозумів усе це, то відчув себе справжнім дурнем. І він не знав, що сказати Еліс, щоб не виглядати ще більшим бовдуром.

– Може, після смерті не всі мають такий вибір. - Він сів навпочіпки поруч з нею. – А може, бути привидом не так уже й здорово.

Еліс пирхнула, трохи посміхнувшись.

- Можливо, - погодилася вона.

Почулися кроки, і вони здійняли голови. Зак став на ноги. До них йшла Поппі. Її обличчя виражало одночасно полегшення та тривогу.

– Здається, я знайшла дорогу до міста, – сказала вона.

Розділ 13

На центральній вулиці Іст-Ліверпуля було багато магазинів із вітринами, але більшість не працювала. Один магазинчик був весь обклеєний листівками з оголошеннями про повний розпродаж у зв'язку із закриттям, але, судячи з пошарпаного вигляду листівок, вони закривалися вже багато років. Власник магазину стояв у дверях і курих цигарку. Зак, Поппі та Еліс пройшли повз нього. З них усе ще капала вода, а мокрі черевики рипіли. Поппі сховала Королеву під толстовку і притискала до грудей. Обличчям лялька була повернена до Поппі, тож Заку не було видно, чи порозвів її щоки, чи ні. Незабаром хлопці пройшли повз магазин з ігровими автоматами. Перед входом стояла пара велосипедів, ще пара була пристебнута ланцюгами до найближчого стовпа. Нарешті друзі натрапили на перше відкрите кафе.

Вони зупинилися біля входу подивитися на виставлене у вітрині меню.

– У мене чотири долари та двадцять п'ять центів. Окрім грошей на квиток, – сказав Зак. – А у вас? – Зайвих? – Запитала Поппі. – Нема зовсім.

- У мене вісім доларів і сімдесят п'ять центів, - відповіла Еліс, піднявши поділ сукні, щоб поратися в кишенях джинсів.

- Не так багато, якщо не залазити на проїзд, - сказала Поппі. – Але вже дещо.

Еліс похмуріла при згадці автобуса, але нічого не сказала. Зака її мовчання турбувало. Поки вони вибиралися з лісу, то перемовлялися тільки намагаючись визначити напрямок. Решту часу всі троє йшли мовчки. Зак не міг зрозуміти, чи дівчата втомилися лаятися, чи набиралися сил для наступного раунду.

Якимось чином він опинився в епіцентрі їхнього конфлікту і був упевнений: скоро вони зрозуміють, що їм нема чого злитися один на одного, і обидві злитимуться на нього. Це через нього припинилася гра, це він не розповів про питання, це його Еліс...

Тут він згадав, що подобається Еліс. Ось дивно! Не те щоб він взагалі ніколи не думав про дівчат у цьому плані чи навіть про саму Еліс... Але запросити її на побачення? Сама ідея вганяла його в ступор.

- Гарзд, - сказав Зак, штовхаючи двері в кафе. - Пішли всередину.

У кафе було тепло. У вітрині, що обертається, були виставлені різні десерти - кекси і пироги з глазур'ю і кремовою начинкою. На маленьких скляних блюдцях лежали мармелад та рисовий пудинг із родзинками.

Жінка за прилавком із сивими кучерями критично оглянула дітей з ніг до голови, ніби роздумуючи, чи не завдадуть вони неприємностям.

- Нема чого тут топтати брудними черевиками, - нарешті сказала вона.

Зак відчув запах їжі, що готувався з кухні, і в животі в нього забурчало.

- Вибачте, - сказала Еліс, виступаючи вперед і пускаючи в хід свій акторський дар. - Ми пливли на своєму човні, трохи захопилися і перекинулися. Ми хочемо перекусити чогось гарячого, перш ніж повернутись. Вода була холодна.

Жінка за прилавком усміхнулася, ніби те, що вони з користю для здоров'я проводили час на свіжому повітрі, виправдовувало їхнє брудне взуття. Або, можливо, вона подумала, що раз у них свій човен, то мають бути й гроші.

- Добре, але спочатку йдіть, приведіть себе в порядок. Вам стіл на чотирьох?

- На трьох, - відповіла Еліс, і жінка здивовано заморгала.

Зак, примружившись, глянув на мляву ляльку в руках у Поппі.

- Ходімо, - Поппі підхопила Еліс під руку і потягла до туалету. По дорозі вона обернулася на сиву стареньку.

– Нам підійде столик на чотирьох!

Зак вирушив до чоловічого туалету. Там було три кабінки та раковина, і все було вкрите блакитною плиткою, а по стінах висіли старовинні малюнки з краєвидами річки Огайо. Зак підійшов до раковини і зняв кросівки, щоб їх помити. Потім зняв джинси, як міг стер з них бруд і траву, що прилипла, і постарався обсушити їх серветками і сушкою для рук.

В кінці він вичавив у раковину мокру сорочку, пригладив волосся і натягнув сорочку та джинси. Вони були мокрі й холодні й липли до ніг. Зак глянув у дзеркало. У ньому відбивався знайомий темноволосий і карокий хлопчисько з червоним від сонця обличчям, яке виглядало подорослішав і погляд якого говорив: «Сподіваюся, ти знаєш, що робиш».

Вийшовши з туалету, він побачив, що Еліс та Поппі вже сидять за столиком. Вони помахали йому, і він сів поруч перед тим, як до столика підійшла офіціантка.

Вона була трохи старша за них самих. Губи нафарбовані рожевою помадою, коротке чорне волосся скуйовжене, в носі красується колечко. Вона простягла їм меню і затрималася, розглядаючи Королеву, яку Поппі посадила поруч із собою.

- Твоя лялька? - Запитала офіціантка. Багно засохло у тієї на обличчі, золоті локони перетворилися на сплутану мочалку. - Жах яка страшна.

- Так, - відповіла Еліс, кидаючи на Поппі похмурий погляд. – Страшніш не буває.

Офіціантка посміхнулася і відійшла, а Зак тихо тішився, що, схоже, вона бачить просто ляльку, а не дівчинку, що примірила Тіншоу Джонсу, господареві кафе з пончиками та сивою старенькою. Зак постарався не згадувати про це та зосередився на меню. Вони мали на все про все дванадцять доларів і сімдесят п'ять центів. Та й із цих грошей треба було додати Поппі четвертак на квиток.

У меню були грінки з яйцями, білою ковбасною підливою та картопляними оладками. Якщо взяти дві порції по п'ять доларів, то можна поділити на трьох. Ще значився сендвіч з індичкою та беконом, порцією картоплі фрі та капустяним салатом – сім доларів. І якщо до нього замовити просту воду, а не газовану воду, залишиться достатньо грошей на дорогу назад. Або можна взяти яечню з трьох яєць з картопляними оладками та тостами за три дев'яносто п'ять, але на три порції трохи не вистачить.

Ще було м'ясо в гострому соусі з червоним перцем та квасолею за два дев'яносто п'ять. За два п'ятдесят можна взяти порцію картоплі фрі. Може, замовити три порції м'яса та одну картоплю?

Поки Зак міркував, що ж узяти, у нього трохи слинки не потекли. У результаті все скінчиться тим, що від голоду він замовить більше, ніж вони можуть собі дозволити, і не залишиться грошей на квитки.

- Я зараз, - сказала Еліс, підводячись з-за столу і прямуючи до прилавка.

Зак залишився наодинці з Поппі.

- Може, тобі піти за нею? - Запропонував Зак. – Поговорити?

- Може, тобі піти за нею? - поривала Поппі, заправляючи за вуха неслухняні мокрі пасма.

Зак зітхнув.

- Навіщо ти так?

– Так – це як? - Вона дивилася на нього. - Ти скажеш мені, чому збрехав, що не відповів на запитання? Чому не хотів зіграти хоча б один останній раз?

– Я не міг, – відповів Зак.

- Що за дурниці? - Вона поклала підборіддя на схрещені руки і продовжувала свердлити його поглядом.

- Я знаю, - відповів він. – Я думав, що так буде простіше...

Він замовк, коли до столу повернулася Еліс із пляшками кетчупу та гострого соусу.

Вона відкрила меню та заглибилася в нього.

- На газовану воду дві безкоштовні добавки, - сказала вона. – Можна взяти одну на всіх.

– Що буде нам коштувати долар сімдесят п'ять, – підрахував Зак.

- Про автобус я теж спитала, - продовжила Еліс, не підводячи на них погляду, -

Наступний буде лише завтра вдень, водночас. Мені пояснили, як знайти зупинку. Вона за кілька кілометрів звідси.

Зак задумався: а що коли зупинка недалеко від того місця, де перекинувся їхній човен? Що якщо вони пішли не в той бік і в них таки був шанс встигнути на автобус?.. Але вголос цього не став говорити. Поппі теж мовчала, покусуючи нижню губу. Темні очі Королеви блищали на забрудненому обличчі, і Зак не міг позбутися відчуття, що все йде рівно так, як вона задумала.

Діти все ще вивчали меню, коли до їхнього столика підійшла офіціантка з напоями (вони замовили просту воду). Ще вона поставила на стіл кошик із хлібом і блюдце з олією. Друзі накинулися на їжу, відриваючи від булочок шматки, намазуючи їх олією та запихаючи до рота.

Коли Зак поїв, йому стало краще, бо після ранкового пончика у нього в роті не було й макової росинки. Поппі та Еліс теж, мабуть, полегшало, бо обидві зійшлися на м'ясі та картопле фрі, яку з'їли до останньої скибочки, вмочуючи в кетчуп та гострий соус.

- Я так втомилася, - сказала Еліс, поклавши голову на стіл. - Ми стільки йшли, потім пливли, а ще здригнулися, перенервували. Я готова заснути прямо тут. Щоправда, просто під столом. Все одно буде зручніше, ніж у лісі землі.

- Ми майже на місці, - тихо сказала Поппі. - Залишилось зовсім трохи.

- Я знаю! - Простогнала Еліс. – Все одно ми тут застрягли, тож можна й закінчити те, що почали. Але ми що, збираємось серед ночі йти на цвинтар і копати могилу?

Зак глянув у віконце надвір. Сонце було ще високо, але незабаром воно почне сідати. Еліс мала рацію. До того часу, як вони зрозуміють, куди йти, і дістануться місця, буде вже пізно.

— Якщо ми вирішимо це зробити сьогодні, треба роздобути інструменти, — сказав Зак. - Якусь лопатку і ліхтарик. Все, що було в наших наплічниках, тепер на дні річки.

Еліс охнула, і Зак простежив за її поглядом. Вона витріщалася на ляльку. Та сиділа, повернувшись обличчям до вікна і ніби визираючи в нього. Точно так само сиділа Поппі.

- Поппі, - гукнула її Еліс. - Припини розігрувати нас.

– Що? – та повернулася до них, ніби не розуміла, про що мова. Зак не бачив, як вона розгорнула Королеву обличчям до вікна, але, мабуть, вона навіщось це зробила.

Лялька не могла рухатися сама собою. Інакше вона сама вибралася б зі своєї шафи і не просила відвезти її на цвинтар. Вона не могла рухатися самотужки.

Принаймні Зак на це сподівався.

Хоча тоді, у лісі...

- Ти ж знаєш, куди нам іти? Знаєш, який цвинтар ми шукаємо? - Він пригадував, що ще до того, як вони сіли в автобус у своєму місті, він уже ставив їй подібні запитання. «Могила під плакучою вербою. Решту Елеонора розповість нам потім».

Здавалося, Еліс хотілося зробити якесь уїдливе зауваження.

Поппі кивнула, дивлячись на них.

– Ага.

- Точно? – перепитала Еліс.

- Звичайно, - відповіла Поппі, переводячи погляд із Зака на Еліс. – Мені лише потрібна карта.

Заку хотілося б, щоб у її голосі було більше впевненості. А ще йому хотілося, щоб вона не смикалася так через Королеву. І не поводитися часом так, ніби зачарована. Заку багато чого хотілося.

Вони сплатили рахунок, і грошей у них залишилося тільки на дорогу назад. Друзі вигрібли з кишень брудну дрібницю, поставивши її на стіл разом з рештою монет і папірців. Коли вони попрямували до виходу, офіціантка посміхнулася їм, і Зак посміхнувся їй у відповідь, хоч відчував, ніби його обібрали.

– Дивіться, – гукнула їх Еліс, витягаючи з прозорої кишеньки на двері, де лежали рекламні брошури, туристичну карту міста. На ній не було помічено цвинтар, зате був музей порцеляни, кілька антикварних лавок та бібліотека.

- Це не допоможе?

– Бібліотека, – сказав Зак. – Там, напевно, є докладні карти. А бібліотеку ми зможемо знайти і по цій.

Судячи з карти, до бібліотеки було недалеко. Перекусивши і підсохнувши, Еліс повеселішала. Тепер було ясно, що неприємностей не уникнути, і, можливо, вона перестала переживати з цього приводу. Вона пішла вперед. Поппі пленталася останньою, за Заком, обхопивши Королеву, ніби лялька раптом сильно поважчала. Вони пройшли кілька кварталів і побачили бібліотеку. Її величний фасад дивився на річку. Зверху будівлю прикрашав куполовий дах; воно було складене з червоної цегли, а вікна його обрамляла біла кладка.

Здавалося, будинку тут не місце, надто вже воно вибивалося з одноманітного ряду навколишніх будинків. Бібліотеку було закрито. З години дня неділі до ранку понеділка.

– Кому на думку спало закривати бібліотеку у вихідний день? - злилася Поппі, пинячи сходинок черевиком.

Зак знизав плечима, потім обернувся до Еліс, щоб спитати, що думає вона. Еліс стояла навколійки біля підвального віконця і штовхала його.

- Що ти робиш? – прошепотів він.

Вікно злегка прочинилося, і Еліс просунула черевик у щілину, щоб утворити його сильніше. Здавалося, раму заїло. Можливо, дерево пошкодилося від вологи, і вікно довго не відчиняли.

- А ти як думаєш? - Запитала вона у відповідь.

– Схоже, ми збираємося незаконно проникнути до муніципальної установи, за що нас можуть заарештувати.

- Ага, - сказала Еліс, і тут вікно зі скрипом піддалося. - Так і є.

- Ну гаразд, - відповіла Поппі.

Намацавши ногами підвіконня, Еліс прослизнула всередину. У приміщенні було темно, і хлопці не могли побачити, що там усередині.

- Еліс, - застережливо гукнув її Зак.

Вона стрибнула. Почувся стукіт і брязкіт металевого предмета об підлогу.

- Еліс! - Закричала Поппі.

- Тсс! – впевнено відповіла та з темряви. - Бачите, я теж розуміюся на пригодах.

- Оце круто! – підхопив Зак. - Так би вчинила Леді Джей.

– Ну, тоді вперед, Вільям! – голос Еліс, що долинав із темряви, здавався трохи чужим. Заку здалося, ніби він розмовляє і з Еліс, і одночасно з її героїнею. На мить він задумався, хто ж тоді він сам. Він не міг зрозуміти, ким би хотів бути, але на його губах заграла широка посмішка.

Він обернувся до Поппі. Вона виглядала розтрощеною, наче через скло дивилася на щось їй недоступне. Вони з Еліс грали, і він знав, що вона думає – чи варто їй приєднатися, він перерве гру. На мить йому стало шкода її, але він був надто щасливий і не хотів про це замислюватися. Було чудово грати у Вільяма з Еліс, було

здорово потай влізти в будівлю серед дня, коли все найстрашніше здається не надто страшним.

– Що там унизу? - Запитав Зак у Еліс, просовуючи ноги у вікно.

- Стіл, - відгукнулася вона. - Почекай секунду.

До нього долинув шарудіння, щось упало на підлогу, а потім засвітилося світло. Друзі побачили, що внизу знаходиться склад, набитий залізними столами, шафами та стосами газет.

Зак відштовхнувся від стіни і зістрибнув на підлогу, подалі від столу, який зачепила Еліс. Навколо валялися газети, а одна настільна лампа звисала зі столу, бовтаючись на шнурі. Зак приземлився поряд із високою шафою і ледь не перекинув її, намагаючись утриматися на ногах.

– Ух ти, що це таке? - Запитав він, обходячи кімнату. Поруч із лампами лежали стоси книжок та старих чорно-білих фотографій міста у чорних рамках, на яких були таблички з гравіюванням. Поруч із дальньою стіною розташувалася книжкова шафа, одна з полиць якої була обставлена старовинною порцеляною.

У нього голова йшла кругом від свідомості, що вони залізли кудись потай. Таке ж почуття охопило його на човні. Це справжня пригода в дусі Вільяма та Леді Джей!

- Гей, візьміть Елеонору! - крикнула Поппі, втискаючись у вікно і простягаючи ляльку.

Він узяв у неї Королеву і поклав на шафу. Лялька осудливо спостерігала за ним, поки він допомагав Поппі спуститися. Кода вона опинилася всередині, до кімнати увірвався порив холодного вітру, розкидавши по підлозі газети.

– Ми не зможемо зачинити вікно без сходів, – сказала Еліс. – Воно надто високо.

- Ми ненадовго, - відповіла Поппі, забираючи Королеву і прямуючи до дверей.

Зак легенько стукнув Еліс кулаком у плече, коли вони пішли за Поппі.

- Сподіваюся, ти не грабуватимеш це місце, а, Джей?

- Подивимося, що знайдеться нагорі, - відповіла вона з усмішкою, і вони рушили в темний коридор.

У бібліотечному підвалі було тепло, пахло деревом та старими газетами. Зак з полегшенням зітхнув. Йому здалося, що він може нарешті розслабитися вперше з того моменту, як вони сіли в автобус. Тут було тепло й затишно, за ними ніхто не гнався, їм не загрожували зайві питання, як у кафе чи за обідом, боротьба за життя у воді біля човна, що перекинувся, теж залишилася позаду.

І тут було стільки всього цікавого! Друзі пройшли зал для конференцій, туалети, ще два склади. Коли вони пробігали повз шафу, де була виставлена колекція порцеляни, посуд у ній тихенько і мелодійно побрязкував.

Потім вони вибігли сходами вгору і виявили зал, увінчаний склепінною стелею, з металевими поручнями та мармуровою підлогою. Табличка на стіні свідчила, що хтось Карнегі був відомим філантропом, який народився в злиденній родині в маленькому шотландському містечку, розбагатів на виробництві сталі і, крім інших добрих діянь, жертвував гроші на будівництво бібліотек на Східному узбережжі. З фотографії на них дивився злий старий з бородою.

Заку він не здався людиною, яка любила читати, але, мабуть, це враження було оманливе, коли він побудував стільки бібліотек.

- Гей, - гукнула зверху Поппі. Там був круглий балкон, з якого відкривався краєвид на стійку інформації на першому поверсі. - Подивися!

Він усміхнувся і, вмить забувши про старого, кинувся вгору сходами.

Є щось особливе в тому, коли ти один у порожній будівлі. Можна бігати сходами, звисати з балкона і кричати так, щоб крик луною відбивався від стін.

Зак, Поппі та Еліс мчали коридором, пробігаючи великі зали, і непомітно для себе почали грати. Не в стару гру, яка все ще була під заборонаю, а в нову, хоча те, що Еліс і Зак грали у своїх старих персонажів, допомогло їм легко перетворитися на нових. Спочатку Поппі і Зак прикидалися, ніби вони чудовиськи, що ховаються в бібліотеці, а Еліс була мисливцем і прийшла їх знищити. Певний час вона переслідувала їх, намагаючись вбити поодиноці, але потім вони об'єдналися і самі накинулися на неї, погрожуючи перетворити на чудовисько.

Вони зняли черевики і ковзали по підлозі в шкарпетках, ховалися за полицями і каталися в візках для книг, оголошуючи будівлю своїми криками.

Коли ця гра їм набридла, вони спустилися вниз і почали ритися в ящиках конторки за інформаційною стійкою. Крім олівців, ручок, флешки та купи резинок вони знайшли пару срібних сережок кільцями, детектив з відірваною обкладинкою та гумку у вигляді клавіші delete. Зак навіть подзвонив на пристань і повідомив, де шукати викрадений човен.

Еліс знайшла маленьку кухоньку. На ній виявився кавник, чай у пакетиках, цукор, ледь розпочата упаковка печива та холодильник, у якому лежали п'ять яблук, що зів'яли, знежирений йогурт і засохлий шматок сиру. На столику, обставленому чотирма складними стільцями, лежали роздруківки книг, що ще не вийшли, надісланих на рецензію.

– Тільки подивіться! - вигукнула Поппі, знайшовши книжку, на яку вони чекали і яка мала вийти лише за кілька місяців.

– І нікого не буде до понеділка! - Підхопив Зак, сідаючи на стілець і потягаючись, а потім кинув свою мокру куртку на стіл. – Можна поспати тут сьогодні вночі. Тут тепло та сухо, це буде здорово.

Еліс хихикнула. Він дивився в стелю з дурною усмішкою.

– Нам ще треба знайти цвинтар, не забули? - Поппі підвелася, і весь веселий настрої злетів з неї. - Нема коли розсиджуватися.

Все диво від гри в порожній бібліотеці розвіялося. Еліс підібгала губи, проводжаючи поглядом Поппі, що пройшла до головної зали. Їхня ворожнеча не закінчилася.

Зак зітхнув. Йому не хотілося покидати теплу будівлю. До того ж зараз, коли кінець пригоди був уже такий близький, йому не хотілося, щоб воно закінчувалося. Він боявся прийти на цвинтар і виявити, що насправді жодних чудес не буває. Приємніше бігати бібліотекою, забувши про похорон Королеви до ранку.

Еліс, насупившись, дивилася вслід Поппі.

Зак підвівся і заходився ходити по кімнаті.

– Вам треба помиритись. Ви ж друзі. Не можна просто не розмовляти або розмовляти так дивно, ніби ви не спілкуєтесь.

Еліс похитала головою.

- Ти не розумієш. Для Поппі все просто. Вона втямила собі в голову цю пригоду. І ти чи з нею, чи проти неї. З нею у всьому так.

– Не думаю, що для неї все так просто, – заперечив Зак.

Еліс зітхнула.

– Якщо вона хоче залишитись друзями, могла б так і сказати. Я розумію, що ця пригода для неї дуже важлива, але іноді мені здається, що тепер на все інше їй просто начхати.

Зак знову зітхнув і відчинив двері до головної зали бібліотеки.

Він виявив Поппі за довгим столом, на якому вона розклала кілька карт, атлас та путівник. Вона стояла на стільці, роздивляючись їх. Королева лежала поряд на столі.

– Знайшла? - Запитав Зак.

Поппі злякано обернулася. Мабуть, вона не чула, як він увійшов.

- Ось, - відповіла вона, залазячи на стіл і підходячи до однієї з карток. Потім опустила на коліна і тицьнула пальцем у карту. - Цвинтар Спрінг-Гроув.

- Ти впевнена? - Запитала Еліс, і тепер уже Зак підстрибнув від несподіванки. Він не думав, що вона піде за ним.

— Уві сні я його не бачила, але, здається, це той самий цвинтар, — відповіла Поппі. - Треба піти сьогодні ж. Там, напевно, є ліхтарі, і місяць уже повний. Думаю, ми зможемо знайти могилу навіть без ліхтарика.

І тоді все скінчиться. Обіцяю.

Еліс закотила очі.

- Я зроблю копії з карт, - запропонувала Поппі.

– Добре, – сказав Зак. - Знайдіть мене, коли треба буде йти. - Він узяв книгу з історії міста, яку Поппі, мабуть, витягла з полиці, і пішов до банкетки в секції з книгами з мистецтва.

Зак ліг на неї і почав гортати книгу, знайшовши розділ, присвячений місцевому фольклору. Там не було жодних згадок про Елеонору Керчнера або про ляльку, зате була розповідь про дівчинку-примару, яку бачили біля шлюзу на річці, і маленького хлопчика, який повісився. А ще була історія про дівчину, яку наречений покинув напередодні весілля і яку за кілька тижнів знайшли мертвою у весільній сукні. У легенді йшлося про те, що її вибілений часом скелет бачили серед машин на дорозі і що він хапав людей. Заку набридла книга. Тоді він почав відривати і розсовувати між сторінками книги смужки паперу, де писав усілякі зашифровані слова.

Через деякий час він почув тихий шепіт і сподівався, що Поппі та Еліс нарешті вирішили помиритися. Зак подумав, що було б непогано трохи подрімати.

Зрештою вони мали викопати могилу. А копатимуть вони ножицями, палицями – чим доведеться, тим, що зможуть знайти. Це буде не так просто. Але в них все вийде, у цьому Зак не вагався. Тільки спочатку треба трохи відпочити. Він ліг на бік, підклавши руку під голову.

Йому наснилося, що він лежить на лужку і бачить перед собою великий будинок. Його ноги не рухалися, і зі зором щось сталося. В очах темніло, але він встиг побачити, що довкола розкидані уламки розбитих порцелянових ляльок. Потім пролунав голос, і він зрозумів, що це каже батько Елеонори.

- Вона схожа на одну з них. На зламану ляльку.

Коли Зак прокинувся, над ним стояла незнайома жінка і дивилася на нього. Здавалося, вона була готова закричати, але Зак випередив її.

Розділ 14

Жінка злякано підняла свої тонкі руки, наче прийняла його за грабіжника. Зак став на карачки, а потім перевалився за спинку банкетки. Жінка витріщилася на нього, по-совиному моргаючи з-за окулярів у яскраво-зеленій оправі. Вона виглядала ровесницею його матері, і у неї було коротке кучеряве волосся, пофарбоване в яскраво-рожевий колір.

З вікон за її спиною лилося сонячне світло, отже, вже настав ранок неділі. Він проспав усю ніч.

Зак озирнувся на всі боки і побачив дівчаток. Вони спали на сусідній банкетці і тепер прокидалися.

Поппі сіла.

- Хто ви? - Запитав Зак жінку.

– Я тут працюю, – відповіла вона. – Бібліотекарем. Я як завжди зайшла у вихідні, щоб посидіти над замовленнями на нові книги. Мені простіше працювати, коли начальство не стоїть над душою. А ви не хочете розповісти, що ви тут троє робите? Ви що, самі? Я чула якісь звуки знизу.

– М-м-м, – простягнув Зак. Він все ще не відійшов від сну і не міг вигадати, що відповісти.

- Окрім нас, тут більше нікого немає, - відповіла Еліс, протираючи очі. – Ми не зачинили вікно, мабуть, це просто вітер.

Бібліотекарка уважно розглядала їх.

– Скажіть спасибі, що я одразу не викликала поліцію. Скільки вам років?

Зак уже майже зовсім прокинувся, і до нього, нарешті, почало доходити, які у них неприємності.

– Дванадцять, – сказав він.

Вона повернулася до Еліс та Поппі.

– А батьки знають, де ви?

Еліс знизала плечима.

– Гарзд, пішли до кабінету та зателефонуємо їм. Сподіваюся, ви не розгромили бібліотеку, бо тоді мені таки доведеться викликати поліцію.

- Ми нічого тут не чіпали, - відповіла Поппі. – Самі подивіться. Ми говоримо правду, тому просто відпустіть нас, будь ласка.

- Ні, ми повинні зателефонувати. Або вашим батькам, – відрізала бібліотекарка, – чи до поліції.

Зака затрясло. Він прикидав, чи зможуть вони втекти. Якщо всім разом кинутися до дверей, він був упевнений, що вони зможуть вислизнути. Еліс зняла черевики, але, можливо, вона встигне схопити їх. І ще ніде не було видно ляльки. Поппі не тримала її на руках, як завжди. Зак згадав, як прокинувся в лісі і не виявив Королеву там, де

бачив перед сном. Однак, оглянувши кімнату, не виявив жодного розору. Банкетки не були розпороті, а набивання та їжа не були всюди розкидані.

Але поки він розмірковував, шанс було втрачено. Жінка жестом веліла їм іти слідом, а Заку ніяк не вдавалося зловити погляд подруг. Він хотів рвонутися до виходу, але сумнівався, що вони здогадаються наслідувати його.

– Пішли на кухню, я зроблю вам чаю, – сказала бібліотекарка. - Мені здається, гаряче вам не завадить.

Вони попленталися за нею на кухню. Мабуть, вони мали дуже пошарпаний вигляд, адже вони не змінювали одяг ось уже другий день. Котячі вушка на толстовці Еліс поникли, на щоці у Поппі виднівся слід від чорнила. Зак задумався, чи не прийняла їх бібліотекарка за безпритульних. А якщо сказати їй, що вони бездомні, може вона їх відпустить?

На півдорозі до кухні Поппі зупинилася.

- Стійте, а де Корольова? – у її голосі чулася паніка.

- А ти не знаєш? - Запитав Зак. Він знову озирнувся, ніби сподіваючись, що лялька з'явиться звідкись.

Бібліотекарка підвела брови, чекаючи пояснень.

– Лялька, – сказав Зак. - Антикварна. Напевно, Поппі впустила її десь.

- Коли ти бачила її востаннє? - Запитала Еліс у Поппі.

- Я взяла її з собою на банкетку, - відповіла вона. - Точно пам'ятаю. Вона лежала поряд зі мною, коли я засинала.

– А раніше вона лежала на столі. Коли ти розглядала карти, – втрутився Зак. – Може, ти її забула...

– Я бачила ляльку, – перервала його Еліс, – коли ми лягали спати. - Хтось підвівся і переклав її.

Поппі попрямувала на пошуки, але бібліотекарка взяла її за руку.

- Ви всі троє, - почала вона з підкресленою твердістю, - йдете на кухню, а потім ми шукатимемо зниклу ляльку і дзвонитимемо вашим батькам. Бібліотеку закрито. Якщо лялька тут, ми знайдемо її. Нікуди вона не втече. А поки що пішли.

Зак сподівався, що лялька справді нікуди не втече.

Вони посідали на складні стільці за столом, доки жінка включала електричний чайник. Вона покопалась у шафі і знайшла упаковку печива, відкрила її та поставила перед ними на стіл.

- Мене звать Катерина Рос, - сказала вона. - Можете кликати мене міс Катерина. Чи не Кетті - Катерина.

- Я Поппі, - сказала Поппі. - Поппі Белл. А це Еліс Мегні та Закарі Барлоу.

- Які звучні імена, - сказала бібліотекар, дістаючи з шафи кухлі. Чайник уже скипів; вона поклала в кружки чайні пакетики і залила окропом. Від кухлів злетіла пара, дихнуло заспокійливим ароматом чаю.

- Молоко немає, але цукор на столі. А тепер я зателефоную директору і розповім про все. Двері я зачиню, але скоро повернуся. Так що якщо надумаете в туалет, я відведу вас, щойно прийду.

І вона пішла, залишивши хлопців одних, але замкнувши, як і обіцяла, за собою двері.

Зак не уявляв, як вибратися з кухні і де шукати Королеву. Як вони завершать свою місію, якщо їх відправлять додому? Вони будуть навіки зганьблені. Думка, що доведеться зупинитися тепер, коли вони майже дісталися мети, мучила Зака. Якби вони вирушили на цвинтар учора ввечері, якби він не полінувався, вони б уже виконали своє завдання.

Поппі мовчала, дивлячись у свій кухоль. Потім вона раптом витерла очі тильною стороною долоні.

- Вибачте мені, - сказала вона.

Еліс зітхнула.

- Ти не винна, це я влізла до бібліотеки.

– А я заснув, – сказав Зак. - Ти нагадала нам, що треба йти, Поппі, так що ти не винна...

- Я не про це, - перебила його Поппі. – Я думала, що у нас все вийде, що у нас буде справжня спільна пригода і ми зможемо залишитись друзями. Але я бачу, як ви міняєтесь. - Вона повернулася до Зака. - Ти будеш тусити зі своїми друзями з команди і зустрінатись із дівчатами з групи підтримки, і думати забудеш, як грав у ігри. А ти...

– Вона обернулася до Еліс. – Твоя голова буде забита хлопчиками та шкільними спектаклями. Ви наче все забуваєте. Забуваєте, хто ви такі. Я сподівалася, що ця пригода нагадає вам про це. І мені шкода, бо це не спрацювало. Нерозумно вийшло.

- Це не справедливо! – сказала Еліс.

- Так, і я нічого не забув! – підхопив Зак. Поппі говорила як його батько. Він не хотів забувати або дорослішати, йому хотілося, щоб усі навколо перестали говорити про це як щось неминуче. Начебто це станеться незалежно від його бажань.

Еліс закотила очі.

– Ми ж не перетворилися на зомбі лише тому, що нам подобається щось ще, крім того, що любиш ти.

- Ні, ти маєш рацію, - почала Поппі, кажучи все швидше і голосніше, ніби боялася, що її переб'ють і вона не встигне домовити. - Це не справедливо. У нас була гра, і вона була для нас важливою. І мене бісить, що ви можете просто піти і забрати з собою частину моєї історії. І вам абсолютно наплювати. Мене бісить, що ви можете займатися чимось іншим, а я не можу. Мене бісить, що ви готові кинути мене. Усі називають це дорослішанням, але це схоже на смерть. Начебто ви перестали бути собою і скоро прийде моя черга.

Зак та Еліс замовкли.

Перш ніж вони встигли щось відповісти, відчинилися двері, і увійшла міс Катерина. Її окуляри висіли на шийі на довгому ланцюжку. Вона виглядала схвильованою.

- Так, - сказала вона, - директор попросила передати, що якщо у вас вдома не все гаразд, ми можемо зателефонувати в соціальну службу, а не вашим батькам.

Відповіддю була тиша.

– Думаю, це означає, що ми дотримуємось початкового плану. - Вона покидала сама собі, і її кучері затанцювали в такт. – То хто хоче першим зателефонувати додому? Еліс підвелася.

– Давайте я. Бабуся, мабуть, уже хвилюється.

- Ти впевнена? - Запитала Поппі. - Якщо хочеш, я подзвоню першою.

Еліс кинула на неї сердитий погляд.

- Ні, не варто. Не треба робити мені послуг.

Коли Еліс і бібліотекарка пішли, Зак взявся за чай із печивом. Він механічно пережовував і ковтав його, не відчуваючи смаку.

- Ти сердися на мене? - Запитала Поппі.

– Ні, – відповів Зак. Потім додав, подумавши: - Небагато.

- Думаєш, їй дуже потрапить? - Запитала Поппі.

- Думаю, так, - відповів він, опускаючи голову на руки.

Поппі скрючилася на стільці, як Зак поклав голову на руки. Вони так довго дружать, подумалося йому, що навіть жести у них схожі. А потім він згадував, як вони познайомилися багато років тому.

Зак задумався про слова Поппі, про те, що вони дорослішають і перестають бути самими собою.

Задумався, як це буде, якщо Еліс покарають і вони більше ніколи її не побачать. Як буде жахливо, якщо Еліс із Поппі так і не помиряться.

Він думав про те, що скажуть мама з татом, коли він зателефонує і що їм відповідь.

Він думав про історію. Про тих, які вони вигадали і в які грали. І про тих, які вже ніколи не зіграють.

Поки він роздумував про все це, відчинилися двері, і увійшла Еліс. Вона була вже в черевиках і виглядала засмученою.

- Гаразд, Поппі, - сказала міс Катерина. - Твоя черга.

Поппі підвелася і вийшла, кинувши на них прощальний погляд через плече.

- Як все пройшло? - Помовчавши, запитав Зак у Еліс. Вона грала вимикачем на електричному чайнику, піднімаючи та опускаючи його. Здавалося, вона пішла у свої думки.

- Ну, - почала вона. – Дивно. Там була моя тітка Лінда. Бабуся їй зателефонувала. Вона збиралася їхати шукати мене ще вчора, коли я не прийшла додому, але погано бачить у темряві. Вона сердилась, але... у неї був якийсь дивний голос. Наче вона вперше зрозуміла, що постаріла.

- Думаєш, тепер тебе запруть удома на все життя? - Запитав Зак.

– Ага, – відповіла Еліс. - На віки вічні. І цього разу тітка Лінда буде на боці бабусі.

Заку не подобалася перспектива більше ніколи не бачити Еліс.

– Отже, якщо я запрошу тебе сходити зі мною в кіно... – випалив він, боячись передумати.

Вона сперлася на спинку стільця і подивилася на нього, посміхнувшись краєм рота.

– А ти запрошуєш?

- Ага, - сказав він, витираючи об джинси раптово спітнілі долоні. - То ти б пішла?

- Так, - сказала вона швидко, не дивлячись на нього. Він подумав, що їй, мабуть, так само ніяково, як йому самому. Він був задоволений тим, що запитав і що вона погодилася. Але все одно тішився, що найближчим часом її не випустять із дому, тож це станеться ще не скоро.

Відчинилися двері, і вони обоє підстрибнули від несподіванки. Увійшла Поппі і плюхнулася на стілець.

Вона виглядала навіть більш засмученою, ніж Еліс.

- Все добре? - Запитав Зак.

- Мене треба буде підвезти, - пробурмотіла Поппі, знову кладучи голову на руки.

– Що? - Запитала Еліс.

- Я не додзвонилася до тата, а мама працює допізна. Вона попросила, щоб хтось із ваших батьків довів мене додому.

Міс Катерина підлила їй у чашку окропу.

- Закарі, твоя черга.

Він підвівся і поплентався до дверей. Біля виходу він обернувся і глянув на Поппі. Еліс стояла поряд з нею, поклавши руку їй на плече. І цієї миті він зрозумів, що не готовий повернутися, не закінчивши місію. Він хотів, щоб вони завершили цю пригоду так, як задумала Поппі, – усі разом.

Він подивився, як бібліотекарка зачиняє двері кухні, потім пішов за нею через бібліотеку до кабінету на третьому поверсі. Там був невеликий стіл, на якому лежали екземпляри книг, надісланих на рецензію, та ручки. Перед столом стояв складний стілець із м'яким сидінням, а за ним – офісний на коліщатках.

– Сідай, – сказала бібліотекарка, сідаючи за стіл. Вона підсунула до нього телефон. - Набери номер, але спочатку я сама поговорю з твоїми батьками. Я скажу їм, де ти, а потім передам тобі слухавку. Коли говоритимеш із ними, я вийду, якщо не захочеш, щоб я залишилася, добре?

Він кивнув головою.

Він нагадав собі, що йому начхати, якщо батьки засмутяться. Він усе ще сердився на батька за те, що він зробив, і на матір за те, що її так мало хвилювало. Якщо пам'ятати про це, його не засмутить розмова з батьками, хоч би що вони йому сказали.

Йому просто начхати.

Він витер долоні об джинси, сподіваючись, що його підхід спрацює. Потім набрав свій номер і передав слухавку бібліотекарці.

Вона пояснила, що «виявила Зака сплячим у бібліотеці Карнегі в Іст-Ліверпулі, так, в Іст-Ліверпулі, Огайо, так, з ним все гаразд, з ним дві дівчинки, з ними теж все гаразд». Вона дала адресу бібліотеки та підказала, як знайти будівлю.

Потім передала трубку Заку.

Зак повільно підніс її до вуха, і міс Катерина вийшла з кабінету, прикривши за собою двері.

– Мам? – сказав Зак.

- Це я, - відповів батько. - З тобою все гаразд?

У Зака забилося серце.

- Так, як вона сказала, зі мною все гаразд.

— Я не хотів, щоб ти тікав із дому, — тихо промовив батько.

Зак припускав, що він почне кричати, а потім повісить люльку, але, схоже, той не сердився. Зак не міг зрозуміти чому, але, мабуть, батько був наляканий.

– Я й не збирався, – відповів він. – У мене пригода. Коли воно закінчиться, я повернусь додому.

Вимовивши слова вголос, Зак зрозумів, що це правда. Він би повернувся. Просто йому треба було побути далеко від дому.

На іншому кінці повисла тиша, наче батько підбирав слова.

- А ця пригода, - нарешті нерішуче спитав він, - вона вже закінчилася?

– Поки що ні, – сказав Зак. - Спочатку мені здавалося, що так, але тепер я передумав.

– Ми зараз сядемо в машину і за дві з половиною години приїдемо. Як ти думаєш, чи встигнеш закінчити до цього часу?

- Не знаю.

- Мама так хвилювалася! Хочеш поговорити з нею?

Заку хотілося сказати, що все добре, що з ним усе гаразд, але не хотілося чути її засмучений голос.

- Ні, - сказав він, помовчавши. - Побачимося, коли ви за мною приїдете.

Батько тяжко зітхнув.

– Знаєш, я тебе не розумію.

- І не треба, - Заку хотілося закінчити розмову до того, як хтось із них скаже щось погане.

– Але хочу, – сказав батько.

Зак хмикнув.

На іншому кінці знову надовго замовкли.

- Мені це не надто вдається, але навіть якщо я не завжди все розумію, а твоя мама каже, що я не вмію з тобою розмовляти, я хотів сказати тобі, що обдумав те, як вчинив із твоїми іграшками. То був поганий вчинок. Я виріс таким і не хочу, щоб з тобою сталося те саме.

Зак мовчав. Він ніколи не чув від батька нічого подібного.

– Коли я бачив, як ти граєш у ляльки, то уявляв собі, як тебе дражнять у школі. Я думав, що тобі треба бути жорсткішим, але зрозумів, що не можна захистити когось, завдаючи йому болю.

– Ага, – відповів Зак. Більше йому нічого не спадало на думку. Він і уявити не міг, що його батько думає про щось подібне. Злість покинула Зака, і він став крихким, як порцелянова чашка.

- Скоро побачимося, - сказав батько. – Удачі з пригодою. - Здавалося, йому незвично говорити такі слова, але він все ж таки вимовив їх.

— Поки що, тату, — сказав Зак і повісив слухавку.

Він ще якийсь час посидів у кабінеті, переводячи подих. Щось змінилося, щось глобальне; і йому хотілося побути одному, щоб прийняти те, що сталося. Потім Зак підвівся і вийшов з кабінету.

Розділ 15

Міс Катерина розбирала книги на полицях і складала дехто в візок, коли Зак вийшов із кабінету. Її рожеве волосся нагадало йому яскраву синтетичну гриву пластикової конячки.

- Все добре? - Запитала вона.

- Вони приїдуть, - відповів Зак, намагаючись забути про дивні слова, сказані батьком.

- Ви не бачили ляльки Поппі?

Жінка похитала головою.

- Я подивилася на столі, де ви розклали карти. Біля нього нічого немає. Хочеш сам подивитися?

Зак кивнув і пішов за нею. Тільки зараз він уперше побачив її туфлі – яскраво-жовті, з бантиками. Міс Катерина була незвичайним бібліотекарем, якого йому доводилося бачити.

Та й взагалі найнезвичайнішим дорослим.

Зак подивився під банкеткою, на якій спали дівчатка, потім під своєю – врешті-решт минулого разу лялька виявилася поряд з ним. Він став на коліна, холодіючи при думці, що знайде її прямо там, де він спав, що вона могла дотягнутися до нього своїми крихітними порцеляновими рученятами і стягнути вниз. Проте ляльки там не було.

Під столом Королеви він також не знайшов. Її не було ні на стільцях, ні на килимі. Її не було ніде.

А ще Зак не відчував її присутності, не відчував, що вона, як завжди, стежить за ним звідкись із кута кімнати, як стежила з шафи у вітальні Поппі.

Поки він шукав, міс Катерина почала збирати книги та карти, які Поппі залишила на столі минулого вечора.

- Що ви, хлопці, шукали? - Запитала бібліотекар, насупившись. Зак розумів, що міс Катерина не зрозуміє цієї історії з лялькою. Він навіть не був упевнений, що вона взагалі повірила у її існування.

А якщо так цікаво, що, на її думку, він шукає?

Він знизав плечима.

- Нічого особливого.

– Схоже, ви шукали інформацію про місцевий цвинтар, – делікатно продовжила міс Катерина. - Спрінг-Гроув? Я бачила ксерокопії з поясненнями, як дістатися. Навіщо вам цвинтар Спрінг-Гроув? Можеш довіритися мені, Заку, обіцяю, що намагатимусь зрозуміти.

- Ви колись чули історію про дівчинку, яка зістрибнула з даху і стала примарою? – Б*ючи ніжку столу, Зак сумнівався, чи можна довіряти цій жінці. Йому хотілося розповісти їй правду, але він розумів, що вона не повірить, якщо він розповість їй усе.

– Це сталося за таємничих обставин. Може, чули ім'я Елеонора Керchner?

Міс Катерина похитала головою.

– Єдина людина на прізвище Керchner, про яку я чула, – талановитий гончар із місцевої порцелянової фабрики. У нас унизу навіть є виставка його робіт, наданих музеєм. З ним сталася якась погана історія, але про Елеонору Керchner я нічого не знаю.

Отже, все-таки існувала людина, з якою сталася якась погана історія.

– Внизу? - Зак пішов був до дверей зали, але міс Катерина кашлянула.

- Не варто, - сказала вона. - Я дозволила тобі пошукати тут, але цього достатньо. Ходімо.

Зак пригадав, що бачив у підвалі шафу біля стіни, де були виставлені порцелянові вази. Він пробіг повз, навіть на них не глянувши, а тепер розумів, що пропустив щось важливе, і йому до смерті хотілося дізнатися, що. Треба пробратися до підвалу. Його серце забилося частіше, окрилене надією. Може, там таїться секрет?.. І нехай він не допоможе їм закінчити пригоду, але доведе, що все це правда – що привиди насправді є затишними.

Він продовжував розмірковувати про це на шляху до кухні. Бібліотекарка відчинила двері. Дівчата сиділи на протилежних кінцях столу, і в обох на обличчях завмер тривожний вираз

— Я піду зателефоную директоріві, — сказала міс Катерина з широкою, але трохи натягнутою посмішкою, — скажу їй, що все гаразд. Потім ми щось придумаємо з обідом. Вже майже опівдні.

– Дякую, – тихо сказала Еліс.

- Спасибі, - луною відгукнулися Поппі та Зак.

Бібліотекарка пішла, і Зак почекав, поки не почув поворот ключа в замковій свердловині. Потім він уперся обома долонями в стіл, ніби збирався вимовити промову.

- Ну, гаразд, - почав він, переводячи погляд з Поппі на Еліс. – Нам потрібний план. Нам треба вибратися з цієї кімнати, доки не повернеться бібліотекарка.

Еліс підвелася. Її обличчя одночасно виражало замішання та надію.

- Але як?

- Це не має значення, - сказала Поппі, не рухаючись зі свого місця. – Королеви більше нема. Навіть якщо нам вдасться звідси вибратися, хоча я не уявляю як, ми не зможемо закінчити нашу місію без неї.

– Ми знайдемо її, – сказав Зак. - Я шукав біля того місця, де ми спали, її там нема. Але це не важливо. Ми її знайдемо. Ми зможемо. Ти впевнена, що не залишила її ще десь?

Поппі похитала головою. Заку здалося, що після того, як вона зізналася їм у своїх страхах, те, що надавало їй сил рухатися далі, зникло. А може, це через те, що загубилася Корольова. Як би там не було, такої похилої він Поппі ніколи не бачив.

– Ні. Коли я сиділа на бенкетці, вона була зі мною. Я боялася, що розчавлю її уві сні, вона ж така тендітна, тому поклала її на підлогу. Але я тримала її рукою. Якби хтось забрав її, я знала б.

- Жах яка, - сказала Еліс. – Що відбувається між тобою та Корольовою? Ти завжди її притискаєш до себе, не випускаєш із рук. Невже тобі не здається, що вся ця історія з лялькою з людських кісток досить моторошна?

Поппі похмуро глянула на неї.

- Я не в тому сенсі, - відповіла Еліс, - що ти дивна. Просто ти впевнена, що вона не впливає на тебе? Чи не змушує тебе робити те, що хоче?

— То тепер ти повірила, що привиди існують? - пирхнула Поппі.

– Ми знайдемо Королеву, – наполегливо втрутився Зак, доки вони не почали знову сваритися. - Але спочатку нам треба придумати, як вибратися з цієї кімнати. І ми виберемося. Зараз я зосереджуся, і мені на думку обов'язково спаде чудова ідея. - Він притулився до стіни, схрестивши руки на грудях. Можна було сказати міс Катерині, що їм хочеться до туалету, а потім вилізти через вікно. Але міс Катерина, напевно, не дозволить їм вийти всім разом. І ще вікна у підвалі надто високі. Коли вони залазили всередину, їм довелося стрибати. До того ж Зак не був упевнений, що у жіночому туалеті взагалі є вікно. Еліс дивилася в стелю. Потім залізла на один із складних стільців, а з нього на стіл.

- Що ти робиш? - Запитала Поппі.

Еліс встала навшпиньки і штовхнула одну з панелей на стелі. Та підвелася, а під нею опинилися металеві ґрати. За ґратами нічого не можна було розгледіти.

- У мене є ідея, - сказала Еліс. - Дивіться, яка низька тут стеля, а ручка на дверях зовсім нова і блискуча.

- І що? - Запитав Зак, підходячи до столу.

- Сама будівля стара, а тут все нове. Цю кімнату нещодавно відремонтували, і, можу посперечатися, між цією низькою стелею і старою навісною є щось на кшталт вентиляційної шахти, по якій можна пролізти в іншу кімнату.

– І ти хочеш залізти до шахти? - Запитав Зак.

– Потримайте стіл, а я спробую, – відповіла Еліс. – Це має бути не складніше, ніж лазити сходами на дитячому майданчику.

Зак захоплено дивився на неї.

- Думаєш, це спрацює? - Запитав він.

Еліс глянула на нього.

– У кіно завжди виходить. - Вона підстрибнула, вчепилася за металевий каркас і з легкістю підтяглася, наче довго вправлялася на фізкультурі.

- Навіть якщо тобі вдасться вилізти з того боку, - сказала Поппі, - двері все одно замкнені.

Зак посміхнувся.

- Ні, міс Катерина залишає ключ у замку. Якщо Еліс вдасться вилізти, вона зможе відчинити двері!

– Хм-м-м... – пролунав зверху голос Еліс. – Щось я не бачу вентиляційної шахти.

- Може, її просто немає, - сказала Поппі. - Спускайся.

Потім вони почули брязкіт металу, зойк, знову брязкіт. Зак сподівався, що в кабінеті міс Катерини звуконепроникні стіни. Потім брязкіт припинився, і почувся стукіт, ніби хтось зістрибнув на підлогу.

Поппі глянула на Зака, і в її очах засвітилася надія. Зак посміхнувся їй.

А потім двері відчинилися, і з іншого боку вони побачили Еліс. Вона тяжко дихала.

- Ходімо, - сказала вона. – Швидше.

– Гарзд, – сказав Зак. – Ось наш план. Ми йдемо шукати Королеву. Я шукаю у підвалі. Поппі, ти пройди тими місцями, де була. Елісе, ти шукай на книжкових полицях. Зустрічаємося з того боку бібліотеки, яка ближча до виходу. Домовились?

- А що, коли ми її не знайдемо? - Запитала Еліс.

- Повинні знайти, - відповіла Поппі.

– Оскільки ми розділимося, то не дізнаємось, кому з нас пощастило. Тому треба обійти все максимально, а потім зустрітися. - Міс Катерина могла повернутися дуже скоро. Можливо, вона вийшла, щоб купити їм обіцяний обід, але все одно часу вони залишалися небагато. Діяти треба було швидко. – Побачимося за десять хвилин!

Поппі кивнула і попрямувала до банкетів. Еліс відсалютувала і пішла до стелажів із книгами.

Зак спустився вниз сходами в підвал. Він відчував докори совісті, бо підозрював, що Корольова може знайтися саме там. Але піти туди він вирішив не лише через ляльку: йому хотілося почитати про гончаря на прізвище Керчнер, того, що робив порцелянові вази. Зак хотів дізнатися, чи не родич він Елеонори.

У підвалі було тихо, тільки вітер свистів у відчиненому вікні. У коридорі було темно, і Зак зрозумів, чому не звернув уваги на виставку порцеляни – вітрина не була освітлена. Він пішов уздовж стіни, намацав вимикач і запалив світло. Раптом виставлена у вітрині порцеляна ожила. Вироби були такі тонкі, що здавались майже прозорими. І чого там тільки не було! Чайники, прикрашені гірляндами крихтних квітів, підставки для яєць, розписані церквами з вікнами з тонюсенької золотої фольги, вази з крученими ручками та візерунками у вигляді квітучої вишні. Здавалося, фарфор світиться зсередини, такою тонкою була робота.

Вони точно були схожі на ті вироби з порцеляни, які Зак бачив у своєму сні про Елеонору, тільки реальні були без будь-яких вад.

У центрі стояла табличка із чорно-білою фотографією, на якій був зображений суворий чоловік на березі річки. Табличка говорила:

«Незважаючи на успіх американських гончарів в Іст-Ліверпулі наприкінці століття, їх вироби все одно не могли перевершити вироби європейських майстрів. З патріотичних міркувань та з бажання здобути перемогу у цьому змаганні на фарфоровому заводі Вілкінсон-Кларк вирішили створити щось унікальне – виготовити такий тонкий фарфор, щоб не лише зрівнятися, а й перевершити всіх у світі. Американським гончарям хотілося звести фарфор у ранг мистецтва. В результаті

творчого союзу двох людей – Філіпа Даулінга та Лукаса Керчнера з'явилася порцеляна “орхідея”. Даулінг був техніком, спеціалістом у галузі виготовлення глини. Майстер з великим досвідом, він зумів винайти склад такий тонкий, але водночас міцний, що його можна було пустити у виробництво. Фарфор був надзвичайно міцним завдяки значному вмісту обпалених кісток худоби, оброблених за дуже високої температури» ерчнер був художником. Говорили, що з ним важко працювати, що він часто кричить на своїх підлеглих та звинувачує їх у шпигунстві. Але він також був генієм, здатним виготовляти з глини шедеври. Його тверда рука, невгамовна уява і натхнення різними джерелами (серед них ар-нуво, мавританський, перський та індійський стилі, а також англійська та німецька порцеляна його дитинства) допомогли йому створити вироби з порцеляни “орхідея”, унікальні, тонші за будь-які інші вироби, коли-небудь виготовлені в Іст-Ліверпулі. Керчнер працював цілодобово, як одержимий, не дозволяючи пускати у продаж вироби, які не здавалися йому доскональними.

Порцеляна “орхідея” миттєво завоювала серця поціновувачів. Він був представлений на Всесвітньому ярмарку в Чикаго, де отримав численні призи та потряс усю спільноту. Від колекціонерів відразу почали надходити замовлення. Навіть дружина президента замовила собі такий набір. Але, незважаючи на потік замовлень, виявилось, що випускати порцеляну “орхідея” нерентабельно. Кожне замовлення вироблялося надто довго, багато виробів гинули у печах, створених для випалу міцнішої порцеляни. Вироби також не витримували транспортування. Кожен проданий виріб припадало п'ятнадцять розбитих чи визнаних непридатними. Однак, незважаючи на фінансові витрати, пов'язані з виробництвом "орхідеї", гордість власників заводу Вілкінсон-Кларк не дозволяла їм від нього відмовитися.

Але пролунала трагедія. Рано восени 1895 року зникла дочка Лукаса Керчнера. Співчуття незабаром змінилося жахом, коли в його кабінеті на фабриці та на його робочому фартуху було виявлено кров та залишки волосся. Припускали, що він убив свою дочку, а тіло спалив печі для спалювання кісток худоби. Цю версію підтримували свідчення сестри його покійної дружини, яка доглядала його дочку, за свідченнями якої, Лукас Керчнер з'явився додому в засмучених почуттях і замкнув своячку в одній із кімнат великого вікторіанського особняка. Коли жінці вдалося вибратися, ні його, ні доньки вже не було в будинку.

Лукас Керчнер заперечував вбивство дочки, але не міг пояснити доказів, знайдених на його робочому місці, а також розповісти, куди зникла його дочка, повторюючи лише: "Я не вбивця, я дав їй нове життя". Подальші розпитування призвели до нервового зриву: Керчнер ридав і кричав, що його дочка "була точно ангел, що спустився на землю" і стала його "головним шедевром". Керчнера визнали винним у вбивстві та засудили до страти.

Після його засудження виробництво порцеляни "орхідея" припинилося. Загалом вироби з нього вироблялися менше трьох років, але й досі колекціонери цінують та збирають їх. Іноді спалахують чутки про фантастичні вироби, що вийшли з-під руки

Лукаса Керчнера на піку його божевілля – про самоварів і чайників і навіть ляльку. Але, швидше за все, враховуючи крихкість порцеляни, це лише чутки. Проте порцеляна “орхідея” зберігає свою привабливість і, ймовірно, збереже її ще довгі роки.

Вироби надано для виставки приватним колекціонером».

Зак дивився на табличку. Він прочитав текст ще раз, щоб переконатися, що все зрозумів правильно, і згадав сон, що йому приснився. Якщо те, що вони з Поппі бачили уві сні, було правдою, якщо Елеонора справді існувала, тоді Лукас Керчнер не вбивав свою дочку. Елеонора впала з даху з вини тітки, а її батько, хай і не вбивця, але збожеволів, знайшов її тіло і вирішив, що єдиним способом віддати данину дочці буде зробити з її кісток порцелянову ляльку.

Тілом Зака побігли мурашки.

Він почув, як нагорі крикнули, можливо, це його звали. Мабуть, міс Катерина повернулася до бібліотеки та розшукує їх. У Зака не залишилося часу розмірковувати про Лукаса Керчнера. Потрібно було швидше знайти ляльку, Елеонору.

Зак повернувся до першої кімнати, куди вони потрапили через вікно. Всюди на підлозі валялися газети, які вітер здув зі столів. Але ляльки там не було. Не було її ні на книжкових полицях, ні в шафах, ні на столах.

Він пройшов через зал і опинився в іншій кімнаті, заставленій коробками, в яких лежали книги. Він зазирнув у кожну, але не виявив і сліду Королеви.

Вже не знаючи, де шукати, Зак вирушив до жіночого туалету. Йому ніколи не доводилося бувати в жіночому туалеті, і він почував себе ніяково. Йому не хотілося, щоб його тут застукали. Однак, озирнувшись, Зак не помітив особливих відмінностей жіночого туалету від чоловічого. Тільки плитка тут була рожевою, і не було пісуарів уздовж стіни – три кабінки та раковина. Зак без особливої надії підійшов до раковини, над якою висіло дзеркало і побачив залізну урну біля стіни.

Королева була там. Вона лежала в урні серед зім'ятих паперових серветок і витріщалася на нього своїми скляними очима. Він злякано відступив назад і раптом упіймав своє відображення в дзеркалі.

Йому здалося, що його обличчя зроблено з потрісканого білого порцеляни, а замість очей – чорні провали. Зак хотів закричати, але його відображення залишалось нерухомим, губи не рухалися, обличчя здавалося маскою.

Зак заморгав і нарешті побачив своє обличчя. Все було як і раніше, тільки серце несамовито билось в грудях.

Він намагався переконати себе, що це Поппі прокинулася вночі і спустилася до туалету. Видно, зі сну вона поклала Королеву на раковину, а звідти лялька впала в кошик для сміття. Це було дивне пояснення, але іншого в Зака не було. Інакше виходило, що лялька навмисне заманила його до підвалу, щоб він прочитав історію батька. Можливо, коли він знову вибереться на сонечко, цей варіант не здасться йому таким страшним.

Ще Зак твердо вирішив, що просто з переляку прийняв своє відображення у дзеркалі за щось незрозуміле.

Він нахилився і акуратно дістав Королеву зі смітцевого кошика. Притиснувши її до грудей, він кинувся бігом вгору сходами і, штовхнувши плечем вхідні двері, вирвався з бібліотеки прохолодного осіннього дня.

Розділ 16

Еліс уже чекала зовні, сховавшись за куцем поряд із бібліотечною стіною. Вона хотіла щось сказати, але тут побачила Корольову в його руках.

- У тебе вийшло! – прошепотіла вона. – Ти знайшов її!

Він кивнув головою.

- А де Поппі?

Але не встиг Зак вимовити, як Поппі вибігла з-за рогу їм назустріч. Слідом бігла бібліотекарка.

- Бігом! – кричала Поппі. - Бігом!

Вони кинулися вниз вулицею, петляючи провулками, що вели до центральної дороги. Через кілька кварталів Зак зупинився віддихатися. Він озирнувся, але міс Катерини не побачив. Мабуть, у жовтих туфлях на підборах бігати їй було незручно. – У нас все вийшло, – сказав Зак.

- Ти знайшов Королеву. - Поппі посміхнулася йому. Вона так не посміхалася з того часу, як він збрехав їй про Вільяма, жодного разу за всю дорогу.

Він усміхнувся їй у відповідь.

- Я знайшов ще дещо. Її історію. Думаю, вона хотіла, щоб ми про неї довідалися.

– Потім, – похитала головою Еліс. - Треба йти. Раптом бібліотекарка викликала поліцію!

- Ти захопила ксерокопії картки? Знаєш, де цвинтар? - Запитав Зак у Поппі.

Поппі кивнула головою.

- Але пішки ми не встигнемо туди дістатися. Якщо тільки... – і вона знову кинулася бігти центральною вулицею.

Зак та Еліс побігли слідом за нею. Вона зупинилася біля магазину з ігровими автоматами, біля якого стояло кілька велосипедів. Дехто був причеплений до стовпа, але два просто стояли біля стіни. Поппі уважно їх оглядала.

- Ти це серйозно? - Запитав Зак. – Ми що, вкрадемо?

Поппі взяла велосипед і підійшла з ним до Еліс.

- Ти сідай за педалі, а я сяду спереду біля керма і говоритиму тобі, куди їхати.

Еліс кивнула і перекинула ногу через велосипедну раму.

— Не гірше, ніж викрасти човен, — сказала Поппі, залазячи на раму. – Ми повернемо їх. Якщо поспішаємо, може, власники і не помітять їхньої відсутності.

Похитавши головою, Зак схопив другий велосипед. Запхнувши Королеву за пазуху і притримуючи ляльку однією рукою, він осідлав велосипед і поїхав за Еліс і Поппі.

Вони мчали вулицями, а вітер дмухав у обличчя, розвівав волосся. Зак дужче й дужче тиснув на педалі.

- Сюди, - крикнула Поппі, намагаючись перекричати вітер. В одній руці вона стискала листок з картою, а в іншій показувала повернути ліворуч.

Зак відчув такий самий внутрішній підйом, який відчував на борту човника. У нього з'явилася впевненість, що в них все вийде, і його переповнювала радість через те, що вдалося вирішити проблему, яка лише кілька хвилин тому здавалася непереборною. Тільки зараз, згадуючи все, що з ними сталося, Зак розумів, яким божевільним був їхній план вирушити серед ночі розшукувати могилу Елеонори Керчнер. Але якимось дивом їм все ж таки вдалося досягти мети. Ще кілька хвилин, і вони опиняться на цвинтарі! Зрештою, може, вони таки стануть героями і дійдуть до кінця.

При цій думці Зак відчув, як щось копошиться в нього за пазухою. Від переляку він мало не втратив управління і не впав. Він зупинився і постарався перепочити. Еліс котила, не озираючись, уперед.

- Припини, - твердо сказав він Королеві, не думаючи про те, як дивно звучать його слова. - Я знаю, ми майже в цілі і ти рада. І, мабуть, тобі подобається лякати мене. Але в мене немає шолома, а ти зроблена з тонюсенької порцеляни, так що, якщо ми впадемо, не поздоровиться обом. Зрозуміло?

Лялька не рухалася, що, звичайно, нічого не означало, тому що метушня могла йому лише здатися. Тоді Зак помчав за Елісом і Поппі, які вже в'їжджали на галявину перед цвинтарем Спрінг-Гроув.

Наздогнавши їх, він зліз і кинув свій велосипед на м'яку траву. Педалі продовжували крутитись. Цвинтар виявився доглянутим, засадженим травою та кущиками, з акуратними рядами надгробків. Друзі стояли на доріжці, яка запровадила на вершину вкритого деревами пагорба. Доріжка, посипана білим гравієм, була неширокою – дві машини не змогли б на ній роз'їхатися.

- Гарзд, - сказала Еліс. - Що тепер?

- Треба знайти вербу, - сказала Поппі. – Таку, з довгими гілками та звисаючим листям.

- Плакучу? – уточнив Зак.

Поппі кивнула головою.

- Напевно. Але у звичайних верб листя теж звисає. Здається.

- Гарзд, - сказала Еліс. - Шукаємо всі пониклі дерева, я зрозуміла. Якщо знайду досить поникле, покличу вас, щоб ви перевірили, це чи ні.

Зак розстебнув куртку і подивився на Поппі.

- Гей, не хочеш забрати Елеонору?

Поппі пирхнула.

– Навіщо? Вона тебе лякає?

Зак знизав плечима.

- Ну, ти її несла всю дорогу, от я й подумав, раптом захочеш узяти й зараз. Але якщо ні... Поппі простягла руки.

- Давай сюди, ссикло.

Зак з радістю передав їй Королеву. Дивлячись на неї зараз, він не міг не повірити, що вона справді зроблена з кісток маленької дівчинки. Торкати її зовсім не хотілося. І начхати, що Поппі дражнює його. Він не носитиме ляльку по цвинтарі.

– Кричіть, якщо побачите щось, – сказала Еліс. – Іву... чи зомбі.

Зак натужно розсміявся, і вони вирушили дослідити тихий цвинтар - повз квітники і вінки, статуї загиблих солдатів і меморіальних дощок, по зеленому лужку, де тут і там були встановлені мідні таблички з іменами похованих людей. Друзям траплялися старі дуби, невеликі ялинки. Навіть зустрілася акація, але й видно не було.

– Я не бачу дерева, – нарешті зізналася Еліс. - Ти впевнена, що це той самий цвинтар?

— Ми щось упускаємо, — схвильовано промовила Поппі. Вона не могла стояти на місці і то тікала вперед, то поверталася. - Все точно. Могила має бути під вербою.

Хлопці продовжували ходити туди-сюди, розглядаючи одні й самі дерева.

- Може, нам пошукати табличку з ім'ям Керчнер? - Запропонував Зак. Йому хотілося розповісти про статтю, яку він прочитав у бібліотеці, але він сумнівався, що мають багато часу. Міс Катерина бачила карти цвинтаря у бібліотеці.

- Її тут немає, - нарешті дуже тихо сказала Поппі. - Я була впевнена після того, як ти знайшов Елеонору в бібліотеці, що могила має бути тут.

Я думала, все вийде.

Зак опустився на траву поряд із високою пам'яткою. Він також на це сподівався.

- А може, ти помилилася з цвинтарем? Може, в Іст Ліверпулі є інше?

- Так, - відповіла вона. - Я могла помилитися з цвинтарем. І з усім іншим.

- Що ти говориш! - Вигукнула Еліс, сідаючи на гранітну огорожу. - Не здавайся. Ми майже маємо мету.

Поппі ходила туди-сюди по траві.

- Може, я все вигадала. Все, що я розповідала. Вона мені справді снилася, але все інше... я не знаю. Я вірила у це, коли розповідала вам. Але мені так хотілося, щоби це було правдою. Може, я просто переконала себе у цьому.

Вони замовкли. Здавалося, швидше земля перевернеться, ніж Поппі зробить таке зізнання. Це заради неї вони пройшли весь шлях, спали в лісі, пливли човном по річці Огайо, втекли з бібліотеки. Віра Поппі вела їх, незважаючи ні на що. Зак і не міг подумати, що її саму відвідують сумніви.

У ньому здійнялася безсила лють. Як тоді, коли він прийшов додому і виявив зникнення всіх своїх ляльок. Наче в нього забрали щось, а виправити нічого не можна.

Еліс зітхнула, ніби намагалася стримати слова, що рвуться назовні: «Я так і знала!» Значить, не було жодного чаклунства. Все це лише вигадка.

Але ж йому снилася Елеонора! І він читав статтю у бібліотеці. Він відчував, як лялька рухалася, бачив її кістки.

Так може, Поппі просто іноді сумнівається в собі, як він сам або Еліс? Може це просто означає, що вона не все і не завжди знає напевно?

– Послухайте, я вірю, що ця примара справжня, – сказав Зак.

— Може, я вас просто обдурила, — відповіла Поппі голосом.

Вмовити Поппі у щось повірити було так само важко, як і в чомусь переконати.

- А як же той старий в автобусі та продавець у кафе? Вони бачили з нами біляву дівчинку. І господарка кафе запропонувала нам столик на чотирьох. Що скажеш? Поппі поклатила руки на груди.

- Старий божевільний. Продавець пожартував.

А у кафе це був просто збіг.

— А хто розгромив табір? - Запитала Еліс.

— Ти ж не вірила, що це зробило привид, — відповіла Поппі. - Ти ніколи не вірила в Елеонору, Елісе, так що вистачить вдавати.

— То це ти влаштувала? - Запитала Еліс. — Я не вірила, бо підозрювала, що це ти.

— Ні! - Поппі була щиро зачеплена.

- Ну ось, бачиш, - сказала Еліс. — Я не хотіла вірити, але доводиться визнати, що з нами сталося багато дивно. І ти теж не можеш цього заперечувати.

Зак глибоко зітхнув.

— Пам'ятаєте, я казав, що бачив дещо у бібліотеці? Там була виставка порцеляни. Порцеляна, яку створив Лукас Керчнер. І там була стаття про його життя. Його звинуватили у тому, що він убив свою дочку, але її тіло так і не знайшли. Це може бути просто збігом. Мабуть, він її батько. І я думаю, що Елеонора хотіла нам розповісти, що її вбила тітка, та жінка, яка уві сні ганялася за нею по даху з мітлою. Елеонора впала і розбилася на смерть. А батько спалив її тіло і зробив ляльку, бо в нього були не всі вдома. Але він її не вбивав, незважаючи на те, що всі вирішили. І все це доводить, що ти нічого не вигадала. Те, що ти бачила уві сні, було справді.

Поппі скептично глянула на нього.

- А може, я раніше читала цю історію? Може, я прочитала її, а потім забула. І тому вигадала свою версію.

- Та кинь ти, - відгукнулася Еліс. - Це просто нісенітниця.

- Гарзд, - вперлася Поппі. - Може, це Зак все вигадав, щоб втішити мене.

Зак похитав головою.

— Мені також снився сон. Тієї ночі, в лісі. Про Елеонору. Він був схожим на твій. Елісе, скажи їй.

- Тобі снився сон? - У голосі Поппі чулося, що вона вражена його недовірою. Він згадав, скільки разів з початку подорожі сумнівався у ній, і йому стало соромно. - То чому ти мені раніше нічого не розповів? До того ж, якщо її тіло не знайшли, може, вона взагалі не має могили. Може, нам взагалі нема чого шукати.

- Гарзд, - зітхнув Зак, проводячи рукою по волоссю. - Що ти хочеш від мене? Ми не можемо знайти плакучу вербу. Я не знаю, що робити далі.

Еліс злізла з огорожі і обійняла Поппі за талію, поклавши підборіддя їй на плече. - Все одно. Це чудова пригода. Наша остання гра.

Ці слова вплинули на Зака як кача холодної води. Він знову зітхнув і зібрався з силами.

– Мені треба вам дещо сказати. До того, як ми повернемося додому. Чому б мені не розповісти зараз, якщо Поппі все одно на мене сердиться.

Поппі та Еліс уважно дивилися на нього, зрозуміли, що він збирається повідомити їм щось важливе. Вони боялися відвести від нього погляди, ніби він був змією, готовою до кидка.

– Коли я сказав, що не хочу більше грати... – він замовк, набираючись сил. - Це було не зовсім правдою. Мій батько викинув усі мої... Він викинув усі фігурки. Вільяма, Трістана, Макса. Усіх. Отже, справа не в тому, що я не хочу грати. Я не можу. Вони надовго замовкли.

– Чому ти не сказав нам? - Нарешті запитала Еліс.

- Я не міг. Я просто не міг, бо інакше... – Він замовк, витираючи очі. – Слухайте, мені шкода, що я вам не сказав. І що я вам не розповів про свій сон. Я не знаю, чому я так вчинив.

Поппі просто дивилася на нього, і її погляд пропалював його наскрізь, як погляд Королеви.

- Гаразд, - сказав він, відступаючи на крок. Сльози палили йому очі, він подумав, що безглуздо вчинив, розповівши їм правду. Вони ніколи не зможуть його зрозуміти. Йому стало соромно за свої сльози. Треба було тримати язика за зубами. – Давайте пошукаємо ще раз? Зустрінемося тут за пару хвилин.

- Зак, - гукнула його Поппі. - Почекай!..

Він не хотів слухати звинувачення, що вся ця витівка через нього, що вона б ніколи не дістала Королеву з шафи, якби він не обдурих їх. Він і сам усе знав. Не давши їй домовити, він утік.

Зак ходив повз ряди мармурових надгробків, заглиблюючись у стару частину цвинтаря; пам'ятники ставали дедалі обшарпанішими і потрісканими. Там він упав на траву і розплакався.

Йому було боляче сказати вголос правду, якої він уникав весь цей час, що Вільяма та його команди більше немає, що в нього забрали гру, що він хотів грати, але більше не міг. Але, незважаючи на те, що йому було боляче, визнання ніби розбило його заціпеніння, і вперше з тих пір, як він втратив фігурки, він готовий був залишити смуток у минулому.

Зак не знав, скільки часу пройшло, але незабаром його сльози висохли. День був чудовий – ясний і теплий, із легким прохолодним вітерцем, яким бувають ранні осінні дні. Небо було яскраво-синє, як гуаш. Над головою шелестіло на вітрі листя.

Зак лежав на спині і дивився на хмарки, що пробігали повз.

– Гей! – почув він голос Еліс. - Він тут.

- Ми хвилювалися, - сказала Поппі, що виникла над ним. - Ми думали, ти повернешся за кілька хвилин, чекали хвилин десять, а тебе все не було.

- Я поведився як придурок, - сказав Зак. – Я знаю, ми всі сильно злилися один на одного, і знаю, що винен у цьому я, бо не відкрив вам свого секрету.

Поппі сіла поруч із ним.

– Тобі треба було сказати правду.

- Я знаю, - сказав він. - Ти злишся?

Поппі кивнула головою.

- Звичайно, злюся. Але не так сильно, як злилася, коли думала, що тобі більше не діло до нашої гри.

Він глянув на Еліс. Вона дивилася на один із пам'ятників, ніби не хотіла дивитися на Зака.

- А ти, Елісе?..

– Вставайте! - Раптом вигукнула вона. - Ну, вставайте! Дивіться!

Поппі схопилася і потягла на ноги Зака.

Еліс вказувала на могильну плиту, заховану в траві.

– Ти знайшов її! Зак, ти знайшов її!

На великому мармуровому камені вигравірували прізвище «Керчнер». А над ім'ям було вирізане зображення плачучої верби. Друзі дивилися на плиту і спочатку посміхалися з недовірою, а потім засміялися від радості.

На мить до Зака повернулася віра в те, що всі фантастичні історії таки справжні. Розповіді Тіншоу Джонса про інопланетян. Обіцянки батька, що якимось їхні справи налагодяться. І історія Поппі про Королеву. Можливо, всі історії колись відбувалися насправді.

Поппі стала на коліна, розчистила камінь від трави і тепер розглядала дрібний шрифт біля основи плити.

- Тут є імена, це сімейна могила. Тому й камінь такий великий. Тут імена Лукаса та Хедди – схоже, це мати Елеонори. А ось пусте місце. Напевно, для імені Елеонори.

– У нас вийшло, – сказала Еліс тихо. – Наша місія виконана.

– Треба поховати її за всіма правилами, – сказав Зак. - Ми пройшли такий довгий шлях, треба гідно завершити його.

Еліс та Поппі кивнули.

Зак мав викопати могилу. Йому довелося робити це голими руками. Він допомагав собі палицями та гострим осколком скла, який пригодився, щоб перерізати коріння рослин. Заку довелося повозитися, але в нього вийшла досить велика ямка, щоб у неї помістилася лялька.

Еліс пішла зібрати квіти. Вона не стала рвати квіти з інших могил, а нарвала диких, які росли на узліссі біля цвинтаря. Дівчинка сплела з них вінок для Королеви і зробила маленький букетик, щоб лишити на могилі.

Поппі, як могла, намагалася приготувати ляльку до поховання. Вона відчистила бруд із порцеляни краєм футболки, зняла свою толстовку і загорнула в неї Елеонору, як у саван.

Зрештою, все було готове.

Поппі опустила ляльку в ямку і розправила волосся навколо її обличчя. Одне око ляльки стежило за ними, але друге було закрите. Поппі відкашлялася.

- Елеонора, - сказала вона. - Напевно, тобі було приблизно стільки ж років, скільки нам, коли ти померла, і ніхто не знає, що сталося. Ми намагатимемося з'ясувати правду. Сподіваємося, ти зможеш спочивати зі світом. Ти вдома зі своєю родиною.

– Елеонора, – почав Зак. Слова давалися легко, як під час Ігри, тільки зараз він говорив про себе. - Ти дуже цілеспрямована примара, коли тобі вдалося змусити нас дійти до кінця. Я знаю, ми не завжди були на висоті, тож дякую тобі, що не втрачала віри. Я радий, що вибрала нас і зробила героями.

- Елеонора, - тихо сказала Еліс, виступаючи вперед. - Я знала тебе тільки як Корольову, тому так і звертатимуся до тебе. Ми, твої вірні піддані, пройшли довгий шлях, щоб дістатися сюди, і тут сьогодні зібралися, щоби проводити тебе в останній шлях. Я рада, що тобі вдалося вибратися зі своєї зачарованої вежі.

Вона нахилилася і вдягла вінок на шию ляльці. Рожеві пелюстки відразу всипали волосся і плаття Королеви.

- Королева померла, - сказала Еліс. - Хай живе Корольова!

Вони всі з'єднали руки, а потім Поппі стала на коліна і почала закидати Елеонору землею. Перша жменя приховала її обличчя. Потім зникли руки, щоки та чоло. Поппі кидала землю, доки лялька повністю не зникла під землею.

- Прощавай, Елеонора, - прошепотіла Поппі, а Еліс поклала букетик на свіжу могилку. Золотисті пелюстки покрили землю.

Зак відчув, що піднімається вітер, як того дня, коли він утік додому з баскетбольного тренування. Він відчув, як похолола потилиця, і здригнувся. Але цього разу він не побіг, а лишився стояти на місці. Він дозволив холодку пройти по спині, по потилиці і полетіти вгору. Йому здалося, що він почув дитячий сміх, що віддаляється.

Зак посміхався, поки вони йшли назад до дороги повз рівні ряди надгробків.

Еліс йшла поруч із ним.

- Я все думаю про те, що сказала Поппі, що ми змінюємось. Думаєш, це правда? Поппі тремтіла у своїй футболці.

- Правда-правда, - хмикнула вона.

Зак обійняв її за плечі.

- Ти тремтиш, бо віддала свою куртку привида, і вважаєш, що це ні крапельки тебе не змінило?

Поппі пирхнула, але не відсторонилася.

- Вона про інше. Може, я дивна, але я завжди такою була. А тепер наша пригода закінчилася і настав час повертатися. І я залишусь колишньою, а ви змінитесь.

– Пригоди й мають міняти нас, – зауважив Зак.

– А реальне життя? - Запитала Поппі.

Еліс зірвала травинку.

- А що це таке? Серйозно. Це було реальне життя. Уся ця історія. І може, у нашому реальному житті будуть інші пригоди.

Зак побачив, як вдалині дві машини припаркувалися біля цвинтаря. Він впізнав сріблясту "тойоту" тітки Еліс і побитий зелений "нісан" своєї мами. На пасажирському сидінні сидів батько.

- Це була наша остання Гра, - сказала Поппі. - Настав кінець нашої останньої гри.

– Не певен, – озвався Зак. - Королева померла, і будуть заворушення. Багато хто захоче зайняти її трон, всі будуть плести інтриги та воювати за нього. Вільям та інші герої загинули, тож світ зміниться. На нього чекає хаос. Може, ми не зможемо грати як раніше, але можна вигадувати історії про те, що трапилося далі.

– Хаос? – перепитала Еліс. На її губах заграла посмішка. - Звучить непогано.

Поппі посміхнулася знайомою усмішкою, в її очах спалахнула надія.

– Ну що, пограємось? - Запитала вона.